

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

GRAU D'ESTUDIS D'ÀSIA ORIENTAL

TREBALL DE FI DE GRAU

Curs 2016-2017

**La transformació de la política exterior i de seguretat
del Japó (1946-2015)
De la renúncia al dret a la guerra a l'exercici de l'autodefensa
col·lectiva**

**Guillermo Gallent Lloria
1334923**

**TUTOR
LLUC LÓPEZ VIDAL**

Barcelona, 2 de juny de 2017

UAB

**Universitat Autònoma
de Barcelona**

Dades del TFG

Títol:

La transformació de la política exterior i de seguretat del Japó (1946-2015). De la renúncia al dret a la guerra a l'exercici de l'autodefensa col·lectiva.

La transformación de la política exterior y de seguridad del Japón (1946-2015). De la renuncia al derecho a la guerra al ejercicio de la autodefensa colectiva.

The transformation of Japan's foreign and security policy (1946-2015). From the renunciation of the right of war to the exercise of collective self-defense.

Autor/a: Guillermo Gallent Lloria

Tutor: Lluç López Vidal

Centre: Universitat Autònoma de Barcelona

Estudis: Grau d'Estudis d'Àsia Oriental

Curs acadèmic: 4t

Paraules clau

Japó, Política de seguretat, Política exterior, Relacions internacionals, Autodefensa col·lectiva, Aliança Estats Units – Japó, Operacions de manteniment de la pau, Forces d'Autodefensa

Japón, Política de seguridad, Política exterior, Relaciones internacionales, Autodefensa colectiva, Alianza Estados Unidos – Japón, Operaciones de mantenimiento de la paz, Fuerzas de Autodefensa

Japan, Security policy, Foreign policy, International relations, Collective self-defense, United States – Japan alliance, Peacekeeping operations, Self-defense Forces

Resum del TFG

Després de la seua derrota en la Segona Guerra Mundial, el Japó ressorgeix com a una gran potència econòmica amb una Constitució pacifista, la qual renuncia al dret a la guerra i a tenir

un exèrcit propi. Durant el període de Guerra Freda, el Japó crea les Forces d'Autodefensa, signa un tractat de seguretat amb els Estats Units, es converteix en el seu gran aliat i esdevé la segona potència econòmica mundial.

Amb la fi de la Guerra Freda i la conformació d'un nou escenari internacional, el Japó comença a cercar un rol més actiu en el context internacional. Conseqüentment, crea una nova llei per tal d'enviar les seues Forces d'Autodefensa a missions de manteniment de la pau de l'ONU, participa en la Guerra d'Iraq i, posteriorment, reinterpreta la seua Constitució i reconeix el seu dret a l'exercici de l'autodefensa col·lectiva.

Per tal de comprendre aquesta evolució de la política exterior i de seguretat nipona, analitzarem els episodis i les pressions internacionals que han fet que el Japó canvie la seua postura des de la fi de la Segona Guerra Mundial fins a la fi del segon mandat de Shinzō Abe.

Tras su derrota en la Segunda Guerra Mundial, Japón resurge como una gran potencia económica con una Constitución pacifista, la cual renuncia al derecho a la guerra y a tener un ejército propio. Durante el período de Guerra Fría, Japón crea las Fuerzas de Autodefensa, firma un tratado de seguridad con Estados Unidos, se convierte en su gran aliado y pasa a ser la segunda potencia económica mundial.

Con el fin de la Guerra Fría y la conformación de un nuevo escenario internacional, Japón empieza a buscar un rol más activo en el contexto internacional. Consecuentemente, crea una nueva ley con el fin de enviar sus Fuerzas de Autodefensa a misiones de mantenimiento de la paz de la ONU, participa en la Guerra de Irak y, posteriormente, reinterpreta su Constitución y reconoce su derecho al ejercicio de la autodefensa colectiva.

Para comprender esta evolución de la política exterior y de seguridad nipona, analizaremos los episodios y las presiones internacionales que han hecho que Japón cambie su postura desde el fin de la Segunda Guerra Mundial hasta el fin del segundo mandato de Shinzō Abe.

Following its defeat in the Second World War, Japan emerged as a major economic power with a pacifist constitution, relinquishing its right to bear arms. During the Cold War, Japan created the Self-Defense Forces and signed a security treaty with the United States becoming one of its great allies, and also managed to establish itself as the world's second largest economy.

With a reshaping of global politics post-Cold War, Japan began to seek a more active role on the international stage. Examples of this include the creation of a new law which saw Self-

Defense Forces deployed onto UN peacekeeping missions, taking part in the Iraq War and later a reinterpretation of its Constitution which allowed Japan to recognize its right to exercise collective self-defense.

In order to understand the transformation of Japan's foreign and military policy, we are going to analyze various events and international pressures which have influenced Japan's position, focusing on the period from their defeat during the Second World War, up to the end of Prime Minister Shinzō Abe's second term in office.

Avís legal

© Guillermo Gallent Lloria, Barcelona, 2017. Tots els drets reservats.

Cap contingut d'aquest treball pot ésser objecte de reproducció, comunicació pública, difusió i/o transformació, de forma parcial o total, sense el permís o l'autorització del seu autor/de la seva autora.

Aviso legal

© Guillermo Gallent Lloria, Barcelona, 2017. Todos los derechos reservados.

Ningún contenido de este trabajo puede ser objeto de reproducción, comunicación pública, difusión y/o transformación, de forma parcial o total, sin el permiso o la autorización de su autor/a.

Legal notice

© Guillermo Gallent Lloria, Barcelona, 2017. All rights reserved.

None of the content of this academic work may be reproduced, distributed, broadcast and/or transformed, either in whole or in part, without the express permission or authorization of the author.

Índex

1. INTRODUCCIÓ	1
2. OCUPACIÓ AMERICANA I GUERRA FREDA. EL JAPÓ COM A POTÈNCIA ECONÒMICA	2
2.1. LA CONSTITUCIÓ JAPONESA (1946)	2
2.2. LA GUERRA DE COREA (1950-1953). LA “FALTA DE PREVISIÓ” DE LA DESMILITARITZACIÓ JAPONESA	4
2.3. EL TRACTAT DE SEGURETAT JAPÓ-ESTATS UNITS (1951)	5
2.4. LA DOCTRINA YOSHIDA	7
2.5. LA REVISIÓ DEL TRACTAT DE SEGURETAT JAPÓ-ESTATS UNITS (1960)	8
2.6. LA DÈCADA DELS 60 I 70 I LES RELACIONS AMB LA XINA	10
2.7. LA DOCTRINA FUKUDA	13
3. POSTGUERRA FREDA. LA CERCA NIPONA D’UN NOU ROL EN EL CONTEXT INTERNACIONAL	15
3.1. LA GUERRA DEL GOLF (1990 - 1991) COM A DETONANT DE LA LLEI DE COOPERACIÓ PER A LES OPERACIONS DE MANTENIMENT DE LA PAU INTERNACIONAL DE L’ONU	16
3.2. L’ALIANÇA JAPÓ – ESTATS UNITS.	18
4. SEGLE XXI. CAP AL PLE EXERCICI DE L’AUTODEFENSA COL·LECTIVA.	20
4.1. EL TERRORISME COM A NOVA AMENAÇA. LA RÀPIDA RESPOSTA JAPONESA A L’11-S.	21
4.2. LA GUERRA D’IRAQ. LA CONSOLIDACIÓ DEL CANVI D’ESTRATÈGIA DE SEGURETAT A LA POLÍTICA JAPONESA	22
4.4. EL SEGON MANDAT DE SHINZŌ ABE (2012-2014). LA REFORMA DE LA LLEI DE COOPERACIÓ I LA CONSOLIDACIÓ DEL DRET A L’AUTODEFENSA COL·LECTIVA	25
5. CONCLUSIONS	30
BIBLIOGRAFIA	32
ANNEX 1: CONSTITUCIÓ DEL JAPÓ	35
ANNEX 2: RESOLUCIÓ 1483 DEL CONSELL DE SEGURETAT DE L’ONU (2003)	47
ANNEX 3: LLEI DE COOPERACIÓ PER A LES OPERACIONS DE MANTENIMENT DE LA PAU INTERNACIONAL DE L’ONU	55
ANNEX 4: DECISIÓ DEL GABINET SOBRE EL DESENVOLUPAMENT D’UNA LEGISLACIÓ DE SEGURETAT TRANSPARENT PER TAL D’ASSEGURAR LA SUPERVIVÈNCIA DEL JAPÓ I PROTEGIR LA SEUA GENT	69

1. Introducció

L'evolució de la política exterior japonesa ha estat, des de la fi de la Segona Guerra Mundial, un cas únic en el context internacional. És un dels pocs països al món que inclou un article a la seua Constitució, el número 9, el qual renuncia al dret a la guerra i, conseqüentment, no compta amb un exèrcit pròpiament dit¹. És, a més, una superpotència pel que fa a l'àmbit econòmic i és un dels països més desenvolupats tecnològicament del món. Malgrat això, l'ascens xinès i l'ordre que sorgeix després de la desaparició de l'URSS han fet que el Japó actue més activament en el camp de la política exterior.

Tot i així, la interpretació de la Constitució ha estat, gairebé des de la seua promulgació, força laxa, i cada vegada s'ha anat autoritzant les forces denominades “d'autodefensa” a actuar en més situacions, tant en l'àmbit nacional com internacional. És, així doncs, objecte d'estudi en aquest treball entendre l'evolució de la interpretació de l'article 9 de la Constitució i com aquesta ha anat perfilant la posició del Japó en el context internacional. A partir de la dècada dels 90 és quan aquesta evolució cap a una política exterior japonesa més activa i rellevant en el context internacional comença a accelerar-se, i el Japó autoritza per primera vegada les seues Forces d'Autodefensa a actuar en missions de l'ONU fora del seu territori mitjançant l'aprovació de la nomenada “Llei de Cooperació per a les Operacions de Manteniment de la Pau Internacional de l'ONU” (per tal d'abreviar, li direm Llei de Cooperació). Aquesta llei, i les seues posteriors revisions, suposa el punt d'inflexió amb el qual, segons alguns analistes com Kevin J. Cooney a “Japan's Foreign Policy Since 1945” (2007), podem començar a parlar d'una política exterior japonesa “madura”. Cal destacar que la literatura que hi trobem relacionada amb aquest tema és molt abundant, especialment la centrada en els anys de la Guerra Freda i no tant en la dècada dels 90 i posterior. Pel que fa a la Llei de Cooperació, és difícil trobar cap anàlisi que la prenga com a variable independent i analitze els canvis en política exterior a partir d'aquesta. Aquesta manca de literatura ens ha portat a analitzar aquest període considerant i cercant altres variables que ajuden a explicar i a exemplificar aquesta evolució cap a una política internacional japonesa més activa, com ara la Llei sobre Mesures per Garantir la Pau i la Seguretat del Japó en Situacions en les Àrees Circumdants del Japó (1999) o la Llei Antiterrorista (2001) entre altres.

¹ Alemanya i Itàlia també comptaven en la seua Constitució amb articles similars. Alemanya, a l'article 26, estipula clarament la prohibició d'una “guerra d'agressió” i prohibeix la producció i el comerç d'armes sense el vistiplau del Govern Federal. En el cas d'Itàlia, a l'article 11 s'expressa el “repudi de la guerra com a instrument d'atac a la llibertat dels altres pobles i com a mitjà de solució de les controvèrsies internacionals. Tanmateix, Costa Rica, va renunciar, segons l'article 12, a tenir exèrcit propi després de la Guerra civil de 1948.

Així doncs, hi ha unes quantes preguntes que mirarem de contestar al llarg d'aquest treball. Quin és l'origen de l'article 9 de la Constitució japonesa i quins són els motius que duen al Japó a reinterpretar-lo? En quin context es dona l'aprovació de la Llei de Cooperació? Quina és l'evolució d'aquesta llei i com és rebuda tant en el context nacional com en l'internacional? Quin paper rep l'anomenada *gaiatsu* (外圧) o pressió estrangera a la manera de teixir la política exterior japonesa? Posseeix el Japó dret a l'autodefensa col·lectiva, segons el dret internacional? I el que és més important, segons la seua pròpia Constitució?

Juntament amb aquestes preguntes, la hipòtesi sobre la qual treballarem és que la desaparició de l'URSS i el nou ordre internacional sorgit de la fi de la Guerra Freda, especialment l'ascens de la Xina com a superpotència, juntament amb la pressió per part dels Estats Units, han forçat el Japó a deixar la posició de *free rider*² que el caracteritza des de la dècada dels 50 envers un intent de convertir-se en un "país normal" (普通の国, *futsū no kuni*) en el context internacional.

Per tal de comprendre com el Japó arriba a l'aprovació de la Llei de Cooperació, primerament realitzarem un repàs a la política exterior japonesa de després de la Segona Guerra Mundial i durant la Guerra Freda, període durant el qual el Japó es caracteritza per ser un "gegant" en el camp econòmic i un "nan" en el camp militar, i deixa la seua seguretat en mans dels Estats Units. Seguidament, passarem a contextualitzar l'aprovació de la Llei de Cooperació i la redefinició de l'aliança amb els Estats Units, on es veu com el Japó evoluciona cap a una postura més pròpia de la *realpolitik* i comença a abandonar la seua tradicional posició de *free rider*. A continuació, analitzarem l'evolució de la política exterior japonesa al segle XXI i els canvis que es realitzen en el marc jurídic i institucional; finalment, analitzarem de les polítiques en matèria de seguretat del segon mandat de Shinzō Abe.

2. Ocupació americana i Guerra Freda. El Japó com a potència econòmica

2.1. La Constitució japonesa (1946)

Després del llançament de les bombes atòmiques a les ciutats japoneses d'Hiroshima i Nagasaki, el 15 d'agost de 1945 el Japó va anunciar la seua rendició, posant punt final a la Segona Guerra Mundial. Pocs dies després, es va iniciar l'ocupació americana del Japó liderada

² En relacions internacionals, un *free rider* és un país que deixa en mans d'un altre la seua seguretat sense haver d'assumir-ne ell mateix cap responsabilitat, en el cas del Japó emparat en el seu article 9.

pel general Douglas MacArthur³, qui obriria un procés de democratització i desmilitarització al país que duraria sis anys.

El primer moviment que va realitzar MacArthur va ser nomenar Primer Ministre Kijūrō Shidehara, qui havia estat ministre d'Afers Exteriors durant l'època Taishō i era molt conegut, entre altres coses, pel seu perfil pacifista i internacionalista i, a més, pel seu domini de l'anglès. Per una altra banda, Jōji Matsumoto, un influent polític i ministre de la dècada dels 20, va ser nomenat Ministre d'Estat i se li va encomanar la tasca de revisar la Constitució Meiji de 1890 i adaptar-la als nous temps. Així doncs, Matsumoto va fer un esborrany en el qual el parlament tenia més poder, els ministres eren controlats pel parlament, i s'assegurava un gran número de nous drets individuals que fins al moment no gaudia el poble japonès, com és la mateixa sobirania popular. Tot i així, l'esborrany de Matsumoto no feia canvis substancials al voltant dels Poders Imperials de Govern, que atribuïen a l'emperador els poders de cap d'Estat, de l'exèrcit i de l'executiu.

Aquest esborrany, però, no acontentà l'oficina de MacArthur, que el va rebutjar ràpidament. El mateix MacArthur va començar a fer una altra versió que incloguera els anomenats "tres principis de MacArthur": l'emperador com a símbol de la unitat de l'Estat, la renúncia al dret a la guerra i l'abolició del sistema feudal. Aquesta versió de MacArthur, que va ser finalitzada el 6 de març de 1946, va comptar amb la col·laboració del Primer Ministre Shidehara, amb qui va mantenir un gran nombre de reunions per discutir el seu contingut i la seua redacció. Tot i no ser la versió definitiva, ja incloïa la majoria de les clàusules definitives (Togo, 2005: 32-39).

La Constitució definitiva va ser publicada i sotmesa a debat públic el 17 d'abril de 1946, promulgada el 3 de novembre de 1946, i no va entrar en vigor fins al 3 de maig de 1947. Aquesta Constitució incloïa cessions per ambdues parts, com per exemple el sistema bicameral que defenia Shidehara enfront de la idea de sistema unicameral proposat per MacArthur (McElwain i Winkler, 2015: 252). A més a més, fixava la sobirania universal masculina i femenina en el poble japonès. La Dieta, el parlament japonès, era el principal òrgan de poder de l'Estat, i la figura de l'Emperador quedava relegada a una figura simbòlica de la unitat del poble japonès. A banda, es va incloure un article, l'article nou, amb el qual el Japó renunciava

³ Douglas MacArthur (1880-1964) fou un militar americà qui ostentà el càrrec de Comandant Suprem de les Forces Aliades durant la Segona Guerra Mundial. Acabada la guerra, fou qui dirigí l'ocupació aliada al Japó sota el títol de Comandant Suprem de les Potències Aliades. Posteriorment, també va tenir un paper molt rellevant durant la Guerra de Corea, tot i que finalment va ser rellevat del seu càrrec per considerar-se les seues estratègies excessives.

al dret a la guerra i a tenir exèrcit propi. Aquest article formava ell a soles el segon capítol de la nova Constitució⁴:

Aspiring sincerely to an international peace based on justice and order, the Japanese people forever renounce war as a sovereign right of the nation and the threat or use of force as means of settling international disputes.

In order to accomplish the aim of the preceding paragraph, land, sea, and air forces, as well as other war potential, will never be maintained. The right of belligerency of the state will not be recognized.

Aquest article té un origen prou incert, ja que no és clar qui el va proposar. Segons Togo⁵ (2005: 39), Shidehara va expressar-li a MacArthur en una reunió privada la seua idea de preservar el sistema imperial amb una direcció fonamentalment pacifista. Aquesta idea va agradar MacArthur, qui va escriure l'article definitiu. Hi ha altres veus, com exposa Piotrowski (2005: 1662), que suggereixen que l'article 9 en un principi estava escrit al preàmbul, podria ser que per suggeriment de Shidehara, i posteriorment es va afegir al cos central de la Constitució per petició de MacArthur. Fins i tot, hi ha qui diu que l'article fou idea del mateix emperador Hirohito, qui li transmetí la idea a Shidehara i ell a MacArthur (Cooney, 2007: 28). Siga quin siga el seu origen, la interpretació d'aquest article ha marcat l'agenda política del govern japonés i el debat nacional (i internacional) des de la promulgació de la Constitució, ja que a més una modificació constitucional, siga a gran o a petita escala, no seria ràpida o fàcil⁶.

2.2. La Guerra de Corea (1950-1953). La "falta de previsió" de la desmilitarització japonesa

Amb la nova Constitució ja promulgada i en vigor i amb l'ocupació americana en la seua recta final, va esclatar la guerra a la península coreana. Aquest conflicte internacional va posar sobre la taula el debat de si el Japó havia de participar i com en la "contenció" del comunisme i en la seua pròpia autodefensa. Va ser així com el general MacArthur, qui va gestionar en un primer moment la divisió de l'exèrcit americà a la guerra de Corea, va instar el Japó perquè creara la Policia Nacional de Reserva (PNR) el 1950 amb 75.000 homes equipats amb armament lleuger, per tal que els Estats Units pogueren enviar part de les seues forces d'ocupació a territori coreà (Cooney, 2007: 32-33). Aquesta PNR va ser ja vista amb recel per

⁴ El text constitucional íntegre es pot trobar a l'annex 1.

⁵ Kazuhiko Tōgō va entrar al Ministeri d'Afers Exteriors el 1968 i va arribar a ser ambaixador a Holanda. Actualment, és director de l'*Institute for World Affairs* a la Sangyo University de Kyoto. El seu avi, Shigenori Tōgō, va ser Ministre d'Afers Exteriors durant la Segona Guerra Mundial.

⁶ Segons l'article 96 de la Constitució japonesa, les modificacions de la Constitució han de passar una votació a la Dieta que requereix tres quartes parts de les cambres alta i baixa. Posteriorment, cal dissoldre la Dieta i fer un referèndum en el qual ha d'haver-hi una majoria clara a favor del canvi constitucional.

una part considerable de l'espectre polític japonés, especialment d'esquerreres, que veia com entrava en contradicció amb la nova Constitució. Ací es van poder veure de manera clara les dues visions que hi havia sobre el Japó al context internacional dins la societat japonesa. Per una banda, estaven els idealistes (socialistes, comunistes), que pensaven fer de l'article 9 la seua bandera i no acceptaven cap mena de reinterpretació d'aquest. Per l'altra banda, estaven els realistes (liberals conservadors majoritàriament), que no veien amb mals ulls la creació de la PNR i, com veurem més endavant, més canvis envers l'exercici ple de l'autodefensa (Cooney, 2007: 48).

És interessant destacar que els Estats Units, qui s'havia mostrat molt a favor durant la redacció de la Constitució en la inclusió d'un text com el de l'article 9 i en fer-se càrrec de la seguretat nacional, pressionara ara el Japó, contrari en principi a cap canvi constitucional que afectara l'article 9, perquè començara a auto-gestionar la seua seguretat interna i, fins i tot, els hi ajudara fora de les seues fronteres en la Guerra de Corea. La creació de la PNR, instigada pels Estats Units, podria ser, per tant, considerada com l'inici de la *beiatu* (米圧), és a dir, la influència o pressió (*gaiatsu*) exercida pels Estats Units en la política japonesa, a la qual han estat en part atribuïdes moltes reformes o lleis relacionades amb la política exterior del Japó.

La situació sorgida de la Guerra de Corea va fer del Japó un aliat necessari pels Estats Units a la zona, pel que la signatura d'un tractat de pau i de seguretat entre ambdues nacions era cada vegada més urgent. A més, va fer visible que, almenys pel costat americà, l'adhesió de l'article 9 a la Constitució japonesa havia estat una clara falta de previsió que tenia una difícil solució.

2.3. El tractat de seguretat Japó-Estats Units (1951)

Després de la promulgació de la Constitució, es van convocar eleccions al Japó el 10 d'abril de 1946, les quals va guanyar el Partit Liberal (PL) encapçalat per Shigeru Yoshida. Llevat d'un any (1947-1948) en què els socialistes van arribar a formar una coalició amb altres forces polítiques, Yoshida va governar des de 1946 fins a 1954. Yoshida era partidari de què el Japó, veient la conjuntura internacional de dos blocs antagònics (capitalisme i comunisme) que s'estava començant a perfilar, arribara a un acord de seguretat amb els Estats Units i reconeixia com a bon liberal la importància de la recuperació econòmica i el comerç internacional com a eina per enfortir la seguretat del país, així com apropar-se als països occidentals (Togo, 2005: 49).

Les negociacions del tractat de pau, però, no van començar fins al 1951. John F. Dulles⁷, enviat especial per part dels Estats Units, va debatre amb Yoshida la forma del tractat de pau i del consegüent tractat de seguretat Japó-Estats Units. Pel que fa a l'acord de pau, el Japó reconeixia la independència de Corea, renunciava a l'illa de Formosa (Taiwan), les illes Pescadors, les illes Kurils i Sakhalin meridional⁸ i la reparació econòmica justa i mútuament acceptable centrada especialment en els països asiàtics (Togo, 2005: 50). Pel que fa al tractat de seguretat, aquest es va centrar en tres debats. El primer, va ser el manteniment de les forces americanes a l'arxipèlag, cosa que va ser considerada necessària per ambdues parts. El segon, va ser el comportament d'aquestes al territori nipó. El Japó volia que s'aplicara la Carta de les Nacions Unides i la definició d'aquest òrgan internacional d'autodefensa col·lectiva, amb els seus drets i obligacions. Els Estats Units, però, es van acollir a l'anomenada resolució Vandenberg del seu Senat, mitjançant la qual a soles signaria acords de seguretat col·lectiva amb països amb qui podien tenir una contínua i efectiva ajuda mútua, cosa que, clarament, no era el cas del Japó. Finalment, es va haver de buscar una altra solució. El tercer i últim, va ser el rearmament japonès, clarament obstaculitzat per l'article 9. Mentre que els Estats Units el consideraven necessari, el Japó, davant la impossibilitat de modificar la seua Constitució, va proposar d'augmentar la capacitat de la PNR a terra i també a mar fins a 110.000 efectius, que va ser rebatejada com a Forces de Seguretat Nacional (FSN) l'any 1952. Açò va poder-se dur a terme gràcies a una interpretació més aviat realista de l'article 9, la qual comptà amb l'oposició sòlida dels partits a l'esquerra del PL (Togo, 2005: 52-55).

Així doncs, el tractat de pau i el tractat de seguretat van ser signats tots dos a San Francisco el 8 de setembre de 1952, posant fi oficialment a la Segona Guerra Mundial. Pel que fa al tractat de seguretat, va posar fi també a l'ocupació americana a l'arxipèlag nipó una dècada abans del previst (Cooney, 2006: 33), però va crear una relació asimètrica entre el Japó i els Estats Units on el Japó veia refermada la seua posició de subordinat. Ja al primer article del tractat es fa patent que els Estats Units tenen dret a tenir les seues tropes a territori japonès, però no està, de fet, obligat a defensar-lo d'un atac extern. Tot i així, els Estats Units podien intervindre, sense ésser necessari el permís de les autoritats nipones, a vagues i disturbis de gran escala causats per poders externs. Tanmateix, el Japó no tenia dret d'abrogació d'aquest tractat ni poder sobre els soldats americans desplegats en seu territori (Packard, 2010).

⁷ John D. Dulles fou un polític americà que va negociar nombrosos tractats i aliances amb una actitud agressiva contra el comunisme. Posteriorment, fou secretari d'Estat durant l'administració d'Eisenhower.

⁸ És interessant el fet que ni la Xina (ni RPX ni RX), ni Corea, beneficiàries directes d'aquest tractat, van ser convidades a la signatura del tractat, i l'URSS no va signar el tractat per considerar el seu contingut poc satisfactori.

Per una altra banda, és evident que aquest tractat de seguretat i el tractat de pau no van ésser debatuts suficientment en alguns dels seus punts com a conseqüència del context de tensió i de Guerra Freda a l'escena internacional. Açò va comportar que alguns temes no es perfilaren en profunditat, com per exemple el dels judicis a criminals de guerra japonesos. Alguns dels criminals de guerra que van aconseguir eludir els judicis de Tòquio (03/05/1946 - 12/11/1948) van poder tornar al Japó a viure sense tenir por a ser arrestats després de la signatura del tractat. Tanmateix, no es va fer especial èmfasi en la compensació a les esclaves sexuals o “dones de confort” (Cooney, 2007: 33). Pel que fa al tractat de seguretat, aquesta relació asimètrica entre ambdós països fou el detonant perquè s'hi insistira pel costat nipó en la seua revisió, gairebé des de la mateixa signatura.

2.4. La doctrina Yoshida

Amb la signatura del tractat de pau i del tractat de seguretat amb els Estats Units, el Japó va començar a buscar una nova direcció en la seua política exterior. Durant els anys immediatament posteriors a la Segona Guerra Mundial, la política exterior japonesa no havia estat uniforme en la direcció a seguir. Aquest fet va obrir un debat en el qual les diferents forces ideològiques i polítiques japoneses van confrontar els seus models sobre el rol del Japó en el context internacional. Segons Oros (2008: 43), podem trobar-hi cinc visions diferents. La primera, representada pels militaristes, volia la restauració del Japó com a gran potència militar i econòmica. La segona, situada al centre-dreta polític, suggeria una aliança militar multilateral en el marc de l'Àsia Oriental inspirada en l'OTAN. Aquesta visió comptava també amb certes simpaties per part dels Estats Units. La tercera, proposada pel centre polític, volia fer del Japó un gran poder econòmic tant a l'Àsia com al món sencer mitjançant la reconstrucció de la indústria i l'economia que s'havia enfonsat durant la guerra. La quarta, abanderada pels pacifistes d'esquerra, volia fer del Japó la “Suïssa d'Àsia” advocant per la neutralitat (en el cas del Japó desarmada) i aconseguir, per tant, no participar en la Guerra Freda. Finalment la cinquena, representada pels comunistes i socialistes radicals, volia que el Japó s'alineara amb els països comunistes com la Xina i la Unió Soviètica.

Cap d'aquests cinc plantejaments, però, mai van ser institucionalitzats. Els Estats Units, que havien jugat un paper molt important en la desmilitarització del Japó durant la postguerra immediata, ara cercava un rearmament del Japó que els ajudara en el nou escenari de Guerra Freda. Tot i això, l'antimilitarisme i les idees del pacifisme havien calat profundament en la societat japonesa i en la seua classe política, i es va començar a entreveure un possible consens entre els diferents actors polítics domèstics (Oros, 2008: 44-45). En la creació d'aquest consens

va ser central la figura del Primer Ministre Yoshida Shigeru, qui era un pacifista defensor de l'article 9 de la Constitució. Tot i la gran pressió que va rebre per part dels Estats Units perquè el Japó es rearmara, Yoshida va veure en el tractat de seguretat que s'havia signat amb els americans una oportunitat per deixar en mans americanes la defensa de l'arxipèlag nipó, centrar-se en l'economia i orientar la política exterior japonesa cap a una postura de caràcter mercantilista. Seguint aquestes idees, el Japó es convertiria en una "nació comercial" (通商国家 *tsūshō kokka*), enfocament que va caracteritzar-lo durant tota la Guerra Freda. Així mateix, conscient de l'enorme potencial econòmic japonès, Yoshida va establir la política de separar l'àmbit econòmic del polític (政経分離 *seikei bunri*) i, per tal d'apuntalar tant la seua política exterior com la seua estratègia econòmica, va oferir-se com a "pont d'unió" o *watashiyaku* entre Àsia Oriental i Occident, cosa que confirmava de nou el seu compromís amb el bàndol americà durant la Guerra Freda (López i Vidal, 2010: 92-93). Aquests tres principis van aconseguir aconseguir les diferents visions, més realistes i més idealistes, que existien en el govern japonès. Els nacionalistes de dreta, per una banda, van estar des dels inicis del PLD vinculats amb el govern japonès, tot i que el Primer Ministre formava part d'una dreta més moderada. Els nacionalistes d'esquerra, per una altra banda, van rebre constants compromisos de què l'article 9 es preservaria. Amb aquest ampli consens, anomenat el tercer gran consens⁹ en la història moderna de la política exterior japonesa, va néixer la doctrina Yoshida, la qual es va convertir en els fonaments de la política econòmica i exterior del Japó de la segona meitat del segle XX fins hui en dia (Samuels, 2007: 35-39).

Tot i això, el tractat de seguretat amb els Estats Units no gaudia d'un ampli consens tal com havia estat redactat, a causa de l'asimetria existent en detriment del Japó i a la rapidesa amb què havia estat redactat. És per això que el següent pas que es va mirar de fer fou una revisió d'aquest tractat.

2.5. La revisió del tractat de seguretat Japó-Estats Units (1960)

La revisió del tractat es va fer amb molt de temps i amb molta meditació per ambdues parts, a diferència del tractat original. En la idea de revisió que el Japó pretenia, es buscava igualar la relació fins aleshores asimètrica existent entre ambdós països. Mamoru Shigemitsu, qui va ser Ministre d'Afers Exteriors entre 1954 i 1956, va proposar un tractat de defensa mútua. Aquest tractat no va ser acceptat pels Estats Units, ja que el Japó no tenia un exèrcit tradicional i, per tant, no considerava que un tractat de defensa mútua fóra viable. Amb la fusió dels dos

⁹ El primer gran consens de la política exterior japonesa fou el consens Meiji (nació rica, armada poderosa). El segon, va ser el consens del Japó Imperial o doctrina Konoe (Gran esfera de co-prosperitat de l'est asiàtic)

partits conservadors dominants al Japó, el Partit Democràtic de Yoshida i el Partit Liberal de Hatoyama, en el Partit Liberal Democràtic (PLD) el 1955, s'obrí un dels períodes de govern continu d'un partit en democràcia més llargs de la història, anomenat sistema de 1955 (55年体制 *gojūgonen taisei*)¹⁰. Amb aquesta fusió, va sorgir el lideratge de Nobusuke Kishi (1957-1960), qui es va marcar com a objectiu recuperar una posició rellevant al context internacional per al seu país. Amb el país formant ja part de l'ONU el 1956 i les relacions amb l'URSS repeses també el mateix any, la primera gran decisió en defensa nacional es va plasmar al Basic Policy for National Defence (1957). Aquest pla explicitava el suport a les activitats de l'ONU i promovia la cooperació internacional per la pau i, alhora, cercava establir els mecanismes de defensa nacional, pels quals refermar-se en el compromís assolit al tractat de defensa amb els Estats Units era l'eix central. Açò va centrar la direcció que anaven a prendre les negociacions entre Kishi i l'ambaixador americà al Japó, Douglas MacArthur II. Aquestes negociacions van tenir com a fruit el Tractat de Cooperació i Seguretat Mútua, en què es revisaven gairebé tots els punts que havien estat conflictius, com ara el paper de les forces armades americanes a territori nipó. Els principals canvis que hi podem trobar són els articles V i VI. L'article V considera que un hipotètic atac al Japó suposa un atac a la seguretat de tots dos països, que hauran d'actuar segons les "disposicions i procediments constitucionals", en una clara referència a l'article 9 de la Constitució japonesa:

Each Party recognizes that an armed attack against either Party in the territories under the administration of Japan would be dangerous to its own peace and safety and declares that it would act to meet the common danger in accordance with its constitutional provisions and processes. Any such armed attack and all measures taken as a result thereof shall be immediately reported to the Security Council of the United Nations in accordance with the provisions of Article 51 of the Charter. Such measures shall be terminated when the Security Council has taken the measures necessary to restore and maintain international peace and security.

L'article VI, per una altra banda, estipula que l'actuació americana a territori nipó necessita el vistiplau de les autoritats nipones:

For the purpose of contributing to the security of Japan and the maintenance of international peace and security in the Far East, the United States of America is granted the use by its land, air and naval forces of facilities and areas in Japan. The use of these facilities and areas as well as the status of United States armed forces in Japan shall be governed by a separate agreement, replacing the Administrative Agreement under Article III of the Security Treaty between Japan and the United States of America, signed at Tokyo on February 28, 1952, as amended, and by such other arrangements as may be agreed upon.

¹⁰ Llevat de 1993, quan una coalició d'un ample espectre de partits (des del centre-dreta a l'esquerra) va aconseguir desbancar del poder durant uns pocs mesos el PLD, aquest partit ha governat contínuament des del 1955 fins al 2009, i des del 2012 fins a l'actualitat.

Amb aquesta revisió del tractat, o nou tractat segons autors com Cooney (2007: 36), es veu un intent de reequilibrar les relacions entre ambdós països, en un context en què el Japó havia també avançat en la seua integració en la comunitat internacional. Fins a cert punt, podem parlar d'una inversió de l'asimetria que hi trobàvem al tractat original; els Estats Units no a soles havia de protegir el Japó en un cas d'hipotètic atac extern, sinó que els hi havia de consultar primer d'actuar¹¹. Tot i així, va haver-hi una gran oposició als carrers a la revisió, ja que es considerava que aquesta suposava que el Japó s'hi involucrara més en la relació amb els Estats Units i que podia donar-s'hi el cas de què es vera forçat en una situació no desitjada (Togo, 2005: 56-60). De fet, autors com Gordon (2003) parlen de l'any més tumultuós de la història de la postguerra japonesa, ja que la participació i seguiment de les manifestacions que van sorgir va ser excepcional. Aquest tractat, des d'abans de la seua revisió i atès que ja es perfilava central l'aliança Japó-Estats Units a la política japonesa, va suposar un dels pilars sobre les quals se sustentaria la política i el desenvolupament japonès fins a la dècada dels 90.

2.6. La dècada dels 60 i 70 i les relacions amb la Xina

Amb la doctrina Yoshida i la revisió del tractat de seguretat entre el Japó i els Estats Units com a base, el Japó va entrar en la dècada dels 60 continuant, i fins i tot millorant, l'època d'alt creixement econòmic iniciada amb la Guerra de Corea. El PIB japonès creixia a un ritme de més del 10% anual, mai vist en la història mundial. El Japó va invertir decididament en el desenvolupament de noves tecnologies i en plantes manufactureres, i la indústria pesant guanyà terreny en detriment de la lleugera, passant del 45% el 1955 al 62% el 1970 (Gordon, 2003: 247). Açò, unit al canvi favorable del ien respecte del dòlar, cosa que feia més atractives les exportacions japoneses, i la limitació del pressupost de defensa (menor de l'1% del PIB), van afavorir aquest "miracle econòmic japonès", i van fer que el Japó esdevinguera la segona potència econòmica del món el 1968 a soles superada pels Estats Units (Gordon, 2003: 245-251).

En l'àmbit internacional, aquest creixement econòmic accelerat fou admirat però també criticat. Per exemple, són remarcables les paraules del president francès Charles de Gaulle (1959-1969), qui denunciava que el Japó no tenia sentit de la responsabilitat en política mundial i va arribar a anomenar el Primer Ministre Hayato Ikeda (1960-1964) "venedor de transistors" en referència a les exportacions japoneses, principalment de tecnologia (Inoguchi i Bacon, 2006: 3). Tot i així, l'èxit de l'organització dels Jocs Olímpics a Tòquio el 1964, que va

¹¹ És un clar exemple del que s'anomena comportament de *free rider*. També, es pot considerar una estratègia de *bandwagoning*, és a dir, el Japó s'alia amb un país més poderós que ells, el qual sembla ser el país dominant a l'esfera internacional, com va fer amb el Regne Unit (1902-1923) i amb Alemanya (1936-1945).

coincidir amb la inauguració del *shinkansen*¹² entre les ciutats de Tòquio i Osaka, van servir de finestra al món per a mostrar la gran transformació que el Japó havia experimentat tant en l'àmbit econòmic com tecnològic i social des de la fi de la Segona Guerra Mundial.

Pel que fa a les qüestions de seguretat, és remarcable l'inici de la intervenció directa dels Estats Units a la Guerra de Vietnam el 1965. L'aleshores Primer Ministre japonès Eisaku Satō (1964-1972)¹³ va fer servir la força de l'antimilitarisme que s'havia instal·lat a la societat japonesa per tal d'evitar una participació directa en el conflicte vietnamita. Tot i així, va començar a perfilar polítiques i principis encaminats a refermar el seu compromís amb els Estats Units. El 1967 va prohibir de manera explícita l'exportació d'armes a països de l'òrbita comunista, països involucrats en un conflicte o amb probabilitats altes d'involucrar-se'n en un. El 1968, Satō va anunciar els "tres principis no nuclears", mitjançant els quals s'anunciava que el Japó no produiria ni posseiria ni introduiria armes nuclears en el seu territori nacional. Aquests tres principis no nuclears van fer que Satō rebera el Premi Nobel de la Pau el 1974. Per una altra banda, també va ser mèrit de Satō l'èxit de les negociacions de 1969 amb el President Nixon (1968-1974) perquè l'arxipèlag d'Okinawa tornara sota sobirania japonesa el 1972 (Cooney 2007: 125).

Amb l'arribada de la dècada dels 70, va haver-hi un seguit d'esdeveniments que van suposar canvis en el ritme de creixement en l'economia i, per una altra banda, en l'acció exterior japonesa. En primer lloc, les consecutives crisis del petroli van demostrar la dependència de l'economia japonesa de les fonts d'energia estrangeres. El creixement econòmic japonès es va alentir i va arribar a ésser negatiu de manera puntual per primera vegada des de la postguerra. A més, no va tornar al creixement del PIB de dos dígits¹⁴ que havia caracteritzat la dècada anterior. En segon lloc, aquest fenomen de desacceleració del creixement japonès va ser també conseqüència de l'anomenat "Nixon Shock" el 1971, una sèrie de mesures tant econòmiques com polítiques que el president americà Nixon va dur a terme a principis de la dècada dels 70. Entre aquestes mesures destaca la desestimació dels acords de Bretton Woods¹⁵ i, com a conseqüència, l'inici de la fluctuació del valor del dòlar. Això va causar l'apreciació del ien, que va fer que les exportacions japoneses s'encariren en el mercat internacional.

¹² *Shinkansen* és el nom que reben els trens d'alta velocitat japonesos.

¹³ Cal destacar que Eisaku Satō era el geramanastre de Nobusuke Kishi.

¹⁴ World Bank. "Japan's GDP Growth (anual %)."

¹⁵ Els acords de Bretton Woods (1944) van ser les resolucions de la Conferència Monetària i Financera de les Nacions Unides. El seu objectiu era posar fi al proteccionisme i afavorir el lliurecanvisme. Amb aquest motiu, es crearen el Banc Mundial, el Fons Monetari Internacional i es va establir el dòlar com a moneda de referència internacional.

En el vessant polític, Nixon, recolzat pel seu Conseller de Seguretat Nacional Henry Kissinger, anuncià una visita a la Xina comunista, que va culminar amb l'inici de les relacions diplomàtiques amb la República Popular de la Xina. Aquest fet, seguint la "One-China Policy"¹⁶, suposava el trencament de les relacions diplomàtiques amb la República de la Xina (Taiwan). Aquesta maniobra per part dels americans, sense abans parlar-ho amb les autoritats nipones, va dur-se a terme tot just després de la revisió de l'acord sobre Okinawa, on s'acordava la devolució de l'arxipèlag al Japó, però mantenint les bases americanes en aquest territori (Togo, 2005: 126). Conseqüentment, el Japó es va moure també en aquesta direcció i el Primer Ministre Tanaka Kakuei (1972-1974) va negociar amb la Xina comunista seguint els tres principis (日中復交三原則 *nicchūfukkōsangensoku*) que el govern de Pequín havia transmés a una delegació del Komeitō¹⁷ el 1971. Aquests eren l'acceptació de Pequín com a únic govern legítim de la Xina, el reconeixement de Taiwan com a part indissoluble de la Xina, i l'anul·lació del tractat de pau que havia signat el Japó amb Taiwan el 1952. Tanaka no volia trencar les relacions amb Taiwan, ja que la relació entre ambdós països era molt propera i de gran cordialitat. Tot i així, les pressions de la *keidanren* (la principal patronal japonesa) junt amb la certesa de què Pequín no demanaria reparacions de guerra ni qüestionaria el tractat de seguretat entre el Japó i els Estats Units, van fer que Tanaka visitara Pequín en setembre del 1972 i s'iniciaren finalment les relacions diplomàtiques entre ambdós països. En aquesta visita també es van començar les negociacions que van culminar en la signatura del Tractat de Pau i Amistat entre el Japó i la República Popular de la Xina el 1978 (Togo, 2005: 127-131).

És remarcable també la declaració que va fer a la Dieta el Primer Ministre Tanaka sobre el dret a l'autodefensa col·lectiva. Seguint el Preàmbul de la Constitució, on es diu que "all people of the world have the right to live in peace", i l'article 13, on es diu que "All of the people shall be respected as individuals. Their right to life, liberty, and the pursuit of happiness shall, to the extent that it does not interfere with the public welfare, be the supreme consideration in legislation and in other governmental affairs", Tanaka va declarar que, sota l'article 9, estava reconegut el dret a l'autodefensa, tot i que tenia límits. L'autodefensa individual a soles havia d'ésser reconeguda com a última resposta a una situació on el dret de

¹⁶ La "One-China Policy" (一个中国原則 *yī gè Zhōngguó yuánzé*) és un principi polític que el govern de la República Popular de la Xina considera un axioma de la seua política exterior. Segons aquest principi, a soles existeix una nació amb el nom de "Xina", la qual engloba la Xina continental, Hong Kong, Macao i Taiwan. El govern de Pequín és el govern legítim, mentre que el govern de Taipei és un govern considerat "rebel" per les autoritats pequineses. La seua acceptació és necessària perquè tercers països mantinguen relacions diplomàtiques amb Pequín.

¹⁷ El Komeitō (refundat com a Nou Komeitō el 1998) és un partit polític creat el 1964 vinculat al moviment budista Soka Gakkai. Aquest partit és tradicionalment el soci prioritari en la negociació política del PLD.

la gent a la vida i a la llibertat, així com a la recerca de la felicitat, fos amenaçada per un imminent atac armat d'un altre Estat. Així mateix, aquest exercici de l'autodefensa individual s'hauria de fer amb els mitjans mínims necessaris per a repel·lir aquest atac. En el cas de l'autodefensa col·lectiva, però, Tanaka no pensava que el Japó poguera exercir-la, ja que excedia els límits de l'autodefensa permesa per la Constitució (Hughes, 2015: 40). Posteriorment, el Primer Ministre Miki Takeo (1974-1976) va aprovar un Programa de Defensa Nacional el 1976 on traçava una estratègia mínima de defensa per tal de repel·lir qualsevol agressió contra el Japó sense armament nuclear, que faria que el Japó fos l'“escut” i els Estats Units la “llança” en la defensa de l'arxipèlag. Aquest va ser el primer intent del Japó d'establir una política de defensa que incloguera una estructura militar mínima. Per tant, i amb l'objectiu d'aconterar els sectors més antimilitaristes, va introduir una clàusula mitjançant la qual es limitava la despesa en defensa a un màxim de l'1% del PIB (López i Vidal, 2010: 99).

2.7. La doctrina Fukuda

Al mateix temps que començaven les negociacions amb el govern de Pequín per tal de restablir les relacions diplomàtiques entre ambdós països, Tanaka va fer una visita a Filipines, Tailàndia, Singapur, Malàisia i Indonèsia el 1974, la primera des de la visita del Primer Ministre Satō el 1967. Aquesta visita, però, no va ser gaire agradable per al Primer Ministre japonés. En la seua visita a la capital d'Indonèsia, es van donar revoltes i protestes al carrer i onze persones van perdre la vida. A Bangkok, fou rebut a l'aeroport amb protestes i cartells on se'l titllava d'imperialista. Aquestes protestes demostraven el malestar que hi havia envers el Japó a les societats dels països del sud-est asiàtic (de Miguel, 2013: 101), i havien estat motivades principalment per la presència japonesa en negocis i en l'economia local, que tot i ser beneficioses en termes macroeconòmics no despertaven gaire simpatia entre la població local. Al mateix temps, també tenien un component de malestar envers les autoritats locals, les quals no podien, segons l'opinió popular, fer front als problemes econòmics domèstics de la població (Togo, 2005: 200). Aquest fet va ser reconegut i meditat pel Ministeri d'Afers Exteriors del Japó en el seu “Diplomatic Bluebook” de l'any 1973:

Criticism of Japan has increased in various Southeast Asian countries in recent years against its sharply increased enormous economic presence, the business methods of Japanese enterprises and also the behaviour of Japanese residents in those countries. [...] moves critical of Japan were evident to varying degrees in the countries visited by the Prime Minister, except the Philippines. On the other hand, the South east Asian countries need Japan's aid or economic strength for their own nation-building efforts and, in this context, they are showing the basic posture of placing increasing expectations on Japan's cooperation, Japan, which lacks natural resources, also needs smooth development of its economic relations with the Southeast Asian countries to maintain its prosperity and enrich its national life.

El 1975, a més a més, Vietnam del Sud va caure en mans comunistes. Els Estats Units, després retirar les seues tropes quan aquest conflicte no estava encara resolt el 1969, va desenvolupar l'anomenada doctrina Nixon o doctrina Guam, que buscava reduir la seua presència política al sud-est asiàtic. En contraposició el Japó, principal aliat de la superpotència americana a Àsia, reforçaria el seu rol en aquesta regió. Aquests fets van fer que el Primer Ministre Fukuda Takeo (1976-1978), durant una visita a Manila el 1977 en la que va assistir a una trobada de l'ASEAN¹⁸, va sintetitzar les seues polítiques envers la regió en tres principis. Primerament, reiterava que el Japó no es convertiria en una potència militar ni, conseqüentment, jugaria cap rol militar en el sud-est asiàtic. Així mateix, el Japó es comprometia a anar més enllà de les relacions purament comercials, econòmiques i polítiques i emfatitzaria les relacions socials i culturals. Finalment, el Japó va acordar ajudar la regió a recuperar-se de les guerres i les divisions sofertes, i es marcava els objectius d'assolir la pau i la prosperitat en tots els països de la zona¹⁹. Aquests tres punts van passar a ser coneguts com el nucli de la doctrina Fukuda.

Aquesta nova doctrina, la qual no era una substituta de la doctrina Yoshida sinó més aviat una doctrina complementària d'aquesta, es va materialitzar en les Ajudes Oficials al Desenvolupament (AOD)²⁰ i la Inversió Estrangera Directa (IED)²¹. Durant els anys 80, els països del sud-est asiàtic acabaren rebent un 30% del total de les AOD japoneses, la regió que més rebia a soles darrere de la Xina. A més a més, com a causa de l'apreciació del ien a meitats de la dècada dels 80, les empreses japoneses van començar a traslladar la seua producció cap a països com Indonèsia, Singapur i Tailàndia (de Miguel, 2013: 103-104). Aquest fet va popularitzar la imatge de l'estol d'oques com a símil del lideratge japonés al sud-est asiàtic.

Aquesta política de seguretat japonesa, coneguda com a seguretat comprensiva (総合安全保障 *sōgō anzen hoshō*), posava un gran èmfasi en les relacions polítiques, diplomàtiques i econòmiques per damunt de l'ús de la força militar, i considerava que aquestes eren una manera tan vàlida o més d'assegurar la nació japonesa que una armada tradicional.

¹⁸ L'ASEAN (Association of Southeast Nations) és una associació on s'inclouen actualment 10 països del sud-est asiàtic, entre els quals calen destacar Indonèsia, Malàisia, Filipines, Singapur i Tailàndia, els membres fundadors. En origen, aquesta associació es crea per tal de combatre el comunisme. Actualment, els seus principals objectius són l'acceleració del creixement econòmic, promoure la pau i l'estabilitat regional i l'intercanvi econòmic, social, cultural, tècnic i científic entre els països membres, així com la creació d'una gran àrea de lliure comerç.

¹⁹ Ministry of Foreign Affairs Japan (MOFA). 1977. "Diplomatic Bluebook." Capítol 3, secció 1.

²⁰ Les Ajudes Oficials al Desenvolupament consisteixen en concessions econòmiques que països desenvolupats fan a països en vies de desenvolupament i tenen com a objectiu ajudar al desenvolupament tant social com econòmic i industrial de les regions i països que les reben.

²¹ La Inversió Estrangera Directa consisteix en la col·locació de capitals en mercats estrangers amb la finalitat d'internacionalitzar-se, participar en nous mercats, augmentar l'eficiència productiva i/o l'explotació de recursos naturals.

Segons autors com Samuels (2007: 56-57), es tracta d'una actualització liberal internacionalista de la idea Meiji de "nació rica, armada forta"; es continua apostant per una nació rica, però es fa èmfasi en el comerç internacional i en l'economia en el terreny de la seguretat nacional.

Pel que fa al sud-est asiàtic, el Japó no a soles es va centrar en l'AOD i l'IED, sinó que també es va implicar activament en l'ASEAN tot i no formar part d'ella i va oferir programes d'intercanvi cultural i acadèmic amb els països membres. A la Xina, les AOD es van disparar des de la represa de les relacions diplomàtiques el 1972, i aquest país es va convertir ràpidament en el major receptor per davant de països com Indonèsia o Malàisia. El Japó va continuar augmentant el pressupost destinat a les AOD, i en 1989 s'havia convertit en el país del món que més diners destinava a aquests fins, 8.970 milions de dòlars, els quals anaven destinats especialment a Àsia (Akaha, 1991: 332).

Tot aquest funcionament en política exterior i seguretat, així com el model econòmic japonès que s'havien perfilat durant i per a la Guerra Freda, es van veure fortament qüestionats amb l'arribada de la dècada dels 90 i tots els canvis polítics i estratègics que va portar en el context internacional.

3. Postguerra freda. La cerca nipona d'un nou rol en el context internacional

La dècada dels 90 va comportar un gran nombre de canvis tant en el context domèstic com en l'internacional. En el context domèstic, el Japó va experimentar l'esclat de la seua bombolla econòmica i va entrar en una època d'estancament econòmic que encara dura hui en dia. En el context internacional, la desaparició de la Unió Soviètica i, conseqüentment, la fi de la Guerra Freda, va fer que es començara a perfilar un nou ordre internacional en el qual els Estats Units era l'única superpotència existent. Aquest nou escenari ha fet que el Japó modifiqui la seua posició en temes com la política exterior i de seguretat i tracte de guanyar pes en el context internacional, com per exemple intentant, sense èxit, aconseguir un seient permanent al Consell de Seguretat de l'ONU²².

²² Per a ampliar informació sobre com el Japó va intentar fer-se amb un seient permanent al Consell de Seguretat de l'ONU, consultar Green, Michael J. 1998. "State of the Field Report: Research on Japanese Security Policy." *AcessAsia Review* 2 (1) (p. 205-207).

3.1. La Guerra del Golf (1990 - 1991) com a detonant de la Llei de Cooperació per a les Operacions de Manteniment de la Pau Internacional de l'ONU

L'esdeveniment internacional més remarcable de la dècada dels 90 per tal d'explicar els canvis en política exterior que van esdevindre al Japó va ser la Guerra del Golf. En aquesta guerra, el President d'Iraq Saddam Hussein va envair Kuwait el 2 d'agost de 1990. Com a resposta, una coalició internacional de països sota l'empara de l'ONU va intervindre en el conflicte, el qual va finalitzar amb la retirada de les tropes iraquianes del territori kuwaitià. El Japó, però, tot i que comptava amb un gran interès econòmic en la zona a causa de la seua dependència del petroli de la península aràbiga, no va poder participar activament en aquesta coalició enviant tropes.

El Primer Ministre del moment, Toshiki Kaifu (1989-1991), va redactar una llei que contemplava la creació d'unes forces militars especials separades de les Forces d'Autodefensa per tal de participar en missions de l'ONU en conflictes internacionals. Aquesta llei va dur-se a debat a la Dieta, però no va arribar a ser aprovada, ja que la participació de les Forces d'Autodefensa en missions de l'ONU on fóra necessari l'ús de la força eren considerades anticonstitucionals segons la interpretació vigent de l'article número 9 (Oros, 2008: 87-88 i Togo, 2005: 386). Tot i això, el Japó sí que va participar-hi enviant un gran ajut econòmic de 13.000 milions de dòlars. Aquest enorme ajut no va tenir una gran rellevància mediàtica, i el Japó no va rebre el reconeixement públic de la comunitat internacional (Green, 2001: 202-205). L'emir de Kuwait, per exemple, va publicar als diaris americans més importants una pàgina donant les gràcies als països que havien ajudat en l'alliberació del país sense fer cap menció al Japó. De fet, analistes de la política exterior japonesa com Green (1998: 8) consideren que la reacció i actuació japonesa en aquesta guerra va ser un absolut fracàs. Açò, lligat a l'opinió internacional sobre l'actitud de *free rider* del Japó i la ineficàcia que la doctrina Yoshida havia demostrat en aquest conflicte, va desembocar en una revisió de la capacitat legal de les operacions que les Forces d'Autodefensa podien realitzar.

Amb aquesta finalitat, el Ministeri d'Afers Exteriors va començar a explorar la possibilitat que les Forces d'Autodefensa prengueren un rol de suport en les missions de manteniment de la pau de l'ONU. En juny de 1991 es va crear el "Grup especial d'estudi sobre el rol del Japó en la Comunitat Internacional", també anomenat la "Comissió Ozawa" ja que era el secretari general del PLD, Ichirō Ozawa²³, qui la presidia. Aquesta comissió va realitzar

²³ Ichirō Ozawa és un polític que ha estat escollit membre de la Dieta des de l'any 1969. Tot i que va començar la seua carrera política al PLD i va arribar a ser Ministre d'Afers Interns amb Nakasone (1985-1986), va crear el seu propi partit el 1993, el Partit de la Renovació, el qual va formar part de la coalició de partits que van apartar del

una interpretació del preàmbul de la Constitució que considerava que l'enviament de les Forces d'Autodefensa a missions de l'ONU, segons els articles 42 i 43 de la Carta de les Nacions Unides, seria constitucional. Aquesta interpretació consideraria que, donada una situació com la de la Guerra del Golf, en la qual unes forces multinacionals autoritzades pel Consell de Seguretat de l'ONU, el Japó podria contribuir amb una "unitat logística". La conclusió d'aquesta comissió era, en definitiva, la recomanació de la participació del Japó en aquest tipus de missions (Ishizuka, 2004: 139-140).

Finalment i seguint les conclusions de la comissió Ozawa, en setembre de 1991 el PLD va presentar a la Dieta el projecte de la Llei de Cooperació per a les Operacions de Manteniment de la Pau Internacional de l'ONU (国際連合平和維持活動等に対する協力に関する法律 *kokusairengō heiwa iji katsudō-tou ni tai suru kyōryoku ni kansuru hōritsu*)²⁴. Aquesta llei, àmpliament debatuda²⁵, fou finalment aprovada el 15 de juny de 1992 i va suposar un punt d'inflexió en la política exterior japonesa. El canvi més significatiu d'aquesta llei era el fet que les Forces d'Autodefensa podien ser enviades a territori estranger per primera vegada des de la promulgació de la Constitució per tal de participar en les missions de pau de l'ONU sota cinc condicions molt restrictives que asseguraven el compliment constitucional (Ishizuka, 2004: 140):

1. A soles podien participar-hi en cas d'haver un alto al foc.
2. La participació de les forces japoneses havien de comptar amb el vistiplau de totes les parts del conflicte.
3. Les forces japoneses havien d'actuar de manera imparcial.
4. En cas que qualsevol d'aquestes tres condicions deixaren de complir-se, les forces japoneses haurien de ser retirades.
5. L'ús de la força a soles seria permès en legítima defensa.

Les tres primeres condicions eren iguals per a totes les forces enviades de qualsevol país, però les altres dos eren únicament japoneses. Segons Togo (2005: 388), la quarta condició feia una impressió d'extrema cautela, i la cinquena condició era una interpretació que limitava excessivament l'ús de les armes, clarament inspirada en l'article 9 de la Constitució. A més, per tal d'autoritzar l'enviament de tropes a cada missió era necessari el consentiment de totes

poder el PLD. D'aleshores ençà, ha dissolt i creat un significant nombre de partits i se'l coneix com a "Shogun a l'ombra" a causa de la seua influència política. També se li atribueix l'autoria de l'expressió *futsū no kuni*.

²⁴ Es pot trobar el text d'aquesta llei en l'annex 3.

²⁵ Durant la tramitació de la llei, el Komeitō i el Partit Socialista del Japó (PSJ) van demanar, com en la llei que havia proposat Toshiki Kaifu, la creació d'unes forces especials independents de les Forces d'Autodefensa per tal de participar en les missions de pau de l'ONU, tot i que finalment no es va acceptar l'esmena.

dues cambres de la Dieta, cosa que podia endarrerir considerablement la mobilització de les forces. Per una altra banda, aquesta llei suposava la fi de l'anomenada "política del talonari"²⁶ mitjançant la qual el Japó responia els seus compromisos internacionals amb diners com havia passat en la Guerra del Golf, i accelerava alhora el procés amb què el Japó començava a passar de consumidor a proveïdor de seguretat internacional (George, 1993: 568-570).

La primera missió de manteniment de la pau en què el Japó va participar enviant soldats i segons aquesta llei fou a Cambodja el 1992 pocs mesos després de la seua aprovació. D'aleshores ençà, ha participat en un gran nombre de missions a Àsia, Àfrica i Amèrica del Sud i Central. Tot i així, el mateix govern japonès ha considerat, per exemple, les condicions de l'ús de les armes en cas de defensa pròpia molt restrictives, i hi ha hagut canvis en la llei el 1998, el 2001, el 2012 i el 2015. La modificació de 1998 de la Llei de Cooperació realitzava canvis al primer dels cinc principis d'actuació de les Forces d'Autodefensa, ja que deixava de requerir un alto al foc entre les parts del conflicte al considerar-se que aquest principi requeria més flexibilitat en l'època de la postguerra freda (Ishizuka, 2004:142).

3.2. L'aliança Japó – Estats Units.

Amb la fi de la Guerra Freda, la por del Japó de ser abandonat pels Estats Units va anar en augment, especialment durant la Guerra del Golf. Aquesta aliança havia estat, durant tota l'època de la Guerra Freda, l'aliança més forta dels Estats Units amb cap país asiàtic²⁷, i continuava essent, en principi, així. Tot i que l'URSS s'haguera desintegrat, la Xina i Corea del Nord, tots dos països de l'òrbita comunista, encara suposaven una amenaça als interessos dels Estats Units i, també, del Japó; l'any 1994 va començar a fer-se evident que Corea del Nord podia arribar a desenvolupar armament nuclear i el conflicte a la península coreana podia tornar a empitjorar. Pel que fa a la Xina, l'any 1995 esclatà la Tercera Crisi de l'Estret de Taiwan, durant la qual Pequín va dirigir míssils balístics contra Taiwan (Togo, 2005: 80-81).

Pel costat americà, el departament de Defensa va publicar en febrer de 1995 l'*East Asian Strategic Review*, més conegut com a *Nye Report* degut al Secretari Adjunt de Defensa per a Assumptes de Seguretat Internacional, Joseph Nye. En aquest informe es posava de manifest la intenció dels Estats Units de mantenir com a mínim 100.000 tropes a Àsia, i el que és més important, refermava el compromís americà de mantenir el Tractat de Seguretat amb el

²⁶ Amb la "fi de la política del talonari" ens referim a la interrupció de l'enviament de diners per tal d'excusar el no-enviament de forces armades ni d'altre tipus d'ajuda, com és el cas de la Guerra del Golf. Tot i així, el Japó continuarà enviant diners per tal d'ajudar en conflictes internacionals i altres situacions, tal com veurem que va fer l'11-S, però això ja mai més suposarà que el Japó utilitzarà l'enviament de diners com a única ajuda.

²⁷ L'estratègia de defensa dels Estats Units a Àsia Oriental havia estat la de *hub-and-spoke*, és a dir, els Estats Units (nucli) havia signat tractats de seguretat amb tots els països de la seua òrbita (radials) individualment.

Japó durant almenys els següents 20 anys. Aquest document suposava doncs una clara mostra de com el rol del Japó en la seguretat de l'Àsia Oriental havia crescut en importància des de la signatura del primer Tractat de Seguretat dels Estats Units amb el país asiàtic (Hook, Gilson, Hughes i Dobson, 2001: 132).

Pel costat japonès, l'administració de Tomiichi Murayama (1994-1996)²⁸ va revisar en novembre de 1995 el Programa de Defensa Nacional, el qual havia romàs intacte des del 1976. Aquesta revisió refermava, com feia el *Nye Report*, la importància de les relacions de seguretat Japó – Estats Units també en la postguerra freda, i com a novetat preveia la participació de les Forces d'Autodefensa japoneses ja no dins del territori nacional, sinó en les zones del “voltant del Japó” (日本の周辺 *nihon no shūhen*). Aquesta actuació a soles es faria efectiva en cas que es produïra una situació que afectara la pau i la seguretat nacional, i hauria d'ésser tractada considerant les restriccions constitucionals, a través dels mecanismes de l'ONU i seguint els acords de seguretat amb els Estats Units (López i Vidal, 2010: 119-120).

El *Nye Report* i la revisió del Programa de Defensa Nacional del Japó van ser les bases de la Declaració Conjunta que el Primer Ministre japonès Hashimoto Ryūtarō (1996-1998) i el President dels Estats Units Bill Clinton (1993-2001) van signar el 17 d'abril de 1996. En aquesta declaració, destacaven la importància de l'aliança entre ambdós països per a l'àrea d'Àsia-Pacífic tant en el passat recent com en el futur pròxim:

*The strong Alliance between Japan and the United States helped ensure peace and security in the Asia-Pacific region during the Cold War. Our Alliance continues to underlie the dynamic economic growth in this region. The two leaders agreed that the future security and prosperity of both Japan and the United States are tied inextricably to the future of the Asia-Pacific region. [...] They reaffirmed that the Japan-U.S. security relationship, based on the Treaty of Mutual Cooperation and Security between Japan and the United States of America, remains the cornerstone for achieving common security objectives, and for maintaining a stable and prosperous environment for the Asia-Pacific region as we enter the twenty-first century.*²⁹

Així doncs, el Japó va començar a reformar la legislació per tal d'establir unes noves directrius de defensa i així fer cabuda al nou Programa de Defensa Nacional en la legalitat japonesa. La peça més important va ser la “Llei sobre Mesures per Garantir la Pau i la Seguretat del Japó en Situacions en les Àrees Circumdants del Japó” (重要影響事態に際して我が国の平和及び安全を確保するための措置に関する法律 *Jūyō eikyō jitai ni saishite wagakuni no heiwa oyobi anzen o kakuho suru tame no sochi ni kansuru hōritsu*), aprovada el 1999. La

²⁸ Tomiichi Murayama fou el primer Primer Ministre socialista del Japó des de Tetsu Katayama (1947-1948). És conegut per fer l'anomenada “Declaració Murayama” (村山談話 *Murayama Danwa*), on demanava oficialment perdó pel mal que el Japó imperial havia infligit durant la Segona Guerra Mundial.

²⁹ MOFA. 1996. “Japan-US Joint Declaration on Security – Alliance For the 21st Century”

negociació d'aquesta llei va ser tan dura que des de la declaració conjunta fins a la seua aprovació van passar 3 anys. El centre del debat va ser la definició del concepte de *nihon no shūhen*, el qual era molt ambigu. Per un costat, podria haver-hi una interpretació del Programa de Defensa Nacional que fera possible l'enviament de les Forces d'Autodefensa fora de les condicions estipulades al Tractat de Seguretat entre el Japó i els Estats Units. Aquesta interpretació fou descartada finalment, ja que en la llei es va especificar que aquestes actuacions de les Forces d'Autodefensa sempre estarien regulades per les condicions i els propòsits del Tractat de Seguretat. Per un altre costat, mentre que l'oposició era partidària de delimitar geogràficament la zona a Corea del Nord i Taiwan, el PLD defenia una definició de *shūhen* més aviat situacional. L'oposició no va aconseguir finalment que el govern canviara la seua postura (Togo, 2005: 82-85).

Aquest debat de política domèstica suposava, en si mateix, una novetat en la política japonesa. Per primera vegada, el marc del debat no se situava en l'enviament o el no enviament de les Forces d'Autodefensa a territori estranger, cosa que a causa de la interpretació tradicional de la Constitució no havia estat possible durant tota la Guerra Freda i havia comptat amb una gran oposició durant el debat de la Llei de Cooperació. En aquest debat, la pregunta era com enviar les Forces d'Autodefensa fora del territori japonès apel·lant al dret a l'autodefensa. Es veu, així doncs, una evolució de tot l'espectre polític nipó cap a unes postures més aviat pròpies de la *realpolitik* i cada vegada menys idealistes, i de l'acceptació de la participació cada cop més normalitzada del Japó en l'escena internacional del Japó. Aquesta voluntat de convertir-se, en paraules d'Ozawa, en un "país normal" (普通の国, *futsū no kuni*) es faria cada cop més forta durant la següent dècada.

4. Segle XXI. Cap al ple exercici de l'autodefensa col·lectiva.

El començament del segle XXI ha estat marcat per una gran quantitat de canvis tant legals com institucionals en el context domèstic japonès, així com l'aparició de l'amenaça terrorista en el context internacional. L'any 2000, l'Agència de Seguretat Marítima va canviar el seu nom a Guàrdia Costera del Japó (海上保安庁 *Kaijō Hoan-chō*) i va passar a ser un dels pilars del poder militar japonès, com es va demostrar quan es va obrir foc contra uns "vaixells misteriosos" (不審船 *fushinsen*) que es van apropar a aigües japoneses, els quals van resultar ser vaixells nord-coreans (Samuels, 2007: 77-79). Aquest atac demostrava també com havia crescut la por del Japó a patir una agressió externa. Així mateix, es va crear en gener del 2001 l'Oficina del Gabinet (内閣府 *naikakufu*), el que va permetre el Primer Ministre presentar

propostes a tots els ministeris sobre principis bàsics en polítiques importants com ara la política exterior i de seguretat. Dit d'una altra manera, aquesta Oficina del Gabinet donava un major control de tots els ministeris al Primer Ministre i feia més flexible l'aparell polític, el qual podria respondre més ràpidament en moments de crisi, al mateix temps que disminuïa la influència de l'aparell burocràtic (Samuels, 2007: 74). L'efectivitat d'aquesta Oficina del Gabinet es va posar a prova ràpidament, ja que aquell mateix any els Estats Units van patir un atac terrorista que desencadenaria una ràpida resposta per part de l'executiu japonés.

4.1. El terrorisme com a nova amenaça. La ràpida resposta japonesa a l'11-S.

Els atacs terroristes de l'11 de setembre del 2001 a les ciutats americanes de Nova York i Washington van suposar un nou punt d'inflexió en la política exterior i de defensa en l'àmbit internacional. La resposta a aquests atacs va ser immediata, i el govern japonés dirigit per Jun'ichirō Koizumi (2001-2006) va oferir els Estats Units 10 milions de dòlars per tal d'ajudar en la reconstrucció, 40 milions de dòlars per tal d'ajudar en la crisi de refugiats al Pakistan, va condonar un deute de 550 milions de dòlars al govern de Pakistan i va congelar els actius associats a Osama Bin Laden (Oros, 2008: 181). Per una altra banda, va aprovar la Llei Antiterrorista i una modificació de la Llei de Cooperació el mateix 2001.

Pel que fa a la Llei Antiterrorista, la proposta de l'executiu de Koizumi d'elaborar-la fou immediatament després dels atacs terroristes. Aquesta llei, aprovada el 29 d'octubre, buscava dotar les Forces d'Autodefensa de capacitat per a participar en operacions de lluita contra el terrorisme i proporcionar subministraments i serveis, el que incloïa tractament mèdic no a soles a les tropes japoneses, sinó també als aliats. Per una altra banda, donava base legal a l'enviament de les Forces d'Autodefensa en activitats de cerca i rescat i a la seua participació en el repartiment d'ajuda humanitària a refugiats en territori estranger. Aquesta llei, a diferència de la Llei de Cooperació, donava la possibilitat d'enviar les Forces d'Autodefensa a zones on el conflicte encara estava candent i els donava permís per tal de fer servir les armes no a soles en cas d'autodefensa de les mateixes tropes, sinó també dels refugiats i totes aquelles persones que estigueren sota la seua protecció. Per tal d'aconterar l'oposició, el Govern japonés va incloure una clàusula mitjançant la qual donava una validesa a aquesta llei de dos anys, i una altra que obligava el Govern a sotmetre a votació l'enviament de tropes fins 20 dies després del seu enviament (Ishizuka, 2004: 143). Tot i que aquesta llei fou aprovada i comptava amb el suport de la comunitat internacional, no van ser poques les veus dins del Japó que van titllar-la d'anticonstitucional.

Pel que fa a la modificació de la Llei de Cooperació, va respondre al debat del rol del Japó en les missions del manteniment de la pau, el qual es reduïa a proporcionar suport logístic. El Govern japonès va veure el moment de portar de nou aquest debat, que era recurrent des de la mateixa aprovació de la llei el 1992, a la Dieta. Finalment, el 7 de desembre es va aconseguir aprovar una modificació amb un ampli suport de l'oposició. Entre les noves situacions en què es permetia la participació de les Forces d'Autodefensa destacava el desarmament de forces locals, la patrulla de zones desmilitaritzades, la inspecció del transport d'armes i la recollida i eliminació d'armes abandonades. Així mateix, també es va modificar la utilització d'armes per part de les Forces d'Autodefensa en una clara inspiració de la Llei Antiterrorista, ja que legalitzava l'ús de les armes amb l'objectiu de protegir "aquells sota el seu control" com ara tropes d'altres països, refugiats, oficials del govern, personal de l'ONU o altres organitzacions internacionals, i també per a protegir magatzems d'armes (Ishizuka, 2004: 143).

4.2. La Guerra d'Iraq. La consolidació del canvi d'estratègia de seguretat a la política japonesa

Després de l'11-S, el President dels Estats Units, George W. Bush (2001-2009), va fer el Discurs de l'Estat de la Unió en gener del 2002, en el qual considerava Iran, Corea del Nord i Iraq com a "eix del mal", ja que, segons Bush, eren Estats terroristes, estaven desenvolupant armes de destrucció massiva i amenaçaven la pau mundial³⁰. Dues setmanes després, Bush visitava el Japó i tenia una reunió secreta amb Koizumi, on possiblement el President americà ja va traslladar-li la seua intenció d'atacar l'Iraq. Segons Shinoda (2006: 74-75), Koizumi, qui ja havia fet passar una llei antiterrorista per la Dieta l'any anterior, va expressar-li el ferm suport del Japó als Estats Units en la guerra contra el terrorisme.

La invasió americana a l'Iraq va començar el 20 de març de 2003. Koizumi va convocar el mateix dia el Consell de Seguretat per tal d'estudiar les possibles respostes del Japó a aquesta invasió. Finalment, tal com havia expressat Koizumi en la seua reunió amb Bush l'any anterior, la resposta va ser recolzar la invasió. En aquesta reunió del Consell de Seguretat, es va decidir també la línia d'acció del Japó, la qual incloïa 5 plans d'actuació immediata: garantir la seguretat dels ciutadans japonesos a l'Iraq i voltants, protegir les instal·lacions clau com ara les forces americanes al Japó i legacions diplomàtiques, assegurar la navegació dels vaixells japonesos, previndre la confusió en el sistema econòmic internacional i, finalment, proporcionar assistència humanitària d'emergència (Shinoda, 2006: 76).

³⁰ White House. 2002. "State of the Union Address."

Seguidament, Koizumi va convocar una reunió del Gabinet, on es va decidir la creació de l'Oficina Central de les Mesures Polítiques per al Problema de l'Iraq (OCMPPI) per tal de decidir la direcció de les polítiques del Govern japonés en aquest conflicte. Aquesta direcció va ser fonamentada en tres idees: l'enviament d'ajudes als països veïns de l'Iraq, l'enfortiment del suport del Japó en la lluita contra el terrorisme a l'Afganistan i altres àrees, i preparar una nova legislació que dotara el Japó de capacitat per ajudar en la reconstrucció de l'Iraq (Shinoda, 2006: 76). La legislació en aquest sentit, que ja s'havia començat a preparar 6 mesos abans de manera extraoficial, va ser preparada conjuntament pel Ministeri d'Afers Exteriors i l'Agència Japonesa de Defensa i va ser dissenyada en el marc de la col·laboració internacional, i no en el de l'aliança Japó – Estats Units. Finalment, a principis d'abril, l'OCMPPI va anunciar el Pla d'Acció per a la Reconstrucció de l'Iraq, el qual contemplava ajuda econòmica, assistència per a la reconstrucció, assistència humanitària, desmantellament de les armes de destrucció massiva i l'eliminació de mines. A més de l'assistència econòmica, també es contemplava l'enviament de les Forces d'Autodefensa a la regió per tal de realitzar aquestes tasques, cosa que, segons la Llei de Cooperació de 1992, no era possible fins que l'ONU no autoritzara les operacions de manteniment de la pau a l'Iraq, i això no semblava molt probable a curt termini (Shinoda, 2006: 76-77). Tot i així, amb la caiguda de Bagdad el 9 d'abril de 2003 en mans americanes, el president Bush va anunciar la fi de les operacions de combat principals. Seguidament, el Consell de Seguretat de l'ONU va publicar la resolució 1483 el 22 de maig de 2003³¹, mitjançant la qual instava els membres de l'ONU a ajudar en la reconstrucció de l'Iraq. Aquesta resolució, segons Samuels (2007: 98), suposava menys del que Bush buscava, però tot el que Koizumi necessitava per tal de fer possible l'enviament de tropes japoneses a l'Iraq. L'endemà de l'aprovació d'aquesta resolució, Koizumi visità Bush a Texas on van parlar, entre altres coses, de la reconstrucció de l'Iraq i la voluntat del Primer Ministre japonés d'enviar les Forces d'Autodefensa com més aviat millor:

*Prime Minister Koizumi stated that Japan would proactively consider what to do for the reconstruction of Iraq, and play a positive role. On contributions by the Self-Defense Forces (SDF), Prime Minister Koizumi stated that there was an idea to dispatch SDF C-130 aircraft based on current legislation to transport humanitarian supplies between the countries neighboring Iraq and that he was first considering this. The Prime Minister also stated that the dispatch of the SDF and others to assist in the reconstruction of Iraq was something for Japan itself to decide, and that Japan wished to make a contribution commensurate with its national power and standing.*³²

³¹ Aquesta resolució es pot trobar a l'annex 2.

³² MOFA. 2003. "Overview of Japan-US Summit Meeting."

El contingut d'aquesta reunió va xocar tant a la Dieta com dins del partit del mateix Koizumi, el PLD, ja que el contingut de l'anomenada informalment "legislació Iraq" encara no havia estat debatut. Tot i el malestar dins el PLD per aquest fet, la pressió de Koizumi per tal d'aprovar aquesta legislació ràpidament va funcionar i l'1 d'agost es va aprovar la Llei de Mesures Especials de l'Iraq. Aquesta llei contemplava que les activitats de les Forces d'Autodefensa estiguessen basades en les resolucions del Consell de Seguretat de l'ONU, les àrees d'activitat estarien limitades a zones determinades per la Dieta³³ i que la utilització de material armamentístic continuava essent el mateix que en la Llei Antiterrorista, per tal d'agilitzar la seua aprovació. A més, aquesta llei permetia el govern japonès enviar tant les Forces d'Autodefensa com civils per tal de participar en activitats d'ajuda humanitària i reconstrucció, ajuda a forces aliades i ajuda en tasques de desmantellament d'armes de destrucció massiva (Shinoda, 2006: 78-81). Aquesta llei tindria 4 anys de validesa, i va ser aprovada poc abans de la prorrogació de la Llei Antiterrorista, que anava a caducar després dels dos anys que havia estat vigent.

Amb l'aprovació d'aquesta llei i en consonància amb la resolució 1483 del Consell de Seguretat de l'ONU, l'enviament de les Forces d'Autodefensa ja es podia fer efectiu. L'enviament començà en gener del 2004, quan 600 tropes van arribar a Samawah, una ciutat situada al sud de l'Iraq i lluny del front de batalla. Aquestes forces, protegides per tropes britàniques i holandeses, ja que no podien fer ús de la força, van començar a ajudar en tasques com la reconstrucció d'hospitals, carreteres i estacions de tractament d'aigua. Aquesta tasca va allargar-se fins juliol del 2006 i no va haver-hi cap incident greu durant els dos anys de missió (Samuels, 2007: 98).

Aquest convuls procés va estar carregat de novetats pel que fa a la presa de decisions polítiques. Tradicionalment, les decisions polítiques es feien seguint un procés "bottom-up" dins el PLD, és a dir, d'una manera més descentralitzada; hi havia un Consell d'Investigació de Polítiques amb 17 subcomitès (reduïts a 13 el 2001) que comptaven amb més de 30 comissions d'investigació, en les quals estaven representades les *zoku* (族) o famílies polítiques existents dins del partit que se centraven en temes concrets. Les propostes de noves lleis o noves polítiques sempre es consultaven als subcomitès, que feien esmenes i posteriorment elevaven la proposta al Consell d'Investigació de Polítiques, que finalment i després d'aprovar-la per unanimitat l'enviava al Consell General del PLD. Aquest procés havia estat, durant les

³³ Cal destacar que originalment, Koizumi volia limitar l'activitat de les Forces d'Autodefensa a "zones de no-combat", però l'oposició interna del seu partit va obligar-lo o bé a delimitar quines eren aquestes zones, o bé canviar el terme, cosa que va ser la que finalment va acabar-se fent.

dècades de prosperitat econòmica i mentre va durar la majoria absoluta del PLD, el vertader sistema de presa de decisions polítiques al Japó (Shinoda, 2006: 72-73). Amb la pèrdua de la majoria absoluta del PLD i especialment des que el 1992 perdera durant uns mesos el govern, la Dieta va començar a tenir un paper més rellevant en el debat de les lleis, tot i que aquest procés “bottom-up” continuava dins del PLD. Amb l’arribada de Koizumi al poder, qui no formava part de la facció política principal³⁴ del partit, aquest sistema de decisió interna del PLD va ser substituït per un sistema “top-down”³⁵ o més centralitzat, on Koizumi, com es pot veure durant tot el període de presa de decisions respecte a la Guerra d’Iraq, prenia directament les decisions sense consultar primer l’aparell del PLD. Tot i el malestar dins del partit, la popularitat de Koizumi i les bones relacions amb els Estats Units van fer que aquest procés de presa de decisions caracteritzara el seu mandat, així com el mandat del seu successor i company de facció, Shinzō Abe, qui va crear el Ministeri de Defensa en substitució de l’Agència de Defensa Japonesa el 2007.

4.4. El segon mandat de Shinzō Abe (2012-2014). La reforma de la Llei de Cooperació i la consolidació del dret a l’autodefensa col·lectiva

Després d’uns anys d’instabilitat política al Japó i un període de tres anys en el qual el PLD per primera vegada va perdre unes eleccions des de la seua creació el 1955, Shinzō Abe va tornar al poder en desembre del 2012³⁶. En el moment en què Abe va assumir la cartera de Primer Ministre, el creixement de la Xina econòmicament i militar suposava un nou repte en l’estabilitat i la seguretat de l’Àsia Oriental. Durant aquest segon mandat, Abe ha accelerat la transformació de la política de seguretat japonesa i les seues mesures han començat a conèixer-se com a “doctrina Abe”. Aquesta nova doctrina ha arribat a “desplaçar”, segons autors com Hughes (2015), la doctrina Yoshida.

La prioritat d’Abe en la seguretat nacional es va veure reflectida en els pressupostos de defensa, que van augmentar gairebé un 1%. Aquesta pujada no va ser eventual, sinó que es va

³⁴ Koizumi formava part de la facció Mori, una facció minoritària dins el PLD més nacionalista i liberal que la facció que havia dominat la política del partit des de la seua creació, la qual era de centre-liberal i amb un nacionalisme no tan accentuat. El nom d’aquesta facció rep el nom en honor a Yoshirō Mori, qui va ser Primer Ministre entre el 2000 i el 2001 i fou el primer polític d’aquesta facció en ocupar el càrrec.

³⁵ Els termes de “top-down” i “bottom-up”, tot i que en el camp de les relacions internacionals sempre es refereixen al conjunt de la societat, els hem fet servir per a descriure únicament el procés de presa de decisions dins del PLD tal com fa Shinoda (2006).

³⁶ Abe ja havia estat Primer Ministre durant un any (2006-2007), però havia dimitit per motius de salut. També va ser un factor la poca popularitat de què gaudia i els escàndols de finançament que el seu Ministre d’Agricultura, Endō Takehiko, va protagonitzar.

repetir en 2014 (2,2%) i en 2015 (2,4³⁷; Hughes, 2015: 35). Així mateix, Abe va impulsar en desembre del 2013 la creació d'un Consell Nacional de Seguretat (国家安全保障会議 *Kokka anzen hoshō kaigi*; CNS) format pel Primer Ministre, el Secretari en Cap del Gabinet i els ministres de Defensa i Afers Exteriors. Juntament amb aquest CNS, va publicar l'Estratègia Nacional de Seguretat (ENS; Hughes, 2015: 29). Aquesta ENS instava a la contribució a la pau de manera proactiva i al manteniment de l'ordre internacional basat en regles i valors universals com el de llibertat, democràcia, respecte pels drets humans i el de l'imperi de la llei³⁸. Per tal de dur a terme aquesta contribució, el document advocava per enfortir la diplomàcia en l'ONU i altres organitzacions internacionals així com en les missions de manteniment de la pau de l'ONU, però també considerava necessària la millora militar del mateix Japó per tal de defensar la seua integritat (seguretat marítima, sistema de defensa balístic, serveis d'intel·ligència, etcètera; Hughes, 2015: 30).

El Ministeri de Defensa va publicar paral·lelament les Directrius del Programa de Defensa Nacional, on destacava l'ascens de la Xina i el relatiu declivi de la influència americana, així com la multipolarització del sistema internacional. Segons Hughes (2015: 35), és precisament l'expansió marítima i aèria de la Xina per la zona de la mar de la Xina Meridional el que va portar Abe a entrar amb el gegant asiàtic en una carrera armamentística a "càmera lenta". Per una altra banda, en desembre del 2013 la Dieta va aprovar la Llei de Secrets d'Estat (特定秘密の保護に関する法律 *Tokutei himitsu no hogo ni kansuru hōritsu*) que preveia per primera vegada càstigs fins i tot de presó a qui revelara informació sensible, la qual haguera estat classificada de confidencial.

Pel que fa a la prohibició de l'exportació d'armes que havia estat vigent al Japó des de 1976, Abe va revisar en abril del 2014 els Tres Principis de les Transferències d'Equipament de Defensa, segons els quals el Japó no exportaria armes a cap país sense gairebé cap excepció. Amb la revisió d'aquests Tres Principis, el Consell Nacional de Seguretat podia aprovar l'exportació d'armes de tot tipus, sempre que la seguretat i la pau internacional "no es vera

³⁷ Segons les xifres del Banc Mundial i del SIPRI (Stokholm International Peace Research Institute), aquesta despesa, tot i augmentar, no excedeix mai l'1% del PIB japonès. En canvi, si revisem el "Defense Programs and Budget of Japan" dels anys 2013, 2014 i 2015, ens trobem amb unes despeses a banda amb el concepte de "Future Obligation Concerning New Contracts" i que, en el cas del 2015, és gairebé la meitat del pressupost oficial de defensa. Aquesta despesa inclou els diners invertits en reduir els efectes de les bases militars americanes a Okinawa. Si considerem ambdues xifres, el pressupost en defensa japonès és superior a l'1% del PIB.

³⁸ MOFA. 2013. "National Security Strategy."

amenaçada” i els països receptors no tingueren cap sanció de l’ONU ni transgrediren cap tractat internacional³⁹ (Hughes, 2015: 37).

A banda de totes aquestes mesures, la gran maniobra d’Abe en aquest segon mandat ha estat el reconeixement del dret del Japó a l’autodefensa col·lectiva. Segons Abe, l’exercici de l’autodefensa col·lectiva no era a soles una prioritat per a la política domèstica japonesa, sinó també una promesa internacional que el Japó havia de complir com a part del programa de contribució proactiva a la pau (Hughes, 2015: 42), el qual havia estat primerament esmentat a l’Estratègia Nacional de Defensa. Després que la reforma constitucional quedara descartada⁴⁰, Abe va buscar una reforma legal que permetera el Japó exercir plenament l’autodefensa col·lectiva. Tot i així, la por que aquesta reforma legal conduira a una situació d’*entrapement*, és a dir, una situació en la qual el Japó es vera arrossegat a una guerra o conflicte pels Estats Units, va fer que aquest projecte d’Abe tinguera una oposició molt consistent en el Nou Komeitō, el seu soci de govern, i fins i tot dins el seu propi partit.

El primer moviment d’Abe fou nomenar Komatsu Ichirō⁴¹ director de l’Oficina de Legislació del Gabinet (内閣法制局 *naikakuhōseikyoku*), l’organisme que interpreta la Constitució i dictamina la constitucionalitat de les lleis, en agost del 2013. Mentrestant, Abe va haver de lluitar amb l’oposició per tal de legitimar els seus moviments. Kōmura Masahiko⁴², Vicepresident del PLD, va utilitzar el veredict de la Cort Suprema japonesa en el cas Sunagawa⁴³ per tal de convèncer els seus companys de partit. El veredict de la Cort Suprema considerava que l’article 9 de la Constitució no restringia el dret del Japó a l’autodefensa, però

³⁹ Sota aquests nous principis, el Japó va transferir components per als missils PAC-2 als Estats Units, fabricats per Mitsubishi Heavy Industries, en juliol del 2014. També ha subministrat armament a països com Austràlia, el Regne Unit, França i Vietnam.

⁴⁰ Abe va proposar durant el seu primer mandat (2006-2007) la reforma de la Constitució per tal d’eliminar l’article 9, entre altres canvis. L’oposició política a aquesta reforma i el rebuig social que va fer que el Primer Ministre desistira.

⁴¹ Komatsu Ichirō fou un diplomàtic i polític japonès. Va exercir d’embaixador a França i Suïssa i va ser també una figura rellevant al Ministeri d’Afers Exteriors durant el primer mandat d’Abe. Era un clar defensor de l’exercici ple de l’autodefensa col·lectiva per part del Japó. El seu nomenament com a director de l’Oficina de Legislació del Gabinet en agost del 2003 va ser molt controvertit, ja que va ser la primera vegada que un Primer Ministre japonès nomenava directament algú per a aquest càrrec.

⁴² Kōmura Masahiko és el vicepresident del PLD i fou Ministre d’Afers Exteriors de 1998 a 1999 i de nou durant el primer mandat d’Abe. És conegut per ser el President de la Unió de Parlamentaris per l’Amistat de la Xina i Japó, així com per tenir molta relació amb els cercles polítics xinesos més poderosos.

⁴³ El cas Sunagawa va ser el resultat de les protestes de Sunagawa que van començar el 1955 i van continuar fins a ja començada la dècada dels 60. Les protestes van començar quan es va anunciar l’expansió de la base militar americana de Tachikawa, al costat de Sunagawa, la qual anava a forçar el desallotjament de 140 famílies. En 1957, uns protestants van ser detinguts quan van infiltrar-se en la base militar. El cas va tenir un primer veredict al Tribunal del Districte de Tòquio, que va alliberar els protestants i va declarar anticonstitucional la base americana i el Tractat de Seguretat entre el Japó i els Estats Units. Tot i això, la Cort Suprema va tombar la decisió del Tribunal del Districte de Tòquio. Més informació sobre el cas a Oppler, Alfred C. 1961. “The Sunakawa Case: Its Legal and Political Implications.” *Political Science Quarterly* 76 (2): 244–63.

aclaria que les decisions polítiques sobre seguretat havien de ser preses pels poders polítics⁴⁴. Komura va argumentar que en aquest veredicta la Cort Suprema no feia distinció entre autodefensa individual i col·lectiva, i per tant l'autodefensa col·lectiva entrava dins dels límits constitucionals (Hughes, 2015: 44).

Paral·lelament, Abe va demanar al Grup Consultiu sobre la Reconstrucció de la Base Legal de la Seguretat un informe sobre les mesures legals que s'haurien de dur a terme i els possibles escenaris en què es podria recórrer a l'autodefensa col·lectiva. Aquest Grup Consultiu, el qual havia estat constituït durant el primer mandat d'Abe en 2007, havia realitzat ja un primer informe en juny del 2008 on recomanava eliminar la prohibició a l'exercici de l'autodefensa col·lectiva i suggeria fomentar les respostes internacionals en matèria de seguretat en la direcció de les missions de manteniment de la pau de l'ONU o l'aliança Japó – Estats Units. Tot i així, l'informe també considerava que era necessari posar uns frens (歯止め *hadome*) en l'exercici de l'autodefensa mitjançant l'obligació d'aprovar el desplegament de les Forces d'Autodefensa a la Dieta⁴⁵. A diferència d'aquest primer informe, el segon informe va anar en la direcció de què una reinterpretació de la Constitució era necessària i la seua redacció era justificada per les tesis que es defensaven a l'Estratègia Nacional de Seguretat, on es parlava de les noves amenaces a la seguretat internacional i el rol del Japó en aquest context. A més, aquest segon informe, presentat en maig del 2014, explicava amb detall les condicions i *hadome* que havien de complir-se per tal que el Japó exercira l'autodefensa col·lectiva: a soles seria legítim en cas que algun país que té profunds llaços amb el Japó fóra atacat, si aquest atac, en cas de no ésser contestat, poguera tenir un impacte significatiu en la seguretat del Japó, si l'Estat que és atacat demana ajuda, si es permet el pas de les Forces d'Autodefensa pels països pels quals s'ha de passar per tal d'arribar al territori on s'oferirà assistència i si és la voluntat del Primer Ministre i aquest compta amb el vistiplau de la Dieta (Hughes, 2015: 48). A més, aquest informe proposava canvis legals en lleis relacionades amb la seguretat del país com ara la Llei de les Forces d'Autodefensa o la Llei de Cooperació. Aquest informe recalcava, per una altra banda, que l'autodefensa col·lectiva era un dret i no una obligació, i que per tant pot donar-se la situació en què aquest dret no siga exercit:

Given that the right of collective self-defense is a right and not an obligation, it is obvious that even in cases where that right could be exercised, after a comprehensive assessment of what

⁴⁴ Supreme Court of Japan. 1959. "Judgment upon case of the so-called "Sunakawa Case" [Violation of the Special Criminal Law enacted in consequence of the Administrative Agreement under Article III of the Security Treaty between Japan and the United States of America.]"

⁴⁵ Prime Minister of Japan and His Cabinet (PMJHC). 2008. "Report of the Advisory Panel on Reconstruction of the Legal Basis for Security."

*degree of significance the exercise of the right would have and other factors, a policy decision not to exercise it could be made.*⁴⁶

Segons Hughes (2015: 48-49), aquest informe fou durament criticat, ja que havia estat redactat per tal de donar suport a la voluntat del Primer Ministre Abe en matèria de seguretat. A més, reforçava la posició d'exercir l'autodefensa col·lectiva i participar en actuacions de seguretat col·lectiva basats exclusivament en criteris i consideracions polítiques i no en restriccions constitucionals, cosa que podia portar el Japó a una transformació radical en política de seguretat. De fet, els socis de govern del PLD, el Nou Komeitō, no se sentien molt còmodes amb aquest informe, i Abe, en un moviment per acontentar-los, va apostar per una acceptació limitada a l'exercici de l'autodefensa col·lectiva. Així mateix, van rescatar la declaració del Primer Ministre Tanaka de 1972⁴⁷ i la van readaptar seguint la lògica de l'informe del Grup Consultiu. Finalment, l'1 de juliol de 2014 es va fer pública la Decisió del Gabinet sobre el Desenvolupament d'una Legislació de Seguretat Transparent per tal d'Assegurar la Supervivència del Japó i Protegir la seua Gent. Amb aquest text, el dret a l'autodefensa col·lectiva del Japó era plenament reconegut i ja es podia començar a fer els canvis legals necessaris per a acomodar aquest fet a la legalitat japonesa⁴⁸.

Després que la Decisió del Gabinet es fera pública, Abe va fer una conferència de premsa on es comprometia a "estudiar" com s'havia de limitar l'exercici del dret a l'autodefensa col·lectiva i a executar els canvis legislatius pertinents⁴⁹. Posteriorment, Abe va realitzar un discurs a la seu de l'ONU en Nova York tot lloant les missions de manteniment de la pau i el paper que havia exercit el Japó en el seu compliment. Per una altra banda, anunciava que, seguint la Decisió del Gabinet, el Japó participaria "de manera més proactiva" en les missions de manteniment de la pau i que, per tal de fer-ho, el govern començaria a desenvolupar "la legislació necessària en seguretat nacional"⁵⁰.

Així doncs, una de les primeres reformes que van produir-se va ser la de la Llei de Cooperació. Entre els canvis realitzats, cal esmentar la possibilitat de la utilització d'armes per

⁴⁶ PMJHC. 2014. "Report of the Advisory Panel on Reconstruction of the Legal Basis for Security." p.30

⁴⁷ Com hem explicat abans, el Primer Ministre Tanaka considerava que el dret a l'autodefensa estava reconegut en la Constitució, tot i que tenia límits. L'autodefensa individual a soles havia d'ésser reconeguda com a última resposta a una situació on el dret de la gent a la vida i a la llibertat, així com a la recerca de la felicitat, fou amenaçada per un imminent atac armat d'un altre Estat. Així mateix, aquest exercici de l'autodefensa individual s'hauria de fer amb els mitjans mínims necessaris per a repel·lir aquest atac. En el cas d'autodefensa col·lectiva, però, Tanaka no pensava que el Japó poguera exercir-la, ja que excedia els límits de l'autodefensa reconeguda per la Constitució.

⁴⁸ Aquest document es pot trobar a l'annex 4.

⁴⁹ PMJHC. 2014. "Press Conference by Prime Minister Abe Thursday, May 15, 2014

⁵⁰ MOFA. 2014. Speech by H.E. Mr. Shinzo Abe, Prime Minister of Japan, at the Summit on "Strengthening International Peace Operations" 10:30-12:00 a.m., Friday, September 26, 2014."

tal de defensar no a soles a les tropes japoneses i aquells sota el seu control com s'estipulava a la revisió del 2001, sinó també a forces aliades destinades al mateix lloc i a civils. A més, les Forces d'Autodefensa podien participar en les anomenades missions *kaketsuke-keigo* (駆けつけ警護) o *rush-to-rescue*, o siga, missions d'ajuda a tropes i personal de l'ONU geogràficament distants que es troben en risc d'un atac imminent (Nasu, 2016: 269-270). Tanmateix el Japó podia proposar, en cas necessari, un membre de les seues Forces d'Autodefensa com a Comandant de les Forces en les missions de l'ONU. Pel que fa a les missions de monitorització, s'autoritzava el personal de les Forces d'Autodefensa a participar en l'assessorament en el sector de defensa dels països on estaven destinats seguint el marc de l'ONU. Els cinc principis bàsics, un dels quals havia estat modificat en la reforma del 1998, no experimentaven cap canvi. Aquesta llei va ser aprovada per la Dieta el 16 de juliol de 2015 i va suposar el primer canvi legal fet en la direcció d'exercir plenament el dret a l'autodefensa col·lectiva.

5. Conclusions

En aquest treball hem fet un repàs a la política exterior i de seguretat japonesa de la segona meitat del segle XX i principis del XXI. Hem vist com la Constitució japonesa i en concret l'article 9 han donat forma a la política i el rol japonés a l'estranger. Hem analitzat també l'efectivitat del tractat de seguretat entre el Japó i els Estats Units i de la doctrina Yoshida durant el període de Guerra Freda. A partir de la dècada dels 80, i especialment amb la fi de la Guerra Freda, hem observat com s'han accelerat les transformacions burocràtiques i polítiques al país nipó. Aquestes transformacions, les quals tenen com a finalitat reforçar el paper del Japó a l'estranger, suposen un desmantellament progressiu de la doctrina Yoshida. Entre aquestes "tallades de salami", tal com les anomena Samuels (2007: 89), destaca la Llei de Cooperació que permet despatxar les Forces d'Autodefensa a missions de manteniment de la pau de l'ONU. Aquestes reformes continuen i el 2014 el Japó reinterpreta finalment la Constitució per tal de reconèixer el seu propi dret a l'autodefensa col·lectiva.

Després de tota l'anàlisi que hem fet en aquest treball, ja podem contestar a les preguntes que ens havíem plantejat a l'inici. Aquestes preguntes eren: quin és l'origen de l'article 9 de la Constitució japonesa i quins són els motius que duen al Japó a reinterpretar-lo? En quin context es dona l'aprovació de la Llei de Cooperació? Quina és l'evolució d'aquesta llei i com és rebuda tant en el context nacional com en l'internacional? Quin paper rep l'anomenada *gaiatsu* (外圧) o pressió estrangera a la manera de teixir la política exterior

japonesa? Posseeix el Japó dret a l'autodefensa col·lectiva, segons el dret internacional? I el que és més important, segons la seua pròpia Constitució?

Respecte a l'origen de l'article 9 i els motius que han dut a la seua reinterpretació, hem vist que el seu origen no és del tot cert, ja que hi ha diverses interpretacions. Tanmateix hem comprovat que la seua reinterpretació, si bé la pressió exterior ha estat una raó, ha estat motivada per la necessitat de, en un inici, crear les Forces d'Autodefensa en la dècada dels 50, donar cabuda a l'enviament de tropes japoneses a territori estranger segons la Llei de Cooperació i, posteriorment, reconèixer el dret a l'autodefensa col·lectiva que havia estat rebutjat durant tota la segona meitat del segle XX.

Per una altra banda, l'aprovació de la Llei de Cooperació ve donada com a resposta a la Guerra del Golf, on el Japó a soles va enviar un abundós ajut econòmic. Aquesta llei s'ha modificat diverses vegades amb la intenció de capacitar les Forces d'Autodefensa a actuar amb menys restriccions i cada vegada en més situacions.

Aquesta Llei de Cooperació ha comptat amb el suport de l'aliat més important del Japó en matèria de seguretat, els Estats Units, així com amb gran part de la comunitat internacional. Tot i així, països veïns com Corea del Sud i la Xina han manifestat posicions més escèptiques i fins i tot crítiques, ja que consideren que aquesta evolució cap a una política exterior més activa pot dur el Japó a la remilitarització, el que els recorda a l'època de la Segona Guerra Mundial i pot convertir-se en una font d'inestabilitat en la regió.

Pel que fa a la *gaiatsu* o pressió internacional, tot i que no hem fet servir explícitament la paraula en molts casos, sí que l'hem vista com a argument recurrent per tal d'explicar la modificació i creació de lleis relacionades amb polítiques de seguretat. Primerament, durant la Guerra de Corea amb la creació de la Policia Nacional de Reserva. Posteriorment, podem ressaltar la doctrina Fukuda, que tot i cercar un apropament amb els països del sud-est asiàtic es donava en un context en què els Estats Units volien rebaixar la seua presència a la regió. La Llei de Cooperació també va aprovar-se en un moment en què el Japó fou durament criticat per la seua actuació i se li va reclamar que hi participara de manera més activa en les missions de l'ONU. Fins i tot el reconeixement del dret a l'autodefensa col·lectiva ha estat acompanyat, en un discurs d'Abe, amb un argument que es refereix a les "expectatives" de la comunitat internacional (MOFA, 1 juliol 2014). Tot i així, autors com Cooney (2007: 135-141) parlen del "mite" de la *gaiatsu*, i argumenten que el Japó fa les seues decisions en funció de les seues necessitats, i no en resposta a les pressions internacionals. Aquest argument s'ha fet servir per les autoritats nipones, seguint aquest raonament, per tal de justificar decisions impopulars en temes de seguretat i política exterior.

Respecte al dret a l'autodefensa col·lectiva, aquest és reconegut segons la Carta de les Nacions Unides i, per tant i tal com suggereix Liff (2015), el Japó reconeixia el seu dret a aquest tipus d'autodefensa, però no a exercir-la. Açò canvia el 2014 amb la Decisió del Gabinet, que finalment reconeix el seu exercici com a constitucional. Tot i així, autors com Samuels (2007 i 2015) consideren que el Japó ha exercit l'autodefensa col·lectiva de facto des de l'enviament d'ajuda logística i tropes a l'Iraq per part de Koizumi el 2003.

Finalment, cal fer una menció especial a l'aliança de seguretat entre el Japó i els Estats Units. La presència americana a l'arxipèlag japonès encara és una realitat i una prova de la dependència japonesa en aquesta aliança. L'ascens xinès i l'amenaça nordcoreana suposen un repte per a l'ordre regional tal com s'havia concebut durant la Guerra Freda, fet que incomoda tant al Japó com als Estats Units. Tot i l'evolució de la política de seguretat japonesa cap a una execució de la mateixa més realista, independent i amb menys traves institucionals, les restriccions constitucionals i l'opinió popular encara condicionen molt la llibertat d'acció de les Forces d'Autodefensa. És per això que una de les aspiracions de Shinzō Abe de cara als pròxims anys i que ja va intentar sense èxit durant el seu primer mandat, és una reforma constitucional que reescriba el preàmbul i l'article 9.

Bibliografia

Fonts primàries

- CABINET OFFICE, GOVERNMENT OF JAPAN. Setembre 2015. "Kokusairengō heiwa iji katsudō-tō ni taisuru kyōryoku ni kansuru hōritsu (Llei de Cooperació per a les Operacions de Manteniment de la Pau Internacional de l'ONU)." http://www.pko.go.jp/pko_j/data/law/pdf/law_data07.pdf.
- MINISTRY OF DEFENSE JAPAN. "Overview of Japan's Defense Policy." http://www.mod.go.jp/e/d_act/d_policy/pdf/english.pdf.
- _____. 2013. "Defense Programs and Budget of Japan - Overview of FY2013 Budget -." http://www.mod.go.jp/e/d_budget/pdf/250516.pdf.
- _____. 2014. "Defense Programs and Budget of Japan - Overview of FY2014 Budget -." http://www.mod.go.jp/e/d_budget/pdf/260130.pdf.
- _____. 2015. "Defense Programs and Budget of Japan - Overview of FY2015 Budget -." http://www.mod.go.jp/e/d_budget/pdf/270414.pdf.
- MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS JAPAN. 1951. "Japan-U.S. security treaty." <http://www.mofa.go.jp/region/n-america/us/q&a/ref/1.html>.
- _____. 1960. "Japan-U.S. security treaty." <http://www.ioc.u-tokyo.ac.jp/~worldjpn/documents/texts/docs/19510908.T2E.html>.
- _____. 1973. "Diplomatic Bluebook for 1973." <http://www.mofa.go.jp/policy/other/bluebook/1973/1973-contents.htm>.
- _____. 1977. "Diplomatic Bluebook for 1977." <http://www.mofa.go.jp/policy/other/bluebook/1977/1977-contents.htm>.

- _____. 1996. "Japan-US Joint Declaration on Security – Alliance For the 21st Century." <http://www.mofa.go.jp/region/n-america/us/security/security.html>.
- _____. 26 maig 2003. "Overview of Japan-US Summit Meeting." <http://www.mofa.go.jp/region/n-america/us/pmv0305/overview.html>.
- _____. 17 desembre 2013 "National Security Strategy." [URL: http://www.mofa.go.jp/fp/nsp/page1we_000081.html].
- _____. 2014. "National Defense Program Guidelines." http://www.mod.go.jp/j/approach/agenda/guideline/2014/pdf/20131217_e.pdf.
- _____. 2014. "Cabinet Decision on Development of Seamless Security Legislation to Ensure Japan's Survival and Protect its People." http://www.mofa.go.jp/fp/nsp/page23e_000273.html.
- _____. 26 setembre 2014. "Speech by H.E. Mr. Shinzo Abe, Prime Minister of Japan, at the Summit on "Strengthening International Peace Operations." <http://www.mofa.go.jp/files/000053990.pdf>.
- Prime Minister of Japan and and His Cabinet. 1946. "The Constitution of Japan." http://japan.kantei.go.jp/constitution_and_government_of_japan/constitution_e.html.
- _____. 24 juny 2008. "Report of the Advisory Panel on Reconstruction of the Legal Basis for Security." <http://www.kantei.go.jp/jp/singi/anzenhosyou/report.pdf>.
- _____. 2014. "Report of the Advisory Panel on Reconstruction of the Legal Basis for Security." http://www.kantei.go.jp/jp/singi/anzenhosyou2/dai7/houkoku_en.pdf.
- _____. 15 maig 2014. "Press Conference by Prime Minister Abe." http://japan.kantei.go.jp/96_abe/statement/201405/0515kaiken.html.
- SUPREME COURT OF JAPAN. 16 desembre 1959. "Judgment upon case of the so-called "Sunakawa Case" [Violation of the Special Criminal Law enacted in consequence of the Administrative Agreement under Article III of the Security Treaty between Japan and the United States of America." http://www.courts.go.jp/app/hanrei_en/detail?id=13.
- UNITED NATIONS. 22 maig 2003. "Resolución 1483." [http://undocs.org/es/S/RES/1483\(2003\)](http://undocs.org/es/S/RES/1483(2003)).
- WHITE HOUSE. 29 gener 2002. "State of the Union Address." <https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2002/01/20020129-11.html>
- WORLD BANK. "Japan's GDP growth (annual %)." <http://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.MKTP.KD.ZG?locations=JP>.

Fonts secundàries

- AKAHA, Tsuneo. 1991. "Japan's Comprehensive Security Policy: A New East Asian Environment." *Asian Survey* 31 (4): 324–40.
- COONEY, Kevin J. 2007. *Japan's Foreign Policy Since 1945*. Nova York: M.E. Sharpe.
- DE MIGUEL, Emilio. 2013. "Japan and Southeast Asia: From the Fukuda Doctrine to Abe's Five Principles." *UNISCI Discussion Papers*, no. 32: 99–116.
- GEORGE, Aurelia. 1993. "Japan's Participation in U.N. Peacekeeping Operations: Radical Departure or Predictable Response?" *Asian Survey* 33 (6): 560–75.
- GORDON, Andrew. 2003. *A Modern History of Japan: From Tokugawa Times to the Present*. New York: Oxford University Press.
- GREEN, Michael J. 1998. "State of the Field Report: Research on Japanese Security Policy." *AcessAsia Review* 2 (1).

- GUIMARÃES RODOVALHO, Rafael. 2007. "O Artigo 9 Da Constituição Japonesa." *Universitas: Relações Internacionais, Brasília* 5 (1/2): 171–81.
- HOOK, Glenn D., Julie Gilson, Christopher W. Hughes, and Hugo Dobson. 2001. *Japan's International Relations*. Nova York: Routledge.
- HUGHES, Christopher W. 2015. "An 'Abe Doctrine' as Japan's Grand Strategy: New Dynamism or Dead-End?" *The Asia-Pacific Journal* 13 (4).
- . 2015b. *Japan's Foreign and Security Policy under the "Abe Doctrine": New Dynamism or New Dead End?* New York, US: Palgrave Macmillan.
- INOUCHI, Takashi, and Paul Bacon. 2006. "Japan's Emerging Role as a 'Global Ordinary Power.'" *International Relations of the Asia-Pacific* 6 (1): 1–21.
- ISHIZUKA, Katsumi. 2004. "Japan and UN Peace Operations." *Japanese Journal of Political Science* 5 (1): 134–57.
- KASEDA, Yoshinori. 2012. "Japan's Security Policy towards East Asia." *Perceptions* 17 (4): 27–48.
- KATZENSTEIN, Peter J. 2008. *Rethinking Japanese Security: Internal and External Dimensions*. New York: Routledge.
- KITAOKA, Shinichi. 2014. "A 'Proactive Contribution to Peace' and the Right of Collective Self-Defense: The Development of Security Policy in the Abe Administration" 21 (2): 1–18.
- KUNZ, Josef L. 1947. "Individual and Collective Self-Defense in Article 51 of the Charter of the United Nations." *The American Journal of International Law* 41 (4): 872–79.
- LIFF, Adam P. 2015. "Japan's Defense Policy: Abe the Evolutionary." *The Washington Quarterly*, 79–99.
- LÓPEZ I VIDAL, Lluc. 2010. *La Política Exterior y de Seguridad Japonesa*. Barcelona: UOC.
- MCELWAIN, Kenneth Mori, i Christian G. Winkler. 2015. "What's Unique about Japanese Constitution?: A Comparative and Historical Analysis." *Society for Japanese Studies* 41 (2): 249–80.
- MILHAUPT, Curtis J., J. Mark Ramseyer, and Michael K. Young. 2001. *Japanese Law in Context*. Cambridge: Harvard University Asia Center.
- NASU, Hitoshi. 2016. "Japan's 2015 Security Legislation: Challenges to Its Implementation under International Law." *International Law Studies* 92: 249–80.
- OPPLER, Alfred C. 1961. "The Sunakawa Case: Its Legal and Political Implications." *Political Science Quarterly* 76 (2): 244–63.
- OROS, Andrew L. 2008. *Normalizing Japan. Politics, Identity and the Evolution of Security Practice*. Stanford, California: Stanford University Press.
- . 2014. "Japan's Cabinet Seeks Changes to Its Peace Constitution - Issues New 'Interpretation' of Article Nine." *Asia Pacific Bulletin* 270.
- PACKARD, George R. 2010. "The United States–Japan Security Treaty at 50: Still a Grand Bargain?" *Foreign Affairs* 89 (2): 92–103.
- PIOTROWSKI, Karen. 2005. "Keeping Pace with the Progress of the World: Article 9 of the Japanese Constitution." *Washington University Law Review* 83 (5): 1653–77.
- SAMUELS, Richard J. 2007. *Securing Japan*. New York: Cornell University Press.
- . 2015. "Who Defines Japan's Past, And Future." *The National Interest*.
- SHINODA, Tomohito. 2006. "Japan's Top-Down Policy Process to Dispatch the SDF to Iraq." *Japanese Journal of Political Science* 7 (1): 71–91.
- TOGO, Kazuhiko. 2005. *Japan's Foreign Policy 1945-2003*. 2nd ed. Leiden: Brill.
- VOLK, Anthony. 2016. "The Political Pressure Driving Japanese Collective Self-Defense." *Harvard International Review* 37 (3): 20–23.

Annex 1: Constitució del Japó

Promulgated on November 3, 1946

Came into effect on May 3, 1947

We, the Japanese people, acting through our duly elected representatives in the National Diet, determined that we shall secure for ourselves and our posterity the fruits of peaceful cooperation with all nations and the blessings of liberty throughout this land, and resolved that never again shall we be visited with the horrors of war through the action of government, do proclaim that sovereign power resides with the people and do firmly establish this Constitution. Government is a sacred trust of the people, the authority for which is derived from the people, the powers of which are exercised by the representatives of the people, and the benefits of which are enjoyed by the people. This is a universal principle of mankind upon which this Constitution is founded. We reject and revoke all constitutions, laws, ordinances, and rescripts in conflict herewith.

We, the Japanese people, desire peace for all time and are deeply conscious of the high ideals controlling human relationship, and we have determined to preserve our security and existence, trusting in the justice and faith of the peace-loving peoples of the world. We desire to occupy an honored place in an international society striving for the preservation of peace, and the banishment of tyranny and slavery, oppression and intolerance for all time from the earth. We recognize that all peoples of the world have the right to live in peace, free from fear and want.

We believe that no nation is responsible to itself alone, but that laws of political morality are universal; and that obedience to such laws is incumbent upon all nations who would sustain their own sovereignty and justify their sovereign relationship with other nations.

We, the Japanese people, pledge our national honor to accomplish these high ideals and purposes with all our resources.

CHAPTER I

THE EMPEROR

Article 1. The Emperor shall be the symbol of the State and of the unity of the People, deriving his position from the will of the people with whom resides sovereign power.

Article 2. The Imperial Throne shall be dynastic and succeeded to in accordance with the Imperial House Law passed by the Diet.

Article 3. The advice and approval of the Cabinet shall be required for all acts of the Emperor in matters of state, and the Cabinet shall be responsible therefor.

Article 4. The Emperor shall perform only such acts in matters of state as are provided for in this Constitution and he shall not have powers related to government.

The Emperor may delegate the performance of his acts in matters of state as may be provided by law.

Article 5. When, in accordance with the Imperial House Law, a Regency is established, the Regent shall perform his acts in matters of state in the Emperor's name. In this case, paragraph one of the preceding article will be applicable.

Article 6. The Emperor shall appoint the Prime Minister as designated by the Diet. The Emperor shall appoint the Chief Judge of the Supreme Court as designated by the Cabinet.

Article 7. The Emperor, with the advice and approval of the Cabinet, shall perform the following acts in matters of state on behalf of the people:

Promulgation of amendments of the constitution, laws, cabinet orders and treaties.

Convocation of the Diet.

Dissolution of the House of Representatives.

Proclamation of general election of members of the Diet.

Attestation of the appointment and dismissal of Ministers of State and other officials as provided for by law, and of full powers and credentials of Ambassadors and Ministers.

Attestation of general and special amnesty, commutation of punishment, reprieve, and restoration of rights.

Awarding of honors.

Attestation of instruments of ratification and other diplomatic documents as provided for by law.

Receiving foreign ambassadors and ministers.

Performance of ceremonial functions.

Article 8. No property can be given to, or received by, the Imperial House, nor can any gifts be made therefrom, without the authorization of the Diet.

CHAPTER II

RENUNCIATION OF WAR

Article 9. Aspiring sincerely to an international peace based on justice and order, the Japanese people forever renounce war as a sovereign right of the nation and the threat or use of force as means of settling international disputes.

In order to accomplish the aim of the preceding paragraph, land, sea, and air forces, as well as other war potential, will never be maintained. The right of belligerency of the state will not be recognized.

CHAPTER III

RIGHTS AND DUTIES OF THE PEOPLE

Article 10. The conditions necessary for being a Japanese national shall be determined by law.

Article 11. The people shall not be prevented from enjoying any of the fundamental human rights. These fundamental human rights guaranteed to the people by this Constitution shall be conferred upon the people of this and future generations as eternal and inviolate rights.

Article 12. The freedoms and rights guaranteed to the people by this Constitution shall be maintained by the constant endeavor of the people, who shall refrain from any abuse of these freedoms and rights and shall always be responsible for utilizing them for the public welfare.

Article 13. All of the people shall be respected as individuals. Their right to life, liberty, and the pursuit of happiness shall, to the extent that it does not interfere with the public welfare, be the supreme consideration in legislation and in other governmental affairs.

Article 14. All of the people are equal under the law and there shall be no discrimination in political, economic or social relations because of race, creed, sex, social status or family origin.

Peers and peerage shall not be recognized.

No privilege shall accompany any award of honor, decoration or any distinction, nor shall any such award be valid beyond the lifetime of the individual who now holds or hereafter may receive it.

Article 15. The people have the inalienable right to choose their public officials and to dismiss them.

All public officials are servants of the whole community and not of any group thereof.

Universal adult suffrage is guaranteed with regard to the election of public officials.

In all elections, secrecy of the ballot shall not be violated. A voter shall not be answerable, publicly or privately, for the choice he has made.

Article 16. Every person shall have the right of peaceful petition for the redress of damage, for the removal of public officials, for the enactment, repeal or amendment of laws, ordinances or regulations and for other matters; nor shall any person be in any way discriminated against for sponsoring such a petition.

Article 17. Every person may sue for redress as provided by law from the State or a public entity, in case he has suffered damage through illegal act of any public official.

Article 18. No person shall be held in bondage of any kind. Involuntary servitude, except as punishment for crime, is prohibited.

Article 19. Freedom of thought and conscience shall not be violated.

Article 20. Freedom of religion is guaranteed to all. No religious organization shall receive any privileges from the State, nor exercise any political authority.

No person shall be compelled to take part in any religious act, celebration, rite or practice.

The State and its organs shall refrain from religious education or any other religious activity.

Article 21. Freedom of assembly and association as well as speech, press and all other forms of expression are guaranteed.
No censorship shall be maintained, nor shall the secrecy of any means of communication be violated.

Article 22. Every person shall have freedom to choose and change his residence and to choose his occupation to the extent that it does not interfere with the public welfare.
Freedom of all persons to move to a foreign country and to divest themselves of their nationality shall be inviolate.

Article 23. Academic freedom is guaranteed.

Article 24. Marriage shall be based only on the mutual consent of both sexes and it shall be maintained through mutual cooperation with the equal rights of husband and wife as a basis.
With regard to choice of spouse, property rights, inheritance, choice of domicile, divorce and other matters pertaining to marriage and the family, laws shall be enacted from the standpoint of individual dignity and the essential equality of the sexes.

Article 25. All people shall have the right to maintain the minimum standards of wholesome and cultured living.

In all spheres of life, the State shall use its endeavors for the promotion and extension of social welfare and security, and of public health.

Article 26. All people shall have the right to receive an equal education correspondent to their ability, as provided by law.

All people shall be obligated to have all boys and girls under their protection receive ordinary education as provided for by law. Such compulsory education shall be free.

Article 27. All people shall have the right and the obligation to work.

Standards for wages, hours, rest and other working conditions shall be fixed by law.

Children shall not be exploited.

Article 28. The right of workers to organize and to bargain and act collectively is guaranteed.

Article 29. The right to own or to hold property is inviolable.

Property rights shall be defined by law, in conformity with the public welfare.

Private property may be taken for public use upon just compensation therefor.

Article 30. The people shall be liable to taxation as provided by law.

Article 31. No person shall be deprived of life or liberty, nor shall any other criminal penalty be imposed, except according to procedure established by law.

Article 32. No person shall be denied the right of access to the courts.

Article 33. No person shall be apprehended except upon warrant issued by a competent judicial officer which specifies the offense with which the person is charged, unless he is apprehended, the offense being committed.

Article 34. No person shall be arrested or detained without being at once informed of the charges against him or without the immediate privilege of counsel; nor shall he be detained without adequate cause; and upon demand of any person such cause must be immediately shown in open court in his presence and the presence of his counsel.

Article 35. The right of all persons to be secure in their homes, papers and effects against entries, searches and seizures shall not be impaired except upon warrant issued for adequate cause and particularly describing the place to be searched and things to be seized, or except as provided by Article 33.
Each search or seizure shall be made upon separate warrant issued by a competent judicial officer.

Article 36. The infliction of torture by any public officer and cruel punishments are absolutely forbidden.

Article 37. In all criminal cases the accused shall enjoy the right to a speedy and public trial by an impartial tribunal.
He shall be permitted full opportunity to examine all witnesses, and he shall have the right of compulsory process for obtaining witnesses on his behalf at public expense.
At all times the accused shall have the assistance of competent counsel who shall, if the accused is unable to secure the same by his own efforts, be assigned to his use by the State.

Article 38. No person shall be compelled to testify against himself.
Confession made under compulsion, torture or threat, or after prolonged arrest or detention shall not be admitted in evidence.
No person shall be convicted or punished in cases where the only proof against him is his own confession.

Article 39. No person shall be held criminally liable for an act which was lawful at the time it was committed, or of which he has been acquitted, nor shall he be placed in double jeopardy.

Article 40. Any person, in case he is acquitted after he has been arrested or detained, may sue the State for redress as provided by law.

CHAPTER IV

THE DIET

Article 41. The Diet shall be the highest organ of state power, and shall be the sole law-making organ of the State.

Article 42. The Diet shall consist of two Houses, namely the House of Representatives and the House of Councillors.

Article 43. Both Houses shall consist of elected members, representative of all the people. The number of the members of each House shall be fixed by law.

Article 44. The qualifications of members of both Houses and their electors shall be fixed by law. However, there shall be no discrimination because of race, creed, sex, social status, family origin, education, property or income.

Article 45. The term of office of members of the House of Representatives shall be four years. However, the term shall be terminated before the full term is up in case the House of Representatives is dissolved.

Article 46. The term of office of members of the House of Councillors shall be six years, and election for half the members shall take place every three years.

Article 47. Electoral districts, method of voting and other matters pertaining to the method of election of members of both Houses shall be fixed by law.

Article 48. No person shall be permitted to be a member of both Houses simultaneously.

Article 49. Members of both Houses shall receive appropriate annual payment from the national treasury in accordance with law.

Article 50. Except in cases provided by law, members of both Houses shall be exempt from apprehension while the Diet is in session, and any members apprehended before the opening of the session shall be freed during the term of the session upon demand of the House.

Article 51. Members of both Houses shall not be held liable outside the House for speeches, debates or votes cast inside the House.

Article 52. An ordinary session of the Diet shall be convoked once per year.

Article 53. The Cabinet may determine to convoke extraordinary sessions of the Diet. When a quarter or more of the total members of either House makes the demand, the Cabinet must determine on such convocation.

Article 54. When the House of Representatives is dissolved, there must be a general election of members of the House of Representatives within forty (40) days from the date of dissolution, and the Diet must be convoked within thirty (30) days from the date of the election.

When the House of Representatives is dissolved, the House of Councillors is closed at the same time. However, the Cabinet may in time of national emergency convoke the House of Councillors in emergency session.

Measures taken at such session as mentioned in the proviso of the preceding paragraph shall be provisional and shall become null and void unless agreed to by the House of Representatives within a period of ten (10) days after the opening of the next session of the Diet.

Article 55. Each House shall judge disputes related to qualifications of its members. However, in order to deny a seat to any member, it is necessary to pass a resolution by a majority of two-thirds or more of the members present.

Article 56. Business cannot be transacted in either House unless one-third or more of total membership is present.

All matters shall be decided, in each House, by a majority of those present, except as elsewhere provided in the Constitution, and in case of a tie, the presiding officer shall decide the issue.

Article 57. Deliberation in each House shall be public. However, a secret meeting may be held where a majority of two-thirds or more of those members present passes a resolution therefor.

Each House shall keep a record of proceedings. This record shall be published and given general circulation, excepting such parts of proceedings of secret session as may be deemed to require secrecy.

Upon demand of one-fifth or more of the members present, votes of the members on any matter shall be recorded in the minutes.

Article 58. Each House shall select its own president and other officials.

Each House shall establish its rules pertaining to meetings, proceedings and internal discipline, and may punish members for disorderly conduct. However, in order to expel a member, a majority of two-thirds or more of those members present must pass a resolution thereon.

Article 59. A bill becomes a law on passage by both Houses, except as otherwise provided by the Constitution.

A bill which is passed by the House of Representatives, and upon which the House of Councillors makes a decision different from that of the House of Representatives, becomes a law when passed a second time by the House of Representatives by a majority of two-thirds or more of the members present.

The provision of the preceding paragraph does not preclude the House of Representatives from calling for the meeting of a joint committee of both Houses, provided for by law.

Failure by the House of Councillors to take final action within sixty (60) days after receipt of a bill passed by the House of Representatives, time in recess excepted, may be determined by the House of Representatives to constitute a rejection of the said bill by the House of Councillors.

Article 60. The budget must first be submitted to the House of Representatives.

Upon consideration of the budget, when the House of Councillors makes a decision different from that of the House of Representatives, and when no agreement can be reached even through a joint committee of both Houses, provided for by law, or in the case of failure by the House of Councillors to take final action within thirty (30) days, the period of recess excluded, after the receipt of the budget passed by the House of Representatives, the decision of the House of Representatives shall be the decision of the Diet.

Article 61. The second paragraph of the preceding article applies also to the Diet approval required for the conclusion of treaties.

Article 62. Each House may conduct investigations in relation to government, and may demand the presence and testimony of witnesses, and the production of records.

Article 63. The Prime Minister and other Ministers of State may, at any time, appear in either House for the purpose of speaking on bills, regardless of whether they are members of the House or not. They must appear when their presence is required in order to give answers or explanations.

Article 64. The Diet shall set up an impeachment court from among the members of both Houses for the purpose of trying those judges against whom removal proceedings have been instituted.

Matters relating to impeachment shall be provided by law.

CHAPTER V

THE CABINET

Article 65. Executive power shall be vested in the Cabinet.

Article 66. The Cabinet shall consist of the Prime Minister, who shall be its head, and other Ministers of State, as provided for by law.

The Prime Minister and other Ministers of State must be civilians.

The Cabinet, in the exercise of executive power, shall be collectively responsible to the Diet.

Article 67. The Prime Minister shall be designated from among the members of the Diet by a resolution of the Diet. This designation shall precede all other business.

If the House of Representatives and the House of Councillors disagree and if no agreement can be reached even through a joint committee of both Houses, provided for by law, or the House of Councillors fails to make designation within ten (10) days, exclusive of the period of recess, after the House of Representatives has made designation, the decision of the House of Representatives shall be the decision of the Diet.

Article 68. The Prime Minister shall appoint the Ministers of State. However, a majority of their number must be chosen from among the members of the Diet.

The Prime Minister may remove the Ministers of State as he chooses.

Article 69. If the House of Representatives passes a non-confidence resolution, or rejects a confidence resolution, the Cabinet shall resign en masse, unless the House of Representatives is dissolved within ten (10) days.

Article 70. When there is a vacancy in the post of Prime Minister, or upon the first convocation of the Diet after a general election of members of the House of Representatives, the Cabinet shall resign en masse.

Article 71. In the cases mentioned in the two preceding articles, the Cabinet shall continue its functions until the time when a new Prime Minister is appointed.

Article 72. The Prime Minister, representing the Cabinet, submits bills, reports on general national affairs and foreign relations to the Diet and exercises control and supervision over various administrative branches.

Article 73. The Cabinet, in addition to other general administrative functions, shall perform the following functions:
Administer the law faithfully; conduct affairs of state.
Manage foreign affairs.
Conclude treaties. However, it shall obtain prior or, depending on circumstances, subsequent approval of the Diet.
Administer the civil service, in accordance with standards established by law.
Prepare the budget, and present it to the Diet.
Enact cabinet orders in order to execute the provisions of this Constitution and of the law. However, it cannot include penal provisions in such cabinet orders unless authorized by such law.
Decide on general amnesty, special amnesty, commutation of punishment, reprieve, and restoration of rights.

Article 74. All laws and cabinet orders shall be signed by the competent Minister of State and countersigned by the Prime Minister.

Article 75. The Ministers of State, during their tenure of office, shall not be subject to legal action without the consent of the Prime Minister. However, the right to take that action is not impaired hereby.

CHAPTER VI

JUDICIARY

Article 76. The whole judicial power is vested in a Supreme Court and in such inferior courts as are established by law.
No extraordinary tribunal shall be established, nor shall any organ or agency of the Executive be given final judicial power.
All judges shall be independent in the exercise of their conscience and shall be bound only by this Constitution and the laws.

Article 77. The Supreme Court is vested with the rule-making power under which it determines the rules of procedure and of practice, and of matters relating to attorneys, the internal discipline of the courts and the administration of judicial affairs.
Public procurators shall be subject to the rule-making power of the Supreme Court.
The Supreme Court may delegate the power to make rules for inferior courts to such courts.

Article 78. Judges shall not be removed except by public impeachment unless judicially declared mentally or physically incompetent to perform official duties. No disciplinary action against judges shall be administered by any executive organ or agency.

Article 79. The Supreme Court shall consist of a Chief Judge and such number of judges as may be determined by law; all such judges excepting the Chief Judge shall be appointed by the Cabinet.
The appointment of the judges of the Supreme Court shall be reviewed by the people at the first general election of members of the House of Representatives following their

appointment, and shall be reviewed again at the first general election of members of the House of Representatives after a lapse of ten (10) years, and in the same manner thereafter. In cases mentioned in the foregoing paragraph, when the majority of the voters favors the dismissal of a judge, he shall be dismissed.

Matters pertaining to review shall be prescribed by law.

The judges of the Supreme Court shall be retired upon the attainment of the age as fixed by law.

All such judges shall receive, at regular stated intervals, adequate compensation which shall not be decreased during their terms of office.

Article 80. The judges of the inferior courts shall be appointed by the Cabinet from a list of persons nominated by the Supreme Court. All such judges shall hold office for a term of ten (10) years with privilege of reappointment, provided that they shall be retired upon the attainment of the age as fixed by law.

The judges of the inferior courts shall receive, at regular stated intervals, adequate compensation which shall not be decreased during their terms of office.

Article 81. The Supreme Court is the court of last resort with power to determine the constitutionality of any law, order, regulation or official act.

Article 82. Trials shall be conducted and judgment declared publicly.

Where a court unanimously determines publicity to be dangerous to public order or morals, a trial may be conducted privately, but trials of political offenses, offenses involving the press or cases wherein the rights of people as guaranteed in Chapter III of this Constitution are in question shall always be conducted publicly.

CHAPTER VII

FINANCE

Article 83. The power to administer national finances shall be exercised as the Diet shall determine.

Article 84. No new taxes shall be imposed or existing ones modified except by law or under such conditions as law may prescribe.

Article 85. No money shall be expended, nor shall the State obligate itself, except as authorized by the Diet.

Article 86. The Cabinet shall prepare and submit to the Diet for its consideration and decision a budget for each fiscal year.

Article 87. In order to provide for unforeseen deficiencies in the budget, a reserve fund may be authorized by the Diet to be expended upon the responsibility of the Cabinet. The Cabinet must get subsequent approval of the Diet for all payments from the reserve fund.

Article 88. All property of the Imperial Household shall belong to the State. All expenses of the Imperial Household shall be appropriated by the Diet in the budget.

Article 89. No public money or other property shall be expended or appropriated for the use, benefit or maintenance of any religious institution or association, or for any charitable, educational or benevolent enterprises not under the control of public authority.

Article 90. Final accounts of the expenditures and revenues of the State shall be audited annually by a Board of Audit and submitted by the Cabinet to the Diet, together with the statement of audit, during the fiscal year immediately following the period covered. The organization and competency of the Board of Audit shall be determined by law.

Article 91. At regular intervals and at least annually the Cabinet shall report to the Diet and the people on the state of national finances.

CHAPTER VIII

LOCAL SELF-GOVERNMENT

Article 92. Regulations concerning organization and operations of local public entities shall be fixed by law in accordance with the principle of local autonomy.

Article 93. The local public entities shall establish assemblies as their deliberative organs, in accordance with law.
The chief executive officers of all local public entities, the members of their assemblies, and such other local officials as may be determined by law shall be elected by direct popular vote within their several communities.

Article 94. Local public entities shall have the right to manage their property, affairs and administration and to enact their own regulations within law.

Article 95. A special law, applicable only to one local public entity, cannot be enacted by the Diet without the consent of the majority of the voters of the local public entity concerned, obtained in accordance with law.

CHAPTER IX

AMENDMENTS

Article 96. Amendments to this Constitution shall be initiated by the Diet, through a concurring vote of two-thirds or more of all the members of each House and shall thereupon be submitted to the people for ratification, which shall require the affirmative vote of a majority of all votes cast thereon, at a special referendum or at such election as the Diet shall specify.

Amendments when so ratified shall immediately be promulgated by the Emperor in the name

of the people, as an integral part of this Constitution.

CHAPTER X

SUPREME LAW

Article 97. The fundamental human rights by this Constitution guaranteed to the people of Japan are fruits of the age-old struggle of man to be free; they have survived the many exacting tests for durability and are conferred upon this and future generations in trust, to be held for all time inviolate.

Article 98. This Constitution shall be the supreme law of the nation and no law, ordinance, imperial rescript or other act of government, or part thereof, contrary to the provisions hereof, shall have legal force or validity.

The treaties concluded by Japan and established laws of nations shall be faithfully observed.

Article 99. The Emperor or the Regent as well as Ministers of State, members of the Diet, judges, and all other public officials have the obligation to respect and uphold this Constitution.

CHAPTER XI

SUPPLEMENTARY PROVISIONS

Article 100. This Constitution shall be enforced as from the day when the period of six months will have elapsed counting from the day of its promulgation.

The enactment of laws necessary for the enforcement of this Constitution, the election of members of the House of Councillors and the procedure for the convocation of the Diet and other preparatory procedures necessary for the enforcement of this Constitution may be executed before the day prescribed in the preceding paragraph.

Article 101. If the House of Councillors is not constituted before the effective date of this Constitution, the House of Representatives shall function as the Diet until such time as the House of Councillors shall be constituted.

Article 102. The term of office for half the members of the House of Councillors serving in the first term under this Constitution shall be three years. Members falling under this category shall be determined in accordance with law.

Article 103. The Ministers of State, members of the House of Representatives and judges in office on the effective date of this Constitution, and all other public officials who occupy positions corresponding to such positions as are recognized by this Constitution shall not forfeit their positions automatically on account of the enforcement of this Constitution unless otherwise specified by law. When, however, successors are elected or appointed under the provisions of this Constitution, they shall forfeit their positions as a matter of course.

Consejo de Seguridad

Distr. general

22 de mayo de 2003

Resolución 1483 (2003)

**Aprobada por el Consejo de Seguridad en su 4761ª sesión,
celebrada el 22 de mayo de 2003**

El Consejo de Seguridad,

Recordando todas sus resoluciones anteriores sobre la cuestión,

Reafirmando la soberanía e integridad territorial del Iraq,

Reafirmando también la importancia de eliminar las armas de destrucción en masa iraquíes y, en su momento confirmar el desarme del Iraq,

Destacando el derecho del pueblo iraquí a determinar libremente su propio futuro político y a controlar sus propios recursos naturales, *observando con satisfacción* el compromiso de todas las partes interesadas de apoyar la creación de un entorno en que pueda hacerlo lo antes posible y *manifestando* su determinación de que llegue pronto el día en que los iraquíes se gobiernen a sí mismos,

Alentando al pueblo iraquí a formar un gobierno representativo basado en el Estado de derecho que ofrezca igualdad de derechos y justicia para todos los iraquíes sin distinción de raza, religión o género y, a este respecto, *recordando* su resolución 1325 (2000), de 31 de octubre de 2000,

Acogiendo con satisfacción los primeros pasos del pueblo iraquí en ese sentido y *observando* a este respecto la declaración de Nasiriyah de 15 de abril de 2003 y la declaración de Bagdad de 28 de abril de 2003,

Decidido a que las Naciones Unidas desempeñen un papel fundamental en la prestación de asistencia humanitaria, la reconstrucción del Iraq y el restablecimiento y la creación de instituciones nacionales y locales para un gobierno representativo,

Tomando conocimiento de la declaración de 12 de abril de 2003 de los Ministros de Finanzas y Gobernadores de los Bancos Centrales del Grupo de los Siete países industrializados, en que sus miembros reconocían la necesidad de una acción multilateral para ayudar a la reconstrucción y el desarrollo del Iraq y de la asistencia del Fondo Monetario Internacional y el Banco Mundial para esa tarea,

Observando con satisfacción la reanudación de la asistencia humanitaria y la continua labor del Secretario General y los organismos especializados para suministrar alimentos y medicinas al pueblo del Iraq,

Observando con satisfacción que el Secretario General ha nombrado su Asesor Especial para el Iraq,

Afirmando la necesidad de que se rindan cuentas por los crímenes y las atrocidades cometidos por el anterior régimen iraquí,

Subrayando la necesidad de que se respete el patrimonio arqueológico, histórico, cultural y religioso del Iraq y se protejan en todo momento los lugares arqueológicos, históricos, culturales y religiosos, los museos, las bibliotecas y los monumentos,

Tomando conocimiento de la carta de 8 de mayo de 2003 dirigida a su Presidente por los Representantes Permanentes de los Estados Unidos de América y del Reino Unido de Gran Bretaña e Irlanda del Norte (S/2003/538) y reconociendo la autoridad, la responsabilidad y las obligaciones específicas que, en virtud del derecho internacional aplicable, corresponden a esos Estados en su calidad de potencias ocupantes bajo un mando unificado (la "Autoridad"),

Señalando además que otros Estados que no son potencias ocupantes están realizando tareas, o quizás lo hagan en el futuro, en el marco de la Autoridad,

Observando complacido además que hay Estados Miembros dispuestos a contribuir a la estabilidad y seguridad en el Iraq mediante la aportación de personal, equipo y otros recursos en el marco de la Autoridad,

Observando con preocupación que sigue sin conocerse, desde el 2 de agosto de 1990 el paradero de numerosos kuwaitíes y nacionales de terceros Estados,

Determinando que la situación en el Iraq, aunque haya mejorado, sigue constituyendo una amenaza para la paz y la seguridad internacionales,

Actuando en virtud del Capítulo VII de la Carta de las Naciones Unidas,

1. *Hace un llamamiento* a los Estados Miembros y las organizaciones interesadas para que ayuden al pueblo del Iraq en la labor de reformar sus instituciones y reconstruir su país y contribuyan a que existan en el Iraq condiciones de estabilidad y seguridad de conformidad con la presente resolución;

2. *Insta* a todos los Estados Miembros que estén en condiciones de hacerlo a que respondan inmediatamente a los llamamientos humanitarios de las Naciones Unidas y de otras organizaciones internacionales en favor del Iraq y para ayudar a satisfacer las necesidades humanitarias y de otra índole del pueblo iraquí proporcionándole alimentos, suministros médicos y los recursos necesarios para la reconstrucción y rehabilitación de la infraestructura económica del país;

3. *Insta* a los Estados Miembros a que no den refugio a los miembros del anterior régimen iraquí presuntamente responsables de crímenes y atrocidades y a que respalden las medidas encaminadas a hacerlos comparecer ante la justicia;

4. *Insta* a la Autoridad a que, de conformidad con la Carta de las Naciones Unidas y otras normas pertinentes del derecho internacional, promueva el bienestar del pueblo iraquí mediante la administración efectiva del territorio, en particular tratando de restablecer condiciones de seguridad

y estabilidad y de crear condiciones en que el pueblo iraquí pueda decidir libremente su propio futuro político;

5. *Insta* a quienes concierna a cumplir cabalmente las obligaciones que les incumben en virtud del derecho internacional, en particular los Convenios de Ginebra de 1949 y el Reglamento de La Haya de 1907;

6. *Insta* a la Autoridad y a las organizaciones y los particulares que corresponda a seguir tratando de localizar, identificar y repatriar a todos los kuwaitíes y nacionales de terceros Estados o los restos mortales de los presentes en el Iraq a partir del 2 de agosto de 1990, así como los archivos kuwaitíes, tarea que el régimen iraquí anterior no realizó y, a este respecto, *encomienda* al Coordinador de Alto Nivel que, en consulta con el Comité Internacional de la Cruz Roja y la Comisión Tripartita y con el apoyo adecuado del pueblo del Iraq y en coordinación con la Autoridad, adopte medidas para cumplir su mandato en lo que respecta al destino que han corrido los desaparecidos kuwaitíes y nacionales de terceros Estados y sus bienes;

7. *Decide* que todos los Estados Miembros adopten las medidas que corresponda para facilitar el retorno seguro a las instituciones iraquíes de los bienes culturales y otros artículos de valor científico especial o importancia arqueológica, histórica, cultural, o religiosa que fueron sustraídos ilícitamente del Museo Nacional, la Biblioteca Nacional y otros lugares del Iraq desde la aprobación de la resolución 661 (1990) de 6 de agosto de 1990, incluso prohibiendo el comercio o la transferencia de esos bienes o de aquellos respecto de los cuales haya sospechas razonables de que han sido sustraídos de manera ilícita e *insta* a la Organización de las Naciones Unidas para la Educación, la Ciencia y la Cultura, la Interpol y otras organizaciones internacionales, según proceda, a que presten asistencia en la aplicación del presente párrafo;

8. *Pide* al Secretario General que nombre un Representante Especial para el Iraq, cuyas funciones independientes consistirán en informar periódicamente al Consejo de las actividades que realice en virtud de la presente resolución, coordinar las actividades de las Naciones Unidas en los procesos posteriores al conflicto en el Iraq, encargarse de la coordinación entre los organismos de las Naciones Unidas e internacionales dedicados a actividades de asistencia humanitaria y reconstrucción en el Iraq y, en coordinación con la Autoridad, prestar asistencia al pueblo del Iraq:

a) Coordinando la asistencia humanitaria y para la reconstrucción de organismos de las Naciones Unidas y entre organismos de las Naciones Unidas y las organizaciones no gubernamentales;

b) Promoviendo el retorno, ordenado, voluntario y en condiciones de seguridad de los refugiados y desplazados;

c) Trabajando intensamente con la Autoridad, el pueblo del Iraq y otros interesados a fin de avanzar en la tarea de restablecer y formar instituciones nacionales y locales para un gobierno representativo y colaborando para facilitar un proceso que culmine en un gobierno del Iraq internacionalmente reconocido y representativo;

d) Facilitando, en colaboración con otras organizaciones internacionales, la reconstrucción de infraestructuras fundamentales;

e) Promoviendo la reconstrucción de la economía y condiciones para un desarrollo sostenible, incluso mediante la coordinación con organizaciones nacionales y regionales, según proceda, la sociedad civil, los donantes y las instituciones financieras internacionales;

f) Alentando la labor internacional para contribuir a las funciones de administración civil básicas;

g) Promoviendo la protección de los derechos humanos;

h) Alentando la labor internacional de reconstrucción de la capacidad de la fuerza de policía civil iraquí;

i) Alentando la labor internacional de promoción de la reforma legal y judicial;

9. *Apoya* la formación por el pueblo del Iraq, con la ayuda de la Autoridad y en colaboración con el Representante Especial, de una administración provisional del Iraq que actúe como autoridad de transición dirigida por iraquíes hasta que el pueblo del Iraq establezca un gobierno reconocido internacionalmente y representativo que asuma las funciones de la Autoridad;

10. *Decide* que, a excepción de las prohibiciones relacionadas con la venta o el suministro al Iraq de armas y material conexo, salvo el que requiera la Autoridad para cumplir los fines de la presente resolución y de otras resoluciones conexas, dejen de ser aplicables todas las prohibiciones relativas al comercio con el Iraq y a la prestación de recursos financieros o económicos al Iraq impuestas en virtud de la resolución 661 (1990) y resoluciones posteriores en la materia, incluida la resolución 778 (1992), de 2 de octubre de 1992;

11. *Reafirma* que el Iraq debe cumplir las obligaciones de desarme que le incumben, *alienta* a los Estados Unidos de América y al Reino Unido de Gran Bretaña e Irlanda del Norte a que lo mantengan informado de sus actividades al respecto y *destaca* su intención de volver a examinar los mandatos de la Comisión de las Naciones Unidas de Vigilancia, Verificación e Inspección y del Organismo Internacional de Energía Atómica, establecidos en las resoluciones 687 (1991) de 3 de abril de 1991, 1284 (1999) de 17 de diciembre de 1999 y 1441 (2002) de 8 de noviembre de 2002;

12. *Observa* que se ha establecido un Fondo de Desarrollo para el Iraq, que estará a cargo del Banco Central del Iraq y de cuya auditoría se encargarán contadores públicos independientes aprobados por la Junta Internacional de Asesoramiento y Supervisión del Fondo de Desarrollo para el Iraq y espera con interés la pronta reunión de dicha Junta Internacional de Asesoramiento y Supervisión, entre cuyos miembros se incluirán representantes debidamente cualificados del Secretario General, el Director Gerente del Fondo Monetario Internacional, el Director General del Fondo Árabe para el Desarrollo Social y Económico y el Presidente del Banco Mundial;

13. *Observa además* que los recursos del Fondo de Desarrollo para el Iraq serán desembolsados según disponga la Autoridad, en consulta con la autoridad provisional iraquí, a los fines enunciados en el párrafo 14 *infra*;

14. *Subraya* que el Fondo de Desarrollo para el Iraq se deberá utilizar de manera transparente para satisfacer las necesidades humanitarias del pueblo iraquí, llevar a cabo las tareas de reconstrucción económica y reparación de la infraestructura del Iraq, continuar con el desarme del Iraq, y hacer frente a los gastos de la administración civil iraquí, así como para otros fines que vayan en beneficio de la población del Iraq;

15. *Insta* a las instituciones financieras internacionales a que presten asistencia al pueblo del Iraq en la reconstrucción y el desarrollo de su economía y a que faciliten la asistencia de la comunidad de donantes más amplia y *observa complacido* que los acreedores, en particular los del Club

de París, están dispuestos a buscar una solución a los problemas de la deuda soberana del Iraq;

16. *Pide* también que el Secretario General, en coordinación con la Autoridad, siga ejerciendo las funciones que le competen en virtud de sus resoluciones 1472 (2003), de 28 de marzo de 2003, y 1476 (2003), de 24 de abril de 2003, durante un período de seis meses tras la aprobación de la presente resolución, y ponga término en ese plazo, con la mejor relación costo-eficacia posible, al funcionamiento del programa “petróleo por alimentos” (el “Programa”), tanto a nivel de la sede como sobre el terreno, transfiriendo la responsabilidad por la administración de toda actividad restante en virtud del Programa a la Autoridad y, en particular, adoptando las medidas necesarias que se indican a continuación:

a) Facilitar lo antes posible el envío y la entrega autenticada de bienes civiles prioritarios, según determinen el Secretario General y los representantes que éste designe, en coordinación con la Autoridad y la administración provisional del Iraq, en virtud de contratos aprobados y financiados concertados previamente por el anterior Gobierno del Iraq para el socorro humanitario de la población del Iraq, en particular, según proceda, negociar ajustes en los plazos o condiciones de dichos contratos y cartas de crédito respectivas según se establece en el párrafo 4 d) de la resolución 1472 (2003);

b) Examinar, a la luz del cambio en las circunstancias, en coordinación con la Autoridad y la administración provisional del Iraq, la utilidad relativa de cada uno de los contratos aprobados y financiados, con miras a determinar si incluyen artículos necesarios para satisfacer las necesidades de la población del Iraq, tanto en la actualidad como durante la reconstrucción, y posponer una decisión sobre los contratos cuya utilidad se considere cuestionable y sobre las cartas de crédito respectivas hasta que un gobierno reconocido internacionalmente y representativo del Iraq esté en condiciones de determinar por sí mismo si habrán de ser cumplidos;

c) Presentar al Consejo, para su examen y consideración y dentro de los 21 días posteriores a la aprobación de esta resolución, un proyecto de presupuesto operativo sobre la base de los fondos ya separados en la cuenta establecida en virtud del párrafo 8 d) de la resolución 986 (1995), de 14 de abril de 1995, en que se indiquen:

i) Todos los gastos conocidos y previstos que entrañe para las Naciones Unidas la realización continua de las actividades relacionadas con la aplicación de la presente resolución, en particular los gastos de funcionamiento y administrativos correspondientes a los organismos y programas competentes de las Naciones Unidas encargados de la aplicación del Programa, tanto en la sede como sobre el terreno;

ii) Todos los gastos conocidos y previstos relacionados con la terminación del Programa;

iii) Todos los gastos conocidos y previstos que entrañe el restablecimiento de los fondos del Gobierno del Iraq proporcionados al Secretario General por Estados Miembros según se pedía en el párrafo 1 de la resolución 778 (1992); y

iv) Todos los gastos conocidos y previstos correspondientes al Representante Especial y al representante cualificado del Secretario General que haya de prestar servicios en la Junta Internacional de Asesoramiento y Supervisión durante el plazo de seis meses antes definido, tras el cual estos gastos serán sufragados por las Naciones Unidas;

d) Consolidar en un fondo único las cuentas establecidas en virtud de lo dispuesto en los apartados a) y b) del párrafo 8 de la resolución 986 (1995);

e) Cumplir todas las obligaciones restantes relacionadas con la terminación del Programa, en particular la negociación, con la mejor relación costo-eficacia posible, de todos los pagos necesarios, que se harán con cargo a las cuentas de garantía bloqueada a que se hace referencia en los apartados a) y b) del párrafo 8 de la resolución 986 (1995), con las partes que previamente hayan concertado obligaciones contractuales con el Secretario General en virtud del Programa y determinar, en coordinación con la Autoridad y la administración provisional del Iraq, la situación futura de los contratos celebrados por las Naciones Unidas y organismos conexos de las Naciones Unidas en relación con las cuentas establecidas en virtud de los apartados b) y d) del párrafo 8 de la resolución 986 (1995);

f) Presentarle, 30 días antes de la terminación del Programa, una completa estrategia preparada en estrecha coordinación con la Autoridad y la administración provisional del Iraq que culmine en la entrega de toda la documentación pertinente y el traspaso a la Autoridad de toda la responsabilidad operativa por el Programa;

17. *Pide además* al Secretario General que transfiera lo antes posible al Fondo de Desarrollo para el Iraq la suma de 1.000 millones de dólares de los Estados Unidos, con cargo a fondos no comprometidos en las cuentas establecidas en virtud de los apartados a) y b) del párrafo 8 de la resolución 986 (1995) y restablezca los fondos del Gobierno del Iraq que le proporcionaron Estados Miembros conforme al párrafo 1 de la resolución 778 (1992) y *decide* que, una vez deducidos todos los gastos pertinentes de las Naciones Unidas relacionados con la ejecución de los contratos autorizados y los gastos del Programa señalados en el párrafo 16 c) *supra*, en particular todas las obligaciones residuales, todos los fondos que quedan en las cuentas de garantía bloqueada establecidas en virtud de los apartados a), b), d) y f) del párrafo 8 de la resolución 986 (1995) sean transferidos lo antes posible al Fondo de Desarrollo para el Iraq;

18. *Decide* poner término, a partir de la aprobación de la presente resolución, a las funciones relacionadas con las actividades de observación y supervisión a cargo del Secretario General en virtud del Programa, en particular la supervisión de la exportación de petróleo y de productos derivados del petróleo del Iraq;

19. *Decide* poner término al Comité establecido en virtud del párrafo 6 de la resolución 661 (1990) cuando concluya el plazo de seis meses indicado en el párrafo 16 *supra* y *decide además* que el Comité identifique a las personas y entidades a que se hace referencia en el párrafo 23 *infra*;

20. *Decide* que todas las ventas de exportación de petróleo, productos derivados del petróleo y gas natural del Iraq que se lleven a cabo a partir de la fecha de aprobación de la presente resolución se hagan de acuerdo con las mejores prácticas del mercado internacional y, a efectos de transparencia, sus cuentas sean verificadas por contadores públicos independientes que presenten informes a la Junta Internacional de Asesoramiento y Supervisión a que se hace referencia en el párrafo 12 *supra* y *decide además* que, con la excepción de lo dispuesto en el párrafo 21 *infra*, la totalidad del producto de dichas ventas se deposite en el Fondo de Desarrollo para el Iraq hasta que se haya constituido debidamente un gobierno del Iraq reconocido internacionalmente y representativo;

21. *Decide además* que el 5% del producto de las ventas a que se hace referencia en el párrafo precedente se deposite en el Fondo de

Indemnización establecido de conformidad con la resolución 687 (1991) y las resoluciones posteriores en la materia y que, a menos que un gobierno del Iraq reconocido internacionalmente y representativo y el Consejo de Administración de la Comisión de Indemnización de las Naciones Unidas, en ejercicio de su autoridad sobre los métodos para hacer los pagos al Fondo de Indemnización, decidan otra cosa, este requisito sea obligatorio para un gobierno del Iraq debidamente constituido, internacionalmente reconocido y representativo y para cualquiera de sus sucesores;

22. *Decide además*, observando la importancia de establecer un gobierno del Iraq reconocido internacionalmente y representativo y la conveniencia de que finalice rápidamente la reestructuración de la deuda del Iraq a que se hace referencia en el párrafo 15 *supra*, que, hasta el 31 de diciembre de 2007 y a menos que el Consejo decida otra cosa, el petróleo, los productos derivados del petróleo y el gas natural originarios del Iraq tendrán inmunidad judicial hasta que el título pase al comprador inicial y no podrán ser objeto de ninguna forma de embargo, retención o ejecución y que todos los Estados deberán adoptar las medidas que sean necesarias con arreglo a sus respectivos ordenamientos jurídicos para asegurar dicha protección, y que el producto de esas ventas y las obligaciones dimanadas de ellas, así como el Fondo de Desarrollo para el Iraq, tendrán prerrogativas e inmunidades equivalentes a las de las Naciones Unidas si bien dichas prerrogativas e inmunidades no se aplicarán en relación con cualquier procedimiento judicial en que sea necesario recurrir a esos productos u obligaciones para satisfacer una indemnización por daños y perjuicios en relación con un accidente ecológico, incluso un derrame de petróleo, que ocurra después de la fecha de aprobación de la presente resolución;

23. *Decide* que todos los Estados Miembros en que haya:

a) Fondos u otros activos financieros o recursos económicos del Gobierno del Iraq, o de órganos, sociedades u organismos de éste ubicados fuera del Iraq a la fecha de la presente resolución; o

b) Fondos u otros activos financieros o recursos económicos que hayan sido sustraídos del Iraq o adquiridos por Saddam Hussein o algún otro alto funcionario del anterior régimen iraquí o por algún miembro de su familia inmediata, incluidas las entidades de su propiedad o bajo su control directo o indirecto o de personas que actúen en su nombre o a instancias suyas;

congelen sin demora esos fondos u otros activos financieros o recursos económicos y, a menos que estos fondos u otros activos financieros o recursos económicos estén a su vez sujetos a una sentencia o un embargo judicial, administrativo o arbitral previo, los transfieran inmediatamente al Fondo de Desarrollo para el Iraq, en el entendimiento de que, de no ser resueltas de otra manera, las reclamaciones hechas por particulares o entidades no gubernamentales en relación con esos fondos u otros activos financieros transferidos se podrán presentar al Gobierno del Iraq reconocido internacionalmente y representativo y *decide asimismo* que serán aplicables a todos esos fondos, activos financieros o recursos económicos las mismas prerrogativas e inmunidades que se establecen en el párrafo 22;

24. *Pide* al Secretario General que le informe, a intervalos periódicos de la labor del Representante Especial con respecto a la aplicación de la presente resolución y de la labor de la Junta Internacional de Asesoramiento y Supervisión y *alienta* a los Estados Unidos de América y al Reino Unido de Gran Bretaña e Irlanda del Norte a que le informen a intervalos periódicos de las actividades que realicen en virtud de la presente resolución;

25. *Decide* pasar revista a la aplicación de la presente resolución dentro de los doce meses siguientes a su aprobación y considerar las nuevas medidas que puedan resultar necesarias;

26. *Insta* a los Estados Miembros y a las organizaciones internacionales y regionales a que contribuyan a la aplicación de la presente resolución;

27. *Decide* seguir ocupándose de la cuestión.

Annex 3: Llei de Cooperació per a les Operacions de Manteniment de la Pau Internacional de l'ONU

Act on Cooperation with United Nations Peacekeeping Operations and Other Operations

(Act No. 79 of June 19, 1992)

Table of Contents

- Chapter I General Provisions (Articles 1 to 3)
- Chapter II International Peace Cooperation Headquarters (Articles 4 and 5)
- Chapter III International Peace Cooperation Assignments (Articles 6 to 24)
- Chapter IV Contributions in Kind (Article 25)
- Chapter V Miscellaneous Provisions (Articles 26 and 27)
- Supplementary Provisions

Chapter I General Provisions

(Purpose)

Article 1 The purposes of this Act are to set forth a framework for the implementation of International Peace Cooperation Assignments by stipulating specifications for preparing Implementation Plans and Implementation Procedures for such International Peace Cooperation Assignments and for the establishment of the International Peace Cooperation Corps, with a view to extending appropriate and prompt cooperation with United Nations Peacekeeping Operations, International Humanitarian Relief Operations and International Election Observation Operations, and to take measures to extend Contributions in Kind for those operations, thereby enabling active contributions by Japan to international peace efforts centering upon the United Nations.

(Basic Principles of Cooperation with United Nations Peacekeeping Operations and Other Operations)

- Article 2 (1) The Government shall cooperate effectively with United Nations Peacekeeping Operations, International Humanitarian Relief Operations and International Election Observation Operations by appropriately coordinating the implementation of International Peace Cooperation Assignments, Contributions in Kind, and such cooperation extended by non-State entities or individuals related to those operations and contributions under this Act (hereinafter referred to as "the implementation of International Peace Cooperation Assignments, etc."), and by mobilizing the creativity and expertise of the personnel engaged in the implementation of International Peace Cooperation Assignments, etc.
- (2) The implementation of International Peace Cooperation Assignments, etc. must not constitute the threat or use of force.
- (3) The Prime Minister shall represent the Cabinet in the implementation of International Peace Cooperation Assignments, etc. and shall direct and supervise the respective administrative divisions under the Implementation Plans for International Peace Cooperation Assignments.

- (4) To achieve the objectives of the preceding Article, the heads of the Relevant Administrative Organs shall cooperate with the Chief of the International Peace Cooperation Headquarters in the implementation of International Peace Cooperation Assignments, etc.

(Definitions)

Article 3 In this Act, the meanings of the terms listed in the following items shall be as prescribed respectively in those items.

- (i) "United Nations Peacekeeping Operations" shall mean operations that are conducted under the control of the United Nations, based on resolutions of the General Assembly or the Security Council of the United Nations to respond to conflicts and maintain international peace and security, by such means as ensuring the observance of agreements to prevent the recurrence of armed conflict among the parties to such conflicts (hereinafter referred to as "Parties to Armed Conflict") and assisting in the establishment of systems of governance by democratic means after the cessation of such conflicts, and that are implemented by two or more participating countries at a request of the Secretary-General of the United Nations (hereinafter referred to as "the Secretary-General") and by the United Nations, without partiality to any of the Parties to Armed Conflict, in cases where agreements to cease armed conflict and to maintain such cessation have been reached among the Parties to Armed Conflict and where consent for conduct of such operations has been obtained from the countries in which those operations are to be conducted as well as from the Parties to Armed Conflict (or from the countries in which the operations are to be conducted when an armed conflict does not exist).
- (ii) "International Humanitarian Relief Operations" shall mean operations conducted with humanitarian intentions other than United Nations Peacekeeping Operations based on resolutions of the General Assembly, the Security Council or the Economic and Social Council of the United Nations or at the request of international organizations listed in appended Table 1 for the purpose of rescuing inhabitants and other persons (hereinafter referred to as "Afflicted Persons") who are suffering or are likely to suffer due to a conflict that is on the verge of endangering international peace and security (hereinafter simply referred to as "Conflicts") or restoring damage caused by Conflicts, implemented by member states of the United Nations or other international organizations, or by United Nations (referred to in items (ii-ii) and (iv) below as "the United Nations, etc."), in cases where consent for conduct of such operations has been obtained from the countries in which those operations are to be conducted, and should such countries be Parties to Armed Conflict, agreement to cease the armed conflict and maintain the cessation has been reached among the Parties to Armed Conflict.
- (ii-ii) "International Election Observation Operations" shall mean operations other than United Nations Peacekeeping Operations conducted based on resolutions of the General Assembly, the Security Council of the United Nations or at the request of international organizations listed in appended Table 2 to ensure the fair execution of elections or voting intended to establish systems of governance by democratic means in areas disrupted by Conflicts, implemented by the United Nations, etc, in cases where consent for conduct of such operations has been obtained from the countries in which those operations are to be conducted, and should such countries be the Parties to Armed Conflict, agreement to cease the armed conflict and maintain the cessation has been reached among the Parties to Armed Conflict.
- (iii) "International Peace Cooperation Assignments" shall mean the following tasks implemented for United Nations Peacekeeping Operations and tasks provided below

in (j) to (q) for International Humanitarian Relief Operations and in (g) and (q) for International Election Observation Operations (including tasks incidental thereto. The same shall apply hereinafter), provided that such tasks are conducted Overseas:

- (a) Monitoring the observance of cessation of armed conflicts or the implementation of relocation, withdrawal or demobilization of armed forces agreed upon among the Parties to Armed Conflict;
 - (b) Stationing in and patrol of buffer zones and other areas demarcated to prevent the occurrence of armed conflicts;
 - (c) Inspection or identification of weapons and their parts carried in or out by vehicle or other means of transportation or on foot;
 - (d) Collection, storage or disposal of abandoned weapons and their parts;
 - (e) Assistance with the designation of cease-fire lines or other similar boundaries by the Parties to Armed Conflict;
 - (f) Assistance with the exchange of prisoners-of-war among the Parties to Armed Conflict;
 - (g) Observation or management of the fair execution of elections for a representative assembly, referendums or any other similar elections or voting;
 - (h) Provision of advice or guidance and supervision related to police administrative matters;
 - (i) Provision of advice or guidance related to administrative matters in addition to (h) above;
 - (j) Medical care including sanitation measures;
 - (k) Search or rescue of Afflicted Persons or assistance in their repatriation;
 - (l) Distribution of food, clothing, medical supplies and other daily necessities to Afflicted Persons;
 - (m) Installation of facilities or equipment to accommodate Afflicted Persons;
 - (n) Measures for the repair or maintenance of facilities or equipment damaged by Conflicts, which are necessary for the daily life of Afflicted Persons;
 - (o) Measures for the restoration of the natural environment subjected to pollution and other damage due to Conflicts;
 - (p) Transportation, storage or reservation, communication, construction, installation, inspection or repair of machines and other apparatuses in addition to what is listed in (a) to (o) above.
 - (q) Other tasks similar to those listed in (a) to (p) above as specified by Cabinet Order.
- (iv) "Contributions in Kind" shall mean the transfer, either free of charge or at a cost below market value, of goods that are required by the United Nations, etc. to conduct the following operations:
- (a) United Nations Peacekeeping Operations;
 - (b) International Humanitarian Relief Operations, including those conducted without the consent prescribed in item (ii) above, if they are implemented by the international organizations listed in appended Table 3; the same shall apply to paragraphs 1 and 3 of Article 25;
 - (c) International Election Observation Operations
- (v) "Overseas" shall mean areas outside Japan, inclusive of the high seas.
- (vi) "Recipient Countries" shall mean foreign countries, not inclusive of the high seas, where International Peace Cooperation Assignments are implemented.
- (vii) "Relevant Administrative Organs" shall mean the following organs as specified by Cabinet Order.
- (a) The Cabinet Office or organs prescribed in paragraphs 1 and 2 of Article 49 of the Act for Establishment of the Cabinet Office (Act No. 89 of 1999) or in

paragraph 2 of Article 3 of the National Government Organization Act (Act No. 120 of 1948).

- (b) Special organs set forth in Articles 40 and 56 of the Act for Establishment of the Cabinet Office or in Article 8-3 of the National Government Organization Act.

Chapter II International Peace Cooperation Headquarters

(Establishment and Duties)

Article 4 (1) The International Peace Cooperation Headquarters (hereinafter referred to as "the Headquarters") shall be established within the Cabinet Office.

(2) The Headquarters shall be responsible for the following duties:

- (i) Preparation of draft Implementation Plans for International Peace Cooperation Assignments (hereinafter referred to as "Implementation Plans");
- (ii) Preparation or revision of Implementation Procedures for International Peace Cooperation Assignments (hereinafter referred to as "Implementation Procedures");
- (iii) Research to identify details of International Peace Cooperation Assignments that must be addressed in Recipient Countries, assessment and analysis of the effects of International Peace Cooperation Assignments already implemented, and liaison with the staff of the United Nations, etc. in Recipient Countries with a view to properly implementing revisions under the preceding item;
- (iv) Operation of the International Peace Cooperation Corps (hereinafter referred to as "the Corps");
- (v) Carrying out requests for cooperation through the Relevant Administrative Organs for the implementation of International Peace Cooperation Assignments, entrustment of transportation and requests for cooperation from non-State entities and individuals;
- (vi) Contributions in Kind;
- (vii) Research concerning the implementation of International Peace Cooperation Assignments, etc. (excluding those listed in item (iii) above), and dissemination of knowledge;
- (viii) Duties assigned to the Headquarters under the provisions of laws and regulations in addition to those set forth in the preceding items.

(Organization)

Article 5 (1) The Headquarters shall be under the direction of the Chief of the International Peace Cooperation Headquarters (hereinafter referred to as "the Chief"). The Prime Minister shall serve as Chief.

(2) The Chief shall be in charge of general coordination of the affairs of the Headquarters, and shall direct and supervise the staff of the Headquarters.

(3) The Deputy Chief of the International Peace Cooperation Headquarters (referred to as "the Deputy Chief" in the following paragraph) shall be assigned to the Headquarters. The Chief Cabinet Secretary shall serve as Deputy Chief.

(4) The Deputy Chief shall assist the Chief in performing the duties of the Chiefs.

(5) Members of the Headquarters (hereinafter referred to as "Members") shall be assigned to the Headquarters.

(6) The Members shall be appointed by the Prime Minister from among the Ministers of State designated in advance pursuant to the provisions of Article 9 of the Cabinet Act (Act No. 5 of 1947), the Heads of Relevant Administrative Organs, and the Ministers of State for Special Missions prescribed in paragraph 1 of Article 9 of the Act for Establishment of the Cabinet Office.

(7) The Members may advise the Chief on matters concerning the duties of the

Headquarters.

- (8) The Headquarters may establish the Corps as an organization engaging directly in the implementation of International Peace Cooperation Assignments and undertaking the duties set forth in item (iii) of paragraph 2 of Article 4 above in Overseas areas, for a specified period, for each Implementation Plan pursuant to the provisions of a Cabinet Order.
- (9) The Secretariat shall be established within the Headquarters in order to handle matters pertaining to the duties of the Headquarters (excluding affairs undertaken by the Corps).
- (10) The Secretariat shall have a Director-General and other staff.
- (11) The Director-General shall be responsible for the management of the Secretariat under the instructions of the Chief.
- (12) In addition to the matters set forth in the preceding paragraphs, matters necessary for the structure of the Headquarters shall be prescribed by a Cabinet Order.

Chapter III International Peace Cooperation Assignments

(Implementation Plans)

Article 6 (1) The Prime Minister shall seek a Cabinet decision on the implementation of International Peace Cooperation Assignments and on draft Implementation Plans, when the implementation of International Peace Cooperation Assignments by Japan is deemed appropriate and the following consent has been obtained:

- (i) With regard to International Peace Cooperation Assignments implemented for United Nations Peacekeeping Operations: consent for the implementation of such assignments from the Parties to Armed Conflict and the countries in which the operations are to be conducted;
 - (ii) With regard to International Peace Cooperation Assignments implemented for International Humanitarian Relief Operations: consent for the implementation of such assignments from the countries in which the operations are to be implemented;
 - (iii) With regard to International Peace Cooperation Assignments implemented for International Election Observation Operations: consent for the implementation of such assignments from the countries in which the operations are to be implemented.
- (2) The matters to be prescribed in the Implementation Plan shall be as follows:
- (i) Basic policy on the implementation of International Peace Cooperation Assignments;
 - (ii) The following matters concerning the establishment of the Corps and the implementation of International Peace Cooperation Assignments:
 - (a) Type and content of International Peace Cooperation Assignments to be implemented;
 - (b) Recipient Countries and the period for which International Peace Cooperation Assignments are to be implemented;
 - (c) Size and composition of the Corps and its equipment;
 - (d) The following matters in cases where the implementation of International Peace Cooperation Assignments involves the use of vessels or aircraft of the Japan Coast Guard:
 1. Type and content of International Peace Cooperation Assignments involving the use of vessels or aircraft of the Japan Coast Guard;
 2. Number, composition, and equipment of Japan Coast Guard personnel required to implement International Peace Cooperation Assignments.

- (e) The following matters in cases where units of Self-Defense Forces, etc. (this shall mean Units, etc. as prescribed in Article 8 of the Self-Defense Forces Act (Act No. 165 of 1954); the same shall apply hereinafter) are to implement International Peace Cooperation Assignments:
 1. Type and content of International Peace Cooperation Assignments to be implemented by units of Self-Defense Forces, etc.;
 2. Size, composition, and equipment of units of Self-Defense Forces, etc. required to implement International Peace Cooperation Assignments.
- (f) Scope of the transportation that may be entrusted to the Commandant of the Japan Coast Guard or the Minister of Defense pursuant to the provisions of Article 20, paragraph 1 below;
- (g) Important matters concerning the cooperation of Relevant Administrative Organs;
- (h) Other important matters concerning the implementation of International Peace Cooperation Assignments.

(Report to the Diet)

Article 7 In the cases listed in the following items, the Prime Minister shall report each of the prescribed matters to the Diet without delay:

- (i) In the case of a decision on or revision to an Implementation Plan: the contents pertaining to such decision or revision;
- (ii) In the case of termination of an International Peace Cooperation Assignment provided for in the Implementation Plan: the results of the implementation of the assignment;
- (iii) In the case of a change pertaining to the period of implementation of an International Peace Cooperation Assignment provided for in the Implementation Plan: the status of the implementation of the assignment during the period prior to such change.

(Implementation Procedures)

Article 8 (1) To implement International Peace Cooperation Assignments in accordance with the Implementation Plan, the Chief shall prepare, and revise if necessary, Implementation Procedures that shall provide details concerning the matters listed in (i) to (v) below as well as the matters listed in (vi) and (vii) below:

- (i) Areas where International Peace Cooperation Assignments shall be implemented and the period during which they shall be implemented;
- (ii) Type and content of International Peace Cooperation Assignments for each area and for each period referred to in the preceding item;
- (iii) Means of implementing International Peace Cooperation Assignments for each area and for each period referred to in item (i) above (including matters related to the equipment to be used for such International Peace Cooperation Assignments);
- (iv) Matters concerning personnel to be engaged in International Peace Cooperation Assignments for each area and for each period referred to in item (i) above;
- (v) Matters concerning the relationship with the relevant authorities and inhabitants of Recipient Countries;
- (vi) Matters concerning the suspension of International Peace Cooperation Assignments by personnel engaged in such International Peace Cooperation Assignments in the cases listed in paragraph 13 of Article 6;
- (vii) Other matters that the Chief deems necessary for the implementation of International Peace Cooperation Assignments.

(2) With regard to International Peace Cooperation Assignments to be implemented as

United Nations Peacekeeping Operations, the preparation and revision of Implementation Procedures shall be carried out so as to conform with the command of the Secretary-General or the person exercising the powers of the Secretary-General in Recipient Countries, except as deemed necessary by the Chief with regard to matters referred to in item (vi) of the preceding paragraph.

- (3) If deemed necessary, the Chief may delegate part of his authority for the preparation or revision of Implementation Procedures to designated personnel of the Corps.

(Implementation of International Peace Cooperation Assignments, etc.)

Article 9 (1) The Corps shall implement International Peace Cooperation Assignments in accordance with an Implementation Plan and Implementation Procedures.

- (2) In light of the spirit of the provisions of paragraph 1 of Article 2, personnel of the Corps shall, when engaged in the duties referred to in paragraph 2 (iii) of Article 4, actively endeavor to collect information and data deemed useful for the proper discharge of such duties, in a manner responsive to changes in circumstances in the places where International Peace Cooperation Assignments are implemented.

- (3) At the request of the Chief regarding International Peace Cooperation Assignments referred to in paragraph 5 of Article 6 as set forth in the Implementation Plan, the Commandant of the Japan Coast Guard may direct its personnel acting as the crew of Japan Coast Guard vessels or aircraft to implement such International Peace Cooperation Assignments, in accordance with the Implementation Plan and Implementation Procedures, by means of such vessels or aircraft.

- (4) At the request of the Chief regarding International Peace Cooperation Assignments referred to in paragraph 6 of Article 6 as set forth in the Implementation Plan, the Minister of Defense may direct the units of Self-Defense Forces, etc. to implement such International Peace Cooperation Assignments in accordance with the Implementation Plan and Implementation Procedures.

- (5) Upon implementation of International Peace Cooperation Assignments pursuant to the provisions of the two preceding paragraphs, the personnel of the Japan Coast Guard referred to in paragraph 3 or the personnel of the Self-Defense Forces set forth in paragraph 5 of Article 2 of the Self-Defense Forces Act who belong to units of Self-Defense Forces, etc. referred to in the preceding paragraph, shall engage respectively in International Peace Cooperation Assignments in accordance with the Implementation Plan and Implementation Procedures.

- (6) The Corps shall maintain close contact with diplomatic missions abroad as designated by the Minister for Foreign Affairs.

- (7) The heads of diplomatic missions abroad as designated by the Minister for Foreign Affairs shall, under the instruction of the Minister, extend the necessary cooperation for the implementation of International Peace Cooperation Assignments.

(Appointment and Dismissal of Personnel of the Corps)

Article 10 The Chief shall appoint and dismiss personnel of the Corps (hereinafter referred to as "Corps Personnel").

(Employment of Corps Personnel)

Article 11 (1) For the engagement of personnel in International Peace Cooperation Assignments pertaining to the tasks listed in (g) to (p) of Article 3 (iii) or similar tasks, as specified by Cabinet Order under Article 3 (iii)(q), the Chief may employ Corps Personnel with a specified period, by selection from among those persons having interest in being engaged in such International Peace Cooperation Assignments.

- (2) In managing employment under the provisions of the preceding paragraph, the Chief shall seek cooperation from the Relevant Administrative Organs, local governments or private entities so as to ensure the extensive mobilization of human resources.

(Dispatch of Personnel of the Relevant Administrative Organs to the Corps)

- Article 12 (1) The Chief may, in accordance with the Implementation Plan, submit a request to the heads of the Relevant Administrative Organs to dispatch to the Corps Personnel (excluding those listed in Article 2, paragraph 3, items (i) to (xv), (xvii) and (xviii) of the National Public Service Act (Act No.120 of 1947)) possessing skills, capabilities and other qualifications necessary for the implementation of International Peace Cooperation Assignments by the Corps, provided that the Chief shall not request that non-Self-Defense Force personnel be dispatched to International Peace Cooperation Assignments pertaining to the tasks listed in (a) to (f) of Article 3 (iii) and similar tasks, as specified by a Cabinet Order under Article 3 (iii)(q).
- (2) Upon request pursuant to the provisions of the preceding paragraph, the heads of the Relevant Administrative Organs shall, to an extent that does not hinder the performance of their respective duties, dispatch to the Corps the personnel described in said paragraph for a specified period.
 - (3) Except for Self-Defense Force personnel, personnel dispatched pursuant to the provisions of the preceding paragraph shall be assigned as Corps Personnel with the mission term referred to in said paragraph while maintaining their original government positions.
 - (4) Self-Defense Force personnel dispatched pursuant to the provisions of paragraph 2 above shall be assigned as Corps Personnel with the mission term referred to in said paragraph while in simultaneous possession of Corps Personnel and Self-Defense Force personnel status.
 - (5) Personnel assigned as Corps Personnel either maintaining their original government positions pursuant to the provisions of paragraph 3 above or in simultaneous possession of both Corps Personnel and Self-Defense Force personnel status pursuant to the provisions of the preceding paragraph shall be engaged in International Peace Cooperation Assignments under the direction and supervision of the Chief.
 - (6) With regard to Corps Personnel dispatched by the Minister of Defense pursuant to the provisions of paragraph 2 above (hereinafter referred to as "Corps Personnel from the SDF" in this Article), the Chief shall divest such personnel of their status as Corps Personnel in cases where the need for such assignment ceases to exist or as otherwise specified by Cabinet Order. Such Self-Defense Force personnel shall revert to the Self-Defense Forces.
 - (7) Corps Personnel from the Self-Defense Force shall be divested of their status as Corps Personnel if they are divested of their status as Self-Defense Force Personnel.
 - (8) For the purpose of the application of laws and regulations concerning remuneration, etc. (meaning remuneration other than the International Peace Cooperation Allowance stipulated in Article 16, Accident Compensation and Retirement Allowance as well as that provided by the Mutual Aid Association System), personnel in simultaneous possession of Corps Personnel and Self-Defense Force personnel status pursuant to the provisions of paragraph 4 above shall be deemed to belong only to the Self-Defense Forces.
 - (9) Matters not included in paragraphs 4 through 8 that are necessary for managing the status of personnel referred to in said paragraphs shall be specified by a Cabinet Order.

Article 13 (1) When the Commandant of the Japan Coast Guard directs its personnel to

implement International Peace Cooperation Assignments pursuant to the provisions of paragraph 3 of Article 9 above, the Commandant shall dispatch such personnel to the Corps for a specified period. Such Japan Coast Guard personnel thus dispatched shall be employed as Corps Personnel while maintaining their original government positions for the said period as the mission term, and shall be engaged as Corps Personnel with the duties referred to in paragraph 2 (iii) of Article 4 above.

- (2) When the Minister of Defense directs units of Self-Defense Force, etc. to implement International Peace Cooperation Assignments pursuant to the provisions of paragraph 4 of Article 9 above, the Minister shall dispatch Self-Defense Force personnel belonging to units of Self-Defense Force, etc. to the Corps for a specified period. Such Self-Defense Force Personnel thus assigned shall be assigned as Corps Personnel for the said period as the mission term, shall simultaneously possess Self-Defense Force personnel and Corps Personnel status, and shall be engaged as Corps Personnel in the duties referred to in Article 4, paragraph 2 (iii) above.
- (3) In addition to the matters prescribed in the preceding paragraph, the provisions of paragraphs 6 through 9 of the preceding Article shall apply mutatis mutandis with regard to treatment of the status of personnel in simultaneous possession of Self-Defense Force personnel and Corps Personnel status pursuant to the provisions of said paragraph.

(Exclusion of Application of the National Public Service Act)

Article 14 With regard to Corps Personnel employed pursuant to the provisions of paragraph 1 of Article 11 above, the provisions of paragraph 1 of Article 103 as well as Article 104 of the National Public Service Act shall not apply, even if such personnel have assumed positions as officers, advisers or councilors (hereinafter jointly referred as "Officers, etc." in this Article) in entities for the purpose of managing enterprises for profit described in paragraph 1 of Article 103 of said Act (hereinafter referred to as "For-Profit Enterprises" in this Article) or have managed their own For-Profit Enterprises, or, for a reward, have assumed positions as Officers, etc., or have been engaged in undertakings or otherwise performed duties in entities for purposes other than profit-making, prior to becoming Corps Personnel.

(Training)

Article 15 Corps Personnel shall receive training, as provided for by the Chief, for the proper and effective implementation of International Peace Cooperation Assignments.

(International Peace Cooperation Allowance)

Article 16 (1) An International Peace Cooperation Allowance may be paid to personnel engaged in International Peace Cooperation Assignments in view of the working conditions in Recipient Countries where such assignments are implemented and of the characteristics of such assignments.

- (2) Matters pertaining to the International Peace Cooperation Allowance referred to in the preceding paragraph shall be specified by a Cabinet Order.
- (3) The Prime Minister shall hear the opinions of the National Personnel Authority upon the enactment, amendment or abolishment of a Cabinet Order pursuant to the preceding paragraph.

(Uniforms)

Article 17 (1) Uniforms of Corps Personnel shall be specified by a Cabinet Order.
(2) Clothing may, as provided by a Cabinet Order, be supplied or loaned to Corps

Personnel in cases where such clothing is necessary for the performance of their duties.

(Maximum Total Personnel to be Engaged in International Peace Cooperation Assignments)

Article 18 The total number of personnel engaged in International Peace Cooperation Assignments shall not exceed two thousand.

(Authorized Strength of Corps Personnel)

Article 19 The authorized strength (or total number) of Corps Personnel shall be specified by a Cabinet Order for each of the Corps as may be necessary for the implementation of International Peace Cooperation Assignments pursuant to an Implementation Plan.

(Entrustment of Transportation)

Article 20 (1) The Chief may, pursuant to an Implementation Plan, entrust to the Commandant of the Japan Coast Guard or the Minister of Defense the transportation of Afflicted Persons by vessel or aircraft in order to implement International Peace Cooperation Assignments listed in Article 3 (iii)(k) or the transportation of goods by vessel or aircraft in order to implement International Peace Cooperation Assignments listed in Article 3 (iii)(j) to (o), except for such transportation of Afflicted Persons or goods between points within a Recipient Country or between a Recipient Country and other adjacent Recipient Countries.

(2) The Commandant of the Japan Coast Guard may, upon entrustment pursuant to the provisions of the preceding paragraph, accept and undertake the entrusted transportation to an extent that does not hinder the performance of other missions by the Japan Coast Guard.

(3) The Minister of Defense may, upon entrustment pursuant to the provisions of paragraph 1 above, accept and undertake the entrusted transportation to an extent that does not hinder the performance of the principal duties of the Self-Defense Forces.

(Cooperation by the Relevant Administrative Organs)

Article 21 (1) If deemed necessary for the implementation of International Peace Cooperation Assignments by the Corps, the Chief may submit a request to the heads of the Relevant Administrative Organs for cooperation, such as the transfer of control to goods under their respective jurisdictions.

(2) The heads of the Relevant Administrative Organs shall, upon request pursuant to the provisions of the preceding paragraph, extend such cooperation as referred to in the said paragraph to an extent that does not hinder the performance of the Relevant Administrative Organs' respective duties.

(Possession and Lending of Small Arms and Light Weapons)

Article 22 The Headquarters may possess small arms and light weapons specified by a Cabinet Order that are necessary to secure the safety of Corps Personnel.

Article 23 (1) When engaging Corps Personnel in International Peace Cooperation Assignments that the Corps implements in Recipient Countries pursuant to the provisions of paragraph 1 of Article 9, the Chief may lend to the Corps small arms and

light weapons prescribed in the preceding Article during the stationing of Corps Personnel in Recipient Countries if deemed particularly necessary in view of the local safety conditions and other related factors. Such small arms and light weapons shall be stipulated as equipment in the Implementation Plan pursuant to the provisions of paragraphs 2 (ii) (c) and 4 of Article 6.

- (2) Headquarters personnel designated by the Chief to assume responsibility for controlling small arms and light weapons may keep them in custody to lend to Corps Personnel pursuant to the provisions of the preceding paragraph.
- (3) Necessary matters pertaining to the criteria for lending, control and other aspects of the management of the small arms and light weapons shall be specified by Cabinet Order.

(Use of Weapons)

Article 24 (1) Corps Personnel assigned small arms and light weapons pursuant to the provisions of paragraph 1 of the preceding Article who are engaged in International Peace Cooperation Assignments in Recipient Countries may use such small arms and light weapons within reasonable limits under the circumstances, when unavoidably necessary to protect the lives of or prevent bodily harm to themselves, other Corps Personnel who are with them or individuals who have come under their control during the performance of their duties.

- (2) Coast guard officers and assistant coast guard officers (hereinafter jointly referred to as "Coast Guard Officers" in this Article) engaged in International Peace Cooperation Assignments in Recipient Countries pursuant to the provisions of paragraph 5 of Article 9 may use small arms and light weapons within reasonable limits under the circumstances, when unavoidably necessary to protect the lives of or prevent bodily harm to themselves, other personnel of the Japan Coast Guard, Corps Personnel who are with them, or individuals who have come under their control during the performance of their duties. The types of such small arms and light weapons shall be specified by Cabinet Order as described in Article 22 and shall also be stipulated as equipment in the Implementation Plan pursuant to the provisions of paragraph 2(ii)(d)2 and paragraph 4 of Article 6 above.
- (3) Self-Defense Force Officials engaged in International Peace Cooperation Assignments in Recipient Countries pursuant to the provisions of paragraph 5 of Article 9 may use their weapons within reasonable limits under the circumstances when unavoidably necessary to protect the lives of others or prevent bodily harm to themselves, other Self-Defense Force personnel, Corps Personnel who are with them, or individuals who have come under their control during the performance of their duties. Such small arms and light weapons shall be stipulated as equipment in the Implementation Plan pursuant to the provisions of paragraph 2 (ii) (e) 2 and paragraph 4 of Article 6.
- (4) When a senior officer is on the scene, the use of small arms and light weapons or more powerful weapons pursuant to the provisions of the preceding two paragraphs shall be conducted under the orders of the senior officer. However, this shall not apply in cases where a serious violation of or danger to lives or body harm is imminent and there is no time to await such orders.
- (5) In the cases referred to in the provisions of paragraph 2 or 3 above, a senior officer present on the scene shall give necessary orders intended to prevent the danger to lives and disorder through the uncontrolled use of small arms and light weapons or more powerful weapons and to ensure that the use of small arms and light weapons or more powerful weapons shall be in accordance with the provisions of paragraphs 2 and 3 above, and 6 below.
- (6) The use of small arms and light weapons or more powerful weapons pursuant to the

provisions of paragraphs 1 to 3 above shall not inflict injury on any persons, except in either of the cases under the provisions of Article 36 or 37 of the Penal Code (Act No. 45 of 1907).

- (7) The provisions of Article 20 of the Japan Coast Guard Act shall not apply with regard to Coast Guard Officers engaged in International Peace Cooperation Assignments in Recipient Countries pursuant to the provisions of paragraph 5 of Article 9.
- (8) The provisions of paragraph 3 of Article 96 of the Self-Defense Forces Act shall not apply to Self-Defense Force Officials engaged in International Peace Cooperation Assignments in Recipient Countries pursuant to the provisions of paragraph 5 of Article 9, pertaining to crimes committed by persons other than Self-Defense Force personnel.
- (9) In the event of the suspension of International Peace Cooperation Assignments as described in paragraph 1 (vi) of Article 8, the provisions of paragraph 1 above shall apply mutatis mutandis to Corps Personnel engaged in such assignments, the provisions of paragraphs 2 and 7 above shall apply mutatis mutandis to Coast Guard Officers engaged in such assignments, the provisions of paragraphs 3 and 8 above shall apply mutatis mutandis to Self-Defense Force Officials engaged in such assignments, the provisions of paragraphs 4 and 5 above shall apply mutatis mutandis to the use of small arms and light weapons or more powerful weapons according to the provisions of paragraphs 2 and 3 above as applied mutatis mutandis pursuant to this paragraph, the provisions of paragraph 6 above shall apply mutatis mutandis to the use of small arms and light weapons or more powerful weapons according to the provisions of paragraphs 1 to 3 as applied mutatis mutandis pursuant to this paragraph.

Chapter IV Contributions in Kind

(Contributions in Kind)

- Article 25 (1) The Government may extend Contributions in Kind if deemed appropriate in order to cooperate with United Nations Peacekeeping Operations, International Humanitarian Relief Operations or International Election Observation Operations.
- (2) The Prime Minister shall seek a Cabinet decision for Contributions in Kind.
 - (3) The Minister for Foreign Affairs may submit a request to the Prime Minister for a Cabinet decision concerning Contributions in Kind if it is deemed appropriate in order to cooperate with United Nations Peacekeeping Operations, International Humanitarian Relief Operations or International Election Observation Operations.
 - (4) If deemed necessary for Contributions in Kind, the Chief may submit a request to the heads of the Relevant Administrative Organs for the transfer of control to goods under their respective jurisdictions.
 - (5) The heads of the Relevant Administrative Organs shall, upon request pursuant to the provisions of the preceding paragraph, transfer control to goods under their respective jurisdictions to an extent that does not hinder the performance of their respective duties.

Chapter V Miscellaneous Provisions

(Cooperation, etc. of Private Sector)

- Article 26 (1) If it is deemed impossible to fully implement International Peace Cooperation Assignments by means of arrangements pursuant to the provisions of

Chapter III or if it is deemed necessary for the purpose of making Contributions in Kind, the Chief may, with the cooperation of the heads of the Relevant Administrative Organs, request that non-State entities and individuals cooperate with the transfer or loan of goods, or the provision of services.

- (2) The Government shall compensate non-State entities and individuals that extend cooperation pursuant to the provisions of the preceding paragraph for their reasonable value, and shall make the necessary financial arrangements for any loss incurred as a result of extending such cooperation.

(Delegation to Cabinet Order)

Article 27 In addition to matters for which special provisions exist in this Act, procedures for the implementation of this Act and other matters necessary for its enforcement shall be specified by a Cabinet Order.

Supplementary Provisions

(Effective Date)

Article 1 This Act shall come into force as of a date specified by a Cabinet Order within a period not exceeding three months from the date of its promulgation.

Appended Table 1 (Re: Article 3)

- (i) United Nations
- (ii) Organs established by the General Assembly of the United Nations or the Specialized Agencies, Funds and Programmes of the United Nations, which are listed in any of the following or otherwise specified by a Cabinet Order:
 - (a) Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)
 - (b) United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA)
 - (c) United Nations Children's Fund (UNICEF)
 - (d) United Nations Volunteers (UNV)
 - (e) United Nations Development Programme (UNDP)
 - (f) United Nations Environment Programme (UNEP)
 - (g) United Nations World Food Programme (WFP)
 - (h) Food and Agriculture Organization of the United Nations (FAO)
 - (i) World Health Organization (WHO)
- (iii) International Organization for Migration (IOM)

Appended Table 2 (Re: Article 3)

- (i) United Nations
- (ii) Organs established by the General Assembly of the United Nations or Specialized Agencies, Funds and Programmes of the United Nations, such as the UNDP, or otherwise specified by a Cabinet Order:
- (iii) Regional Organizations, as prescribed in Article 52 of the Charter of the United Nations, acknowledged for their actual achievements or expertise pertaining to the activities of International Election Observation and specified by a Cabinet Order.

Appended Table 3 (Re: Article 3)

- (i) Organs established by the General Assembly of the United Nations or Specialized Agencies, Funds and Programmes of the United Nations which are listed in any of

the following or otherwise specified by a Cabinet Order:

- (a) Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)
- (b) United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA)
- (c) United Nations Children's Fund (UNICEF)
- (d) United Nations Volunteers (UNV)
- (e) United Nations Development Programme (UNDP)
- (f) United Nations Environment Programme (UNEP)
- (g) United Nations World Food Programme (WFP)
- (h) Food and Agriculture Organization of the United Nations (FAO)
- (i) World Health Organization (WHO)
- (ii) International Organization for Migration (IOM)

Annex 4: Decisió del Gabinet sobre el Desenvolupament d'una Legislació de Seguretat Transparent per tal d'Assegurar la Supervivència del Japó i Protegir la seua Gent

Since the end of World War II, Japan has consistently followed the path of a peace-loving nation under the Constitution of Japan. While adhering to a basic policy of maintaining an exclusively national defense-oriented policy, not becoming a military power that poses a threat to other countries, and observing the Three Non-Nuclear Principles, Japan has flourished as an economic power through continuous efforts of its people and built a stable and affluent livelihood. Japan, as a peace-loving nation, has also been cooperating with the international community and international organizations including the United Nations (U.N.), and has proactively contributed to their activities, adhering to the Charter of the United Nations. The course that Japan has taken as a peace-loving nation has garnered significant praise and respect from the international community, and Japan must continue these steps to further fortify such a position.

During the 67 years since the Constitution of Japan came into effect, the security environment surrounding Japan has fundamentally transformed and is continuing to evolve, and Japan is confronted by complex and significant national security challenges. There exist no prospects of the realization of the so-called formal "U.N. forces", an ideal proclaimed in the Charter of the United Nations. Moreover, even when considering only the quarter-century since the end of the Cold War, the shift in the global power balance, rapid progress of technological innovation, development and proliferation of weapons of mass destruction and ballistic missiles, and threats such as international terrorism have given rise to issues and tensions in the Asia-Pacific region, and there exists a situation in which any threats, irrespective of where they originate in the world, could have a direct influence on the security of Japan. Furthermore, in recent years, risks that can impede the utilization of and free access to the sea, outer space and cyberspace have been spreading and become more serious. No country can secure its own peace only by itself, and the international community also expects Japan to play a more proactive role for peace and stability in the world, in a way commensurate with its national capability.

Maintaining the peace and security of Japan and ensuring its survival as well as securing its people's lives are the primary responsibility of the Government. In order to adapt to the changes in the security environment surrounding Japan and to fulfill its responsibility, the Government, first and foremost, has to create a stable and predictable international environment and prevent

the emergence of threats by advancing vibrant diplomacy with sufficient institutional capabilities, and has to pursue peaceful settlement of disputes by acting in accordance with international law and giving emphasis to the rule of law.

Moreover, it is important to appropriately develop, maintain and operate Japan's own defense capability, strengthen mutual cooperation with the United States, which is Japan's ally, and deepen trust and cooperative relations with other partners both within and outside the region. In particular, it is essential to avoid armed conflicts before they materialize and prevent threats from reaching Japan by further elevating the effectiveness of the Japan-United States security arrangements and enhancing the deterrence of the Japan-United States Alliance for the security of Japan and peace and stability in the Asia-Pacific region. On that basis, in order to resolutely secure the lives and peaceful livelihood of its people under any situation and contribute even more proactively to the peace and stability of the international community under the policy of "Proactive Contribution to Peace" based on the principle of international cooperation, it is necessary to develop domestic legislation that enables seamless responses.

In accordance with the basic orientation presented by Prime Minister Abe at the May 15 press conference which took place after the report of "the Advisory Panel on Reconstruction of the Legal Basis for Security" was submitted on the same day, discussions have been repeatedly held in the ruling parties and examination has also been conducted by the Government. Based on the result of the discussions of the ruling coalition, the Government will promptly develop domestic legislation necessary for securing the lives and peaceful livelihood of its people, in accordance with the following basic policies:

1. Response to an Infringement that Does Not Amount to an Armed Attack

- (1) Considering the increasingly severe security environment surrounding Japan, situations that are neither pure peacetime nor contingencies are liable to occur, posing risks which could develop into more serious situations. In such situations of infringement that does not amount to an armed attack, it is an even more important task to prepare and ensure seamless and sufficient responses to any unlawful acts through closer cooperation between relevant agencies, including police organizations, and the Self-Defense Forces (SDF), premised on the basic allocation of their roles.
- (2) Specifically, in order to respond to various unlawful acts, under the basic policy that relevant agencies including the police and Japan Coast Guard are to respond in close cooperation in accordance with their respective duties and authorities, the Government will further strengthen necessary measures in all areas, which include enhancing the respective agency's response capabilities, strengthening collaboration among agencies

including information sharing, examining and developing concrete response guidelines, accelerating procedures to issue orders, and improving exercises and training.

- (3) As for accelerating procedures, in cases of responding to a situation where an infringement from the outside that does not amount to an armed attack occurs in areas surrounding remote islands, etc., and police forces are not present nearby or police agencies cannot respond immediately (including situations in which police agencies cannot respond because of the weapons possessed by the armed groups, etc.), the Government will thoroughly examine the application of related provisions to order public security operations or maritime security operations in advance and establish a common understanding among relevant agencies. At the same time, in order to avoid the spread of damages caused by unlawful acts while internal administrative procedures are taken, the Government will also make concrete considerations on measures for issuing orders swiftly and accelerating procedures in light of circumstances.
- (4) Moreover, for ensuring Japan's security, it is important for the SDF and the United States armed forces to respond seamlessly in close cooperation to a situation where an attack occurs against the units of the United States armed forces currently engaged in activities which contribute to the defense of Japan and such situation escalates into an armed attack depending on its circumstances. Assuming a situation where an infringement that does not amount to an armed attack occurs in the course of various peacetime activities carried out in coordination between the SDF and the United States armed forces and referring to the concept of "use of weapons" for the purpose of protecting its own weapons and other equipment under Article 95 of the SDF Law, the Government will develop legislation that enables the SDF to carry out very passive and limited "use of weapons" to the minimum extent necessary to protect weapons and other equipment of the units of the United States armed forces, if they are, in cooperation with the SDF, currently engaged in activities which contribute to the defense of Japan (including joint exercises), in line with the provisions of Article 95 of the SDF Law, premised on request or consent by the United States.

2. Further Contributions to the Peace and Stability of the International Community

- (1) So-called Logistics Support and "Ittaika with the Use of Force"
 - A. So-called logistics support is an activity that does not in itself constitute a "use of force". For instance, when international peace and security are threatened and the international community is united in responding to the situation in accordance

with a U.N. Security Council resolution, there exist situations in which it is necessary for Japan to conduct such support activities to armed forces of other countries carrying out legitimate "use of force" based on the resolution. As for Japan's support activities, however, legal frameworks limiting the area of such activities to "rear area" or so-called "non-combat area", etc. have been established in past legislations to ensure that the issue of "ittai-ka with the use of force" (forming an "integral part" of the use of force) does not arise, in relation to Article 9 of the Constitution. This is intended to avoid Japan from being legally evaluated as carrying out by itself the "use of force" which is not permitted under the Constitution because its support activities would form an "integral part" of the use of force ("ittai-ka with the use of force") by other countries.

- B. The SDF, even under such legal frameworks, has steadily accumulated its records of various support activities, and the expectations to and trust in Japan have been growing. Amid a major change in the security environment, from the perspective of "Proactive Contribution to Peace" based on the principle of international cooperation, it is necessary to enable the SDF to play sufficient roles in wide-ranging support activities for peace and stability of the international community. It is also vital from the viewpoint of ensuring Japan's peace and security to enable the carrying out of such activities more than before without hindrance.
- C. The Government, while premising on the theory of so-called "Ittai-ka with the use of force" itself, based on the accumulation of discussions related to the "ittai-ka with the use of force" and considering factors such as the SDF's actual experiences to date and the reality of U.N. collective security measures, no longer takes the current framework uniformly limiting SDF's activities to such areas as "rear area" or so-called "non-combat area" where the issue of "ittai-ka with the use of force" does not arise. Instead, the Government takes the recognition that Japan's support activities such as supply and transportation conducted at a place which is not "the scene where combat activities are actually being conducted" by a foreign country are not regarded as "ittai-ka with the use of force" by that country. From the viewpoint of the following positions which is based on that recognition, the Government will proceed with developing legislation which enables necessary support activities to armed forces of foreign

countries engaging in activities for ensuring Japan's security or for peace and stability of the international community:

- (a) Do not conduct support activities in "the scene where combat activities are actually being conducted" by armed forces of a foreign country to which Japan provides support.
 - (b) Immediately pause or cease support activities if the place where Japan is conducting support activities becomes "the scene where combat operations are actually being conducted" due to changes of the situation.
- (2) Use of Weapons Associated with International Peace Cooperation Activities
 - A. To date, Japan has developed necessary legislation and has conducted international peace cooperation activities for over 20 years. In conducting such activities, Japan has limited the right of SDF personnel to use weapons when engaging in international peace cooperation activities to so-called self-preservation type and protection of its own weapons and other equipment since use of weapons associated with so-called "kaketsuke-keigo" (coming to the aid of geographically distant unit or personnel under attack) or "use of weapons for the purpose of execution of missions" could constitute the "use of force" prohibited by Article 9 of the Constitution, if such use of weapons are directed against "a state or a quasi-state organization."
 - B. From the perspective of a "Proactive Contribution to Peace" based on the principle of international cooperation, Japan needs to enhance its efforts to promote the peace and stability of the international community. To that end, it is important to be able to participate in international peace cooperation activities including peace keeping operations (PKOs) sufficiently and proactively. Moreover, given that many Japanese nationals are actively working overseas and face risks of being involved in emergency situations such as terrorism, it is necessary to enable the rescuing of Japanese nationals abroad by use of weapons subject to the consent of acceptance from the territorial State which, under international law, has the obligation to extend protection to foreigners who are within its territories.
 - C. Based on the above, the Government will proceed with developing legislation based on the following positions in order to enable the SDF's use of weapons associated with so-called "kaketsuke-keigo" and the "use of weapons for the purpose of execution of missions" in international peace cooperation

activities that do not invoke "use of force" including U.N. peacekeeping operations as well as police-like activities that do not invoke "use of force" including the rescuing of Japanese nationals with a consent from the territorial State, through ensuring that "a state or a quasi-state organization" does not appear as the adversary:

- (a) As for U.N. peacekeeping operations, etc., since "consent by the State to which the areas in which activities are conducted belong" and "consent by the parties to the conflict to activities conducted" are necessary under the framework of the Five Principles for PKOs, "a quasi-state organization" other than parties to the conflict who have given consent of acceptance is, in principle, not expected to appear as the adversary. For more than 20 years, this has been demonstrated by Japan's experience of U.N. peacekeeping operations, etc. When the use of weapons for the execution of missions is expected to exceed self-preservation and protection of its own weapons and other equipment including when the SDF is tasked with the maintenance of order such as the protection of population, which is deemed as an important mission in recent U.N. peacekeeping operations, it is necessary that consent from the parties to the conflict is stably maintained, especially because of the nature of the activities.
- (b) When the SDF units conduct police-like activities that do not involve "use of force" including the rescuing of Japanese nationals in a foreign country based on the consent of the territorial State's Government, it is natural that the activities be conducted in the area within which the consent of the territorial State's Government is valid, i.e. the area within which its authority is maintained. This means that no "quasi-state organization" exists in that area.
- (c) The Cabinet will make a decision on whether the consent of acceptance is stably maintained or the area within which the consent of the territorial State's Government is valid, etc. based on deliberations etc. at the National Security Council.
- (d) Use of weapons in these activities is subject to the inherent constraint of the strict principle of proportionality which is similar to the principle of police proportionality.

3. Measures for Self-Defense Permitted under Article 9 of the Constitution

- (1) In order to adapt to the changes in the security environment surrounding Japan and secure the lives and peaceful livelihood of its people under any situations, the Government has examined what constitutional interpretation would be appropriate, as sufficient responses would not necessarily be possible if the constitutional interpretation to date were maintained. In this regard, logical consistency and legal stability are required for the Government's constitutional interpretation. Accordingly, it is necessary to draw a logical conclusion for securing the lives and peaceful livelihood of its people within the limit of the basic logic of the interpretation of Article 9 of the Constitution as expressed by the Government to date.
- (2) The language of Article 9 of the Constitution appears to prohibit "use of force" in international relations in all forms. However, when considered in light of "the right (of the people) to live in peace" as recognized in the Preamble of the Constitution and the purpose of Article 13 of the Constitution which stipulates, "their (all the people's) right to life, liberty, and the pursuit of happiness" shall be the supreme consideration in governmental affairs, Article 9 of the Constitution cannot possibly be interpreted to prohibit Japan from taking measures of self-defense necessary to maintain its peace and security and to ensure its survival. Such measures for self-defense are permitted only when they are inevitable for dealing with imminent unlawful situations where the people's right to life, liberty and the pursuit of happiness is fundamentally overturned due to an armed attack by a foreign country, and for safeguarding these rights of the people. Hence, "use of force" to the minimum extent necessary to that end is permitted. This is the basis, or so-called the basic logic, of the view consistently expressed by the Government to date with regard to "use of force" exceptionally permitted under Article 9 of the Constitution, and clearly shown in the document "Relationship between the Right of Collective Self-Defense and the Constitution" submitted by the Government to the Committee on Audit of the House of Councillors on October 14, 1972. This basic logic must be maintained under Article 9 of the Constitution.
- (3) To date, the Government has considered that "use of force" under this basic logic is permitted only when an "armed attack" against Japan occurs. However, in light of the situation in which the security environment surrounding Japan has been fundamentally transformed and continuously evolving by shifts in the global power balance, the rapid progress of technological innovation, and threats such as weapons of mass destruction, etc. as mentioned at the outset, in the future, even an armed attack occurring against a

foreign country could actually threaten Japan's survival, depending on its purpose, scale and manner, etc. Japan, as a matter of course, will make the utmost diplomatic efforts, should a dispute occur, for its peaceful settlement and take all necessary responses in accordance with the existing domestic laws and regulations developed based upon the constitutional interpretation to date. It is still required, however, to make all necessary preparations in order to ensure Japan's survival and protect its people. Under such recognition and as a result of careful examination in light of the current security environment, the Government has reached a conclusion that not only when an armed attack against Japan occurs but also when an armed attack against a foreign country that is in a close relationship with Japan occurs and as a result threatens Japan's survival and poses a clear danger to fundamentally overturn people's right to life, liberty and pursuit of happiness, and when there is no other appropriate means available to repel the attack and ensure Japan's survival and protect its people, use of force to the minimum extent necessary should be interpreted to be permitted under the Constitution as measures for self-defense in accordance with the basic logic of the Government's view to date.

- (4) As a matter of course, Japan's "use of force" must be carried out while observing international law. At the same time, a legal basis in international law and constitutional interpretation need to be understood separately. In certain situations, the aforementioned "use of force" permitted under the Constitution is, under international law, based on the right of collective self-defense. Although this "use of force" includes those which are triggered by an armed attack occurring against a foreign country, they are permitted under the Constitution only when they are taken as measures for self-defense which are inevitable for ensuring Japan's survival and protecting its people, in other words for defending Japan.
- (5) Moreover, even when "use of force" is permitted under the Constitution, since they are carried out to secure the lives and peaceful livelihood of the people, it is natural to require an assurance of democratic control. The Government will stipulate in the draft legislation that prior approval of the Diet is in principle required upon issuing orders of operations to the SDF for carrying out "use of force" permitted under the Constitution when an armed attack occurs not against Japan but against a foreign country, in the same manner as the procedures related to defense operations stipulated in the current laws and regulations.

4. The Way Forward for Developing Domestic Legislation

When these activities are to be conducted by the SDF, the Cabinet shall make a decision in accordance with deliberations, etc. at the National Security Council. Including such procedures, domestic legislation which serves as the legal basis is necessary in order to enable the SDF to actually conduct such activities. Based on the basic policies described above, the Government will herewith commence the tasks of drafting legislation that enables seamless responses to any situations in order to secure the lives and peaceful livelihood of its people. The Government will give adequate consideration, and as soon as it completes its preparation, it will submit the draft legislation to the Diet for its deliberations.